

Hoofdstuk 29: Gyoji

On Ceaseless Practice

The Great Way of Buddhas and Ancestors invariably involves unsurpassed ceaseless practice. This practice rolls on in a cyclic manner without interruption. Not a moment's gap has occurred in Their giving rise to the intention to realize Buddhahood, in Their doing the training and practice, in Their experiencing enlightenment, and in Their realizing nirvana, for the Great Way of ceaseless practice rolls on just like this. As a result, the practice is not done by forcing oneself to do it and it is not done by being forced to do it by someone else: it is a ceaseless practice that is never tainted by forcing. The merits from this ceaseless practice sustain us and sustain others.

The underlying principle of this practice is that the whole universe in all ten directions receives the merit of our ceaseless practice. Though others may not recognize it, though we may not recognize it ourselves, still, it is so. As a result, owing to the ceaseless practice of all the Buddhas and Ancestors, our own ceaseless practice has clearly manifested. And, owing to our ceaseless practice, the ceaseless practice of all the Buddhas clearly manifests, and the Great Way of the Buddhas pervades everywhere. And, owing to our ceaseless practice, the Buddha's Way rolls perpetually onward. Accordingly, Buddha after Buddha and Ancestor after Ancestor have dwelt within Buddha, have acted from the Heart of Buddha, and have fully manifested Buddha, and They have done so without a single moment's interruption.

Due to this ceaseless practice, there is the sun, the moon, and the stars. Due to ceaseless practice, there is the great earth and the vast expanse of space. Due to ceaseless practice, there is body and mind, along with the internal effects of our past karma and the external conditions of our surroundings. Due to ceaseless practice, there are the four great elements and the five skandhas. Even though ceaseless practice is

Over onophoudelijke Praktijk

De Grote Weg van Boeddha's en Patriarchen gaat steevast over onovertroffen onophoudelijke praktijk. Deze praktijk rolt verder op cyclische wijze zonder onderbreking. Niet een moment van opening heeft plaatsgevonden voor Zij die aanleiding geven tot het voornemen om Boeddhaschap te realiseren in het doen van Hun beoefening en praktijk, in Hun ervaren van verlichting, en in Hun realisatie van Nirvana, rolt de Grote Weg van onophoudelijke praktijk precies zoals dit verder. Als gevolg daarvan is de praktijk niet gedaan door jezelf te dwingen om het te doen en het is niet gedaan door te worden gedwongen om het te doen door iemand anders: het is een onophoudelijke praktijk die nooit door het forceren is besmet. De verdiensten van deze onophoudelijke praktijk ondersteunen ons en ondersteunen anderen.

Het onderliggende principe van deze praktijk is dat het hele universum in alle tien richtingen de verdienste van onze onophoudelijke praktijk ontvangt. Terwijl anderen het misschien niet herkennen en hoewel we het niet zelf kunnen herkennen, toch is het zo. Als gevolg daarvan heeft vanwege de onophoudelijke praktijk van alle Boeddha's en Patriarchen, onze onophoudelijke praktijk zich duidelijk gemanifesteerd. En, dankzij onze onophoudelijke praktijk manifesteert de onophoudelijke praktijk van alle boeddha's zich, en de Grote Weg van de Boeddha's dringt overal door. En, dankzij onze onophoudelijke praktijk rolt Boeddha's Weg eeuwigdurend verder. Dienovereenkomstig, Boeddha na Boeddha en Patriarch na Patriarch die zich met Boeddha inlieten, hebben vanuit het Hart van Boeddha gehandeld, en hebben Boeddha volledig gemanifesteerd, en dat hebben ze gedaan zonder één enkel moment van onderbreking.

Als gevolg van deze onophoudelijke praktijk zijn er de zon, de maan en de sterren. Door onophoudelijke praktijk bestaat de grote aarde en de enorme uitgestrekte ruimte. Als gevolg van onophoudelijke praktijk is er lichaam en geest, samen met de interne effecten van ons karma uit het verleden en de externe omstandigheden van onze omgeving. Als gevolg van onophoudelijke praktijk zijn er de vier grote elementen en

Shobogenzo

not something that worldly folk desire, it will be what all human beings truly come back to. Due to the ceaseless practice of all Buddhas of past, present, and future, all Buddhas manifest ceaseless practice in the past, present, and future. And there are also times when the merit from that ceaseless practice no longer lies hidden, and, as a result, the intention to realize Buddhahood arises, along with training and practice. And there are times when that merit does not show itself, and, as a result, it is not encountered or perceived. You need to explore through your training that even though it may not show itself, it does not lie hidden, because it is not tainted with appearing and disappearing or with existing and dying away. Though it may be concealed from us at the present moment, the ceaseless practice that has brought us into existence is present in every single thought and thing, all of which arise due to coexisting conditions, and we just do not realize that we are actually doing ceaseless practice.

Moreover, if we wish to grasp what ceaseless practice is, we should not make a special case out of every new thing that comes along. This is because, from the perspective of Dependent Origination, there is simply ceaseless practice, and ceaseless practice does not come about as a result of depending upon anything. You need to explore this point with diligence and in detail. The ceaseless practice that makes ceaseless practice manifest is nothing other than our own ceaseless practice in the here and now. Ceaseless practice is not present here and now because it is something that we innately have within ourselves; it is not something that already dwells within us. Its presence in the here and now is beyond the comings and goings of a 'self' and beyond the departings and emergings of a 'self'. The phrase 'here and now' does not refer to something that existed prior to ceaseless practice: 'the here and now' refers to ceaseless practice fully manifesting itself in the present.

Accordingly, the ceaseless practice of one day is the seed of all Buddhas: it is the ceaseless practice of all Buddhas. By means of it, all Buddhas fully manifest Themselves. So, to not do ceaseless practice is to loathe all Buddhas, and to fail to make alms offerings to all Buddhas is to loathe ceaseless practice, and to fail to live and die together with all Buddhas is to fail both to learn from Them and to explore the Matter with Them. To see a flower opening or a leaf falling in the here and now is to fully see what ceaseless practice is. There is no polishing of the Mirror or smashing of

de vijf skandha's. Hoewel onophoudelijke praktijk niet iets is dat wereldse mensen verlangen, zal het zijn tot waar alle mensen echt toe terugkomen. Als gevolg van de onophoudelijke praktijk van alle Boeddha's uit verleden, heden en toekomst, manifesteren alle Boeddha's de onophoudelijke praktijk in het verleden, heden en de toekomst. Er zijn ook tijden dat de verdienste van die onophoudelijke praktijk niet meer verborgen ligt, en, als gevolg hiervan, zal de intentie om Boeddhachap te realiseren ontstaan, samen met opleiding en praktijk. Er zijn tijden wanneer die verdienste zich niet vertoont, en, als gevolg hiervan wordt het niet aangetroffen of waargenomen. Je moet doorheen je training ontdekken, hoewel het zich niet laat zien, dat het niet verborgen ligt, omdat het niet is besmet met verschijnen en verdwijnen of met bestaan en afsterven. Hoewel het kan verborgen liggen voor ons op het huidige moment, de onophoudelijke praktijk die ons tot stand heeft gebracht, is aanwezig in elke gedachte en ding, die ontstaan als gevolg van reeds bestaande afwijkingen, en we gewoon niet beseffen dat we eigenlijk onophoudelijke praktijk aan het doen zijn.

Bovendien, als we willen begrijpen wat onophoudelijke praktijk is, moeten we niet een speciaal geval te maken van elk nieuw ding dat langskomt. Dit is omdat, vanuit het perspectief van Afhankelijk Ontstaan, er gewoon onophoudelijke praktijk is en onophoudelijke praktijk komt niet over als een gevolg van, afhankelijk van wat dan ook. Je moet dit punt bestuderen met ijver en in detail. De onophoudelijke praktijk die onophoudelijke praktijk manifest maakt, is niets anders dan onze eigen onophoudelijke praktijk in het hier en nu. Onophoudelijke praktijk is niet aanwezig hier en nu, want het is iets dat we van nature in onszelf hebben; het is niet iets dat al in ons huist. Zijn aanwezigheid in het hier en nu valt buiten het komen en gaan van een 'zelf' en buiten de departementen en de opkomst van een 'zelf'. De zinsnede 'hier en nu' verwijst niet naar iets dat voorafgaand aan de onophoudelijke praktijk bestond: 'Het hier en nu' verwijst naar de onophoudelijke praktijk zelf die zich volledig manifesteert in het heden.

Dienovereenkomstig is de onophoudelijke praktijk van één dag het zaad van alle Boeddha's: het is de onophoudelijke praktijk van alle Boeddha's. Door middel hiervan, manifesteren alle Boeddha's zichzelf volledig. Dus, het niet doen van onophoudelijke praktijk is alle Boeddha's verafschuwen, en er niet in slagen om aalmoezen van offers te brengen aan alle Boeddha's is onophoudelijke praktijk verafschuwen, en het falen om te leven en te sterven samen met alle Boeddha's is het falen in het zowel het leren van Hen als het met Hen verkennen van de Zaak. Er is geen polijsten van de Spiegel

Shobogenzo

the Mirror that is not ceaseless practice. Thus, if anyone tried to set aside ceaseless practice - ignoring it in an attempt to conceal their wicked intention to escape from ceaseless practice – this too would be ceaseless practice. Accordingly, some who are inclined towards ceaseless practice may merely resemble someone who has a genuine intention to do ceaseless practice, still, such persons would be like the perplexed son who threw away the treasures and riches of the native land of his true father and wandered off into foreign lands. Even though, during the time of his wandering about aimlessly, the winds and waters did not cause him to lose life or limb, nevertheless he should not have thrown away his true father's treasure, for that is to mistakenly lose the Dharma Treasure of his True Father. This is why ceaseless practice is Dharma that is not to be neglected even for a moment.

of kapotslaan van de Spiegel dat niet onophoudelijke praktijk is. Dus als iemand geprobeerd heeft om onophoudelijke praktijk opzij te zetten - te negeren in een poging om hun slechte intentie te verbergen om te ontsnappen aan onophoudelijke praktijk - dit ook zou onophoudelijke praktijk zijn. Dienovereenkomstig, sommigen die neigen naar onophoudelijke praktijk kunnen alleen maar lijken op iemand met een werkelijk voornemen om onophoudelijke praktijk te doen, toch zouden deze personen zijn als de verwarde zoon die de schatten en rijkdom van het geboorteland van zijn echte vader weggooidde en wegdwaalde in vreemde landen. Hoewel, gedurende de tijd van zijn doelloos rondzwerven, hebben de winden en wateren niet geleid tot verlies van lijf en leden, toch zou hij de schat van zijn ware vader niet hebben mogen weggooiden, want dat is het ten onrechte verliezen van de Dharmaschat van zijn Ware Vader. Dat is de reden waarom onophoudelijke praktijk Dharma is dat niet mag worden verwaarloosd, zelfs niet voor een moment.

Our benevolent spiritual father, Great Master Shakyamuni Buddha, had been observing ceaseless practice deep in the mountains from the nineteenth year of His life until His thirtieth year, when there arose the ceaseless practice by which He realized the Way simultaneously with the great earth and its sentient beings. Up through the eightieth year of His life, He was still doing ceaseless practice in the mountains, and in the forests, and in the monasteries. He did not return to His father's royal palace or assume governance over the prosperity of the nation. For clothing, He kept to the large sanghati robe – the kind that monks still wear – and He did not exchange it for another type of robe for the rest of His life. He did not exchange His alms bowl for another one during His lifetime, and He never stayed alone, not even once in a day. He did not reject so much as a single worthless alms offering from either ordinary folk or those in lofty positions, and He bore with patience the insults of non-Buddhists. In sum, His whole life was ceaseless practice. It can never be said that the Buddha's examples of washing His robe and accepting alms for His food were not ceaseless practice.

Onze welwillende geestelijke vader, Grote Meester Boeddha Sakyamuni, had diep in de bergen onophoudelijke praktijk geobserveerd van het negentiende jaar van zijn leven tot zijn dertigste jaar, toen daar de onophoudelijke praktijk oprees waarmee Hij de Weg gelijktijdig realiseerde met de grote aarde en haar voelende wezens. Zelfs na het tachtigste jaar van zijn leven, was hij nog bezig met onophoudelijke praktijk in de bergen en in de bossen en in de kloosters. Hij kwam niet terug naar het koninklijk paleis van zijn vader of nam geen bestuur over de welvaart van de natie. Als kleding hield Hij zich aan het grote Sanghati kleed - het soort dat monniken nog steeds dragen - en Hij ruilde het de rest van Zijn leven niet in voor een ander type gewaad. Hij ruilde zijn aalmoeskom niet in voor een andere tijdens zijn leven, en Hij is nooit alleen gebleven, zelfs niet eens een dag. Hij verwierp niet zozeer een enkel waardeloos aalmoes dat hem aangeboden was van zowel gewone mensen als mensen in hoge posities, en Hij verdroeg met geduld de beledigingen van de niet-Boeddhisten. Kortom, Zijn hele leven was onophoudelijke praktijk. Er zal nooit gezegd kunnen worden dat de voorbeelden van de Boeddha van het wassen van zijn gewaad en het aanvaarden van een aalmoes voor zijn voedsel geen onophoudelijke praktijk waren.

Shobogenzo

The Eighth Indian Ancestor, the Venerable Makakashō, was the Venerable Shakyamuni's Dharma heir. Throughout his life he completely devoted himself to the ceaseless practice of the twelve zudas. The twelve zudas are as follows:

Not to accept personal invitations from people, but to go on alms round for one's food each day. Also, not to accept money with which to purchase even part of a monk's meal.

To lodge overnight on a mountain and not to stay in the dwelling of ordinary folk, in a highly populated district, or in some town or village.

Not to beg people for clothing. Also, not to accept any clothing that is offered by people, but simply to take the clothing of the dead that has been discarded at gravesides.

To lodge under a tree within some field, whether cultivated or not.

To eat one meal per day. This is sometimes called *sunka sunnai*.

Not to lie down, day or night, but simply to sleep while sitting up or to do walking meditation when drowsy. This is sometimes called *sunnai sashakyō*.

To possess only three robes and never to have an extra robe. Also, not to sleep wrapped in a blanket.

To reside in cemeteries and not to take up permanent residence in Buddhist temples or among people. To do seated meditation and seek the Way while looking directly at the skulls and bones of the dead.

To desire merely to live by oneself, without desiring to meet other people or to sleep amidst a group of people.

De Achtste Indiase Patriarch, de Eerwaarde Makakashō, was de erfgenaam van het Dharma van de Eerwaarde Shakyamuni. Gedurende zijn leven heeft hij zich volledig gewijd aan de onophoudelijke praktijk van de twaalf zudas. De twaalf zudas gaan als volgt:

- 1 Aanvaard geen persoonlijke uitnodigingen van mensen, maar ga elke dag op bedelronde voor je eten. Neem ook geen geld aan om nog maar een deel van de maaltijd van een monnik te kopen.
- 2 Overnacht 's nachts op een berg en verblijf niet in de woning van de gewone mensen, in een dichtbevolkte wijk, of in een stad of dorp.
- 3 Bedel niet bij mensen voor kleding. Accepteer ook geen kleding die door mensen wordt aangeboden, maar neem gewoon de kleding van de doden die weggegooid is bij begraafplaatsen.
- 4 Verblijf onder een boom in een veld, of dit nu bewerkt is of niet.
- 5 Eet één maaltijd per dag. Dit wordt soms *sunka sunnai* genoemd.
- 6 Lig niet neer, dag of nacht, maar slaap gewoon terwijl je rechtop zit of doe wandelmeditatie wanneer je slaperig wordt. Dit wordt soms *sunnai sashakyō* genoemd.
- 7 Bezit slechts drie gewaden en bezit nooit een extra gewaad. Slaap ook niet gewikkeld in een deken.
- 8 Verblijf op begraafplaatsen en neem geen permanent verblijf in Boeddhistische tempels of onder de mensen. Doe zittende meditatie en zoek naar de Weg terwijl je direct kijkt naar de schedels en beenderen van de doden.
- 9 Verlang alleen maar te willen leven bij jezelf, zonder de wens om andere mensen te ontmoeten of om te slapen te midden van een groep mensen.

Shobogenzo

To eat the raw fruits of trees and plants first, and then to eat one's cooked food. After having finished eating one's cooked food, to not then eat the raw fruits of trees and plants.

To be content to sleep out in the open, without seeking shelter under some tree.

Not to eat meat. Also, not to eat processed milk products or apply hemp oil to one's body.

These are the twelve zudas. The Venerable Makakashō did not regress or turn away from these throughout his whole lifetime. Even though the Tathagata's Treasure House of the Eye of the True Teaching was directly Transmitted to him, he did not step back from practicing these zudas.

The Buddha once said to him, "You are already one who is old in years, so you should eat what the other monks eat."

The Venerable Makakashō replied, "If I had not met the Tathagata in this lifetime, I would have been a pratyekabuddha. I would have resided all my life in mountains and forests. Fortunately, I encountered the Tathagata in this lifetime and have been blessed with the beneficence of the Dharma. Even so, in the end, I will not eat as the other monks in the community eat."

The Tathagata praised him for that.

On another occasion, because Makakashō had been ceaselessly practicing these zudas, his body had grown emaciated. When the assembly of monks saw him, they belittled him. Thereupon, the Tathagata cordially summoned Makakashō and made room for him on half His seat. The Venerable Makakashō sat down on the Tathagata's seat. You need to keep in mind that Makakashō was a senior monk of long standing in the Buddha's assembly. We cannot fully enumerate the ways in which he ceaselessly practiced for his whole life.

10 Eet de rauwe vruchten van bomen en planten eerst, en eet dan je gekookte voedsel. Nadat je klaar bent met het eten van je gekookte voedsel, eet dan niet de rauwe vruchten van bomen en planten.

11 Wees tevreden met te slapen onder de blote hemel, zonder beschutting te zoeken onder een boom.

12 Eet geen vlees. Eet ook geen verwerkte melkproducten en breng geen hennepolie aan op je lichaam.

Dit zijn de twaalf zudas. De Eerwaarde Makakashō week hier zijn hele leven niet van af of keerde zich hiervan nooit weg. Hoewel de Schatkamer van de Tathagata van het Oog van de Ware Leer rechtstreeks aan hem werd doorgegeven, zette hij geen stap terug voor het beoefenen van deze zudas.

De Boeddha zei eens tegen hem: "Je bent al iemand die oud is in jaren, dus je moet eten wat de andere monniken eten."

De Eerbiedwaardige Makakashō antwoordde: "Als ik de Tathagata niet in dit leven had ontmoet, zou ik een Pratyekaboeddha geweest zijn. Ik zou mijn hele leven in de bergen en bossen hebben gewoond. Gelukkig ontmoette ik de Tathagata in dit leven en ben ik gezegend met de weldadigheid van het Dharma. Toch, op het einde, zal ik niet eten zoals de andere monniken in de gemeenschap eten."

De Tathagata prees hem hiervoor.

Bij een andere gelegenheid had Makakashō door onophoudelijk deze zudas te beoefenen, zijn lichaam uitgehongerd. Toen de gemeenschap van monniken hem zagen, kleineerden ze hem. Daarop ontbood de Tathagata Makakashō hartelijk en maakte plaats voor hem op de helft van zijn stoel. De Eerwaarde Makakashō zat neer op de zitplaats van de Tathagata. Je moet in gedachten houden dat Makakashō een hogere monnik met lange staat van dienst in de gemeenschap van de Boeddha. We kunnen geen volledige opsomming geven van de manier waarop hij zijn hele leven onophoudelijk beoefende.

Shobogenzo

The Tenth Indian Ancestor, the Venerable Barishiba, once vowed that for the rest of his life he would not let his ribs touch his mat. Even though he was eighty-six years old, he did his utmost in practicing the Way and was soon given the one-to-one Transmission of the Great Dharma. Because he did not let his days and nights idly slip by, he was given the one-to-one Transmission of the True Eye of Enlightenment after barely three years of effort. The Venerable One had been in his mother's womb for sixty years, and when he was born, his hair was already white. Because he kept to his vow not to lie down like a corpse, he was called 'The One of Venerable Ribs'. In the dark, he would release a radiance from his hands by means of which he was able to read the Scriptures and thereby procure the Dharma. This was a strange and wondrous trait that he was born with.

The One of Venerable Ribs was almost eighty years old when he renounced home life and dyed his robes.

A young man who lived in the area asked him, "You foolish, decrepit old man, how can you be so dim-witted? Besides, those who leave home life to become monks have two kinds of undertakings: first, they learn how to meditate; second, they chant the Scriptures. You are now feeble and senile, so there is no way for you to progress by doing either. To put it simply, you will carelessly muddy up the waters and will fill your stomach with alms offerings to no purpose."

The One of Venerable Ribs, upon hearing these rebukes and snide remarks, then thanked the man and made a vow, saying, "I will not let my ribs touch my mat until I have thoroughly mastered the fundamental meaning of the *Tripitaka*, cut off all craving for anything within the three worlds of desire, form, and beyond form, obtained the six marvelous spiritual abilities, and equipped myself with the eight kinds of detachment from delusion."

De tiende Indiase Patriarch, de Eerbiedwaardige Barishiba, zwoer ooit dat hij voor de rest van zijn leven met zijn ribben zijn mat niet zou raken. Hoewel hij zesentachtig jaar oud was, deed hij zijn uiterste best in het beoefenen van de Weg en werd hem al snel de één-op-één-Transmissie van het Grote Dharma gegeven. Omdat hij zijn dagen en nachten niet werkeloos liet wegglijden, kreeg hij de één-op-één-Transmissie van het Ware Oog van de Verlichting na amper drie jaren van inspanning. De Eerwaarde is zestig jaar in de buik van zijn moeder gebleven, en toen hij geboren werd, was zijn haar al wit. Omdat hij zijn gelofte hield om niet te gaan liggen als een lijk, werd hij de 'De Ene met Eerbiedwaardige Ribben' genoemd. In het donker zou hij vanuit zijn handen een lichtstraal vrij maken waardoor hij in staat was om de Geschriften te lezen en daardoor het Dharma uit te reiken. Dit was een vreemde en wonderlijke eigenschap waarmee hij werd geboren.

'De Ene met Eerbiedwaardige Ribben' was bijna tachtig jaar oud toen hij het thuisleven afzwoer en zijn gewaad verfdde.

Een jonge man die in de buurt woonde vroeg hem: "Jij dwaze, afgeleefde oude man, hoe kan je zo dom zijn? Trouwens, wie het thuisleven verlaat om monnik te worden heeft twee soorten verbintenissen: ten eerste, ze leren hoe te mediteren; ten tweede, ze zingen de Geschriften. Je bent nu zwak en seniel, dus er is voor jou geen manier om vooruitgang te boeken door het doen van één van beide. Om het simpel te zeggen, je zal achteloos de wateren modderig maken en je zal nutteloos je maag vullen met aalmoezenoffers."

Toen 'De Ene met Eerbiedwaardige Ribben' deze berispingen en hatelijke opmerkingen hoorde, bedankte hij de man en maakte een gelofte, zeggende: "Ik zal niet toestaan dat mijn ribben mijn mat raken, totdat ik de fundamentele betekenis van de *Tripitaka* grondig onder de knie heb, snijd ik elk hunkeren af binnen de drie werelden van het verlangen, de vorm, en boven de vorm, verkrijg ik de zes prachtige geestelijke vermogens, en rust ik mezelf uit met de acht soorten onthechting van misleiding."

Shobogenzo

From that time on, there was not even one day that he did not practice walking and seated meditation, as well as practicing mindful meditation while standing still. During the day, he investigated and learned the Scriptures and Their underlying principles; at night, he calmed his discriminatory thinking and cooled down his active mind. Continuing on in this way for three years, he explored and thoroughly mastered the *Tripitaka*, cut off his craving for the three worlds, and attained the wise discernment which arises from the three forms of clarity. People at that time, out of deep respect, gave him the name of the One of Venerable Ribs.

The One of Venerable Ribs left the womb after having first spent sixty years there. Surely he must have been doing his best even whilst in the womb. After he left the womb, it was almost eighty years before he sought to leave home life and explore the Way. Truly, he was an extraordinary person, and even so, he was a decrepit old man who must have been more decrepit and more old than anyone else. He had already attained old age whilst still in the womb, and he was advanced in years since having left the womb. Even so, he paid no heed to the slanderous and snide remarks made by people of his time and single-mindedly kept to his vow, never turning away from it. Who could possibly think it would be an easy task to try to emulate his spiritual wisdom?

Do not regret your reaching old age. It is difficult to know what this thing called life really is. Is a person 'really living' or 'not really living'? Is a person 'old' or 'not old'? The four perspectives are completely different; all the various types of perspectives are different as well. Just concentrate on your intention and make your utmost effort to pursue the Way. In your pursuit of the Way, train as if you were facing a life-and-death situation: it is not simply your pursuit of the Way within life-and-death. People today have become so foolish as to set aside their pursuit of the Way upon reaching the age of fifty or sixty, or upon reaching seventy or eighty. Although we are naturally aware of how long we have lived, this is simply the human mind energetically engaged in discriminating and has nothing to do with studying the Way. Do not concern yourself with being in the prime of life or having reached old age. Just be single-minded in exploring the Way thoroughly and diligently, for then you will stand shoulder-to-shoulder with the One of Venerable Ribs.

Vanaf toen was er niet eens één dag dat hij geen wandel- en zitmeditatie deed, evenals beoefende hij bedachtzame meditatie terwijl hij stil stond. Gedurende de dag, onderzocht en leerde hij de Geschriften en hun onderliggende principes; 's nachts kalmeerde hij zijn discriminerende denken en koelde hij zijn actieve geest af. Voortbordurend op deze manier gedurende drie jaar, verkende hij en beheerste hij de *Tripitaka* grondig, sneed hij zijn verlangen naar de drie werelden af, en bereikte hij het wijze onderscheidingsvermogen dat voortvloeit uit de drie vormen van helderheid. Mensen gaven hem, uit diep respect, de naam van de Ene met Eerbiedwaardige Ribben.

De Ene met Eerbiedwaardige Ribben verliet de baarmoeder na een verblijf daar van zestig jaar. Hij heeft zeker en vast zeker zijn best moeten doen, zelfs terwijl hij in de baarmoeder zat. Nadat hij de baarmoeder had verlaten, duurde het nog bijna tachtig jaar voordat hij het thuisleven zocht te verlaten en de Weg te verkennen. Dit was honderd en veertig jaar nadat hij werd verwekt! Waarlijk, hij was een bijzonder mens, en zelfs zo, hij was een afgeleefde oude man die meer oud en afgeleefd moet zijn geweest dan iemand anders. Hij had al een grote ouderdom bereikt terwijl hij nog in de baarmoeder zat, en hij was ver gevorderd in jaren sinds hij de baarmoeder had verlaten. Maar toch besteedde hij geen aandacht aan de lasterlijke en hatelijke opmerkingen gemaakt door mensen van zijn tijd en hij hield zich doelbewust aan zijn gelofte om er zich nooit van af te wenden. Wie zou kunnen denken dat het een gemakkelijke taak is om te proberen zijn spirituele wijsheid te evenaren?

Heb geen spijt dat je ouder wordt. Het is moeilijk om te weten wat dit ding dat leven heet, werkelijk is. Is een persoon werkelijk 'levend' of 'niet echt levend'? Is een persoon 'oud' of 'niet oud'? De vier perspectieven zijn totaal verschillend; alle soorten perspectieven zijn anders. Concentreer je gewoon op je intentie en doe je uiterste best om de Weg voort te zetten. In je streven naar de Weg, train alsof je geconfronteerd wordt met een leven-en-dood situatie: het is niet alleen je streven naar de Weg binnenin leven-en-dood. Mensen vandaag de dag zijn zo dwaas om hun streven naar de Weg opzij te zetten bij het bereiken van de leeftijd van vijftig of zestig, of bij het bereiken van zeventig of tachtig. Hoewel wij ons van nature bewust zijn van hoe lang we hebben geleefd, dit is gewoon de menselijke geest die zich energetisch bezighoudt met discriminatie en dit heeft niets te maken met het bestuderen van de Weg. Maak je geen zorgen of je in de bloei van je leven bent of je oud geworden bent. Wees gewoon doelbewust in het grondig en zorgvuldig verkennen van de Weg, want dan zul je

Shobogenzo

Do not always be lamenting the fact that you will end up as a pile of dirt in a graveyard. Do not spend your time worrying about it. If you do not single-mindedly devote yourself to reaching the Other Shore, who will rescue you? When people are aimlessly wandering about in the wilderness like skeletons without a Master, they need to cultivate right perception so that they may fashion an eye for themselves.

The Sixth Chinese Ancestor was a woodcutter in the district of Hsinning. He could hardly have been called an intellectual. While just an infant, he lost his father, and he grew up under the care of his aged mother. He worked as a woodcutter in order to support her. Whilst standing at a crossroads one day, he overheard one line of a Scripture being recited, and immediately parted from his mother in order to seek the Great Dharma. He was a great vessel for the Truth, of a caliber rarely met in any generation. His pursuit of the Way was unique among human beings. To cut off one's arm is easy enough, but to sever himself from someone he loved must have been exceedingly difficult indeed. He would not have abandoned his filial obligations lightly.

He joined in with Daiman Kōnin's assembly, where he pounded rice day and night, neither sleeping nor resting for eight months. In the middle of one night, he received the direct Transmission of Bodhidharma's kesa and alms bowl. Even after he had obtained the Dharma, he still carried his stone mortar around with him, and for eight years he continued his rice pounding. Even when he entered the world in order to help ferry people to the Other Shore by giving expression to the Dharma, he did not set aside his stone mortar. This is ceaseless practice that is rare in any generation.

schouder-aan-schouder staan met de Ene met Eerbiedwaardige Ribben.

Betreur niet de hele tijd het feit dat je zal eindigen als een stapel van vuil op een kerkhof. Verspil geen tijd met je hierover zorgen te maken. Als je je tijd niet doelbewust wijdt aan het bereiken van de Andere Oever, wie zal je redden? Wanneer mensen doelloos dwalen in de woestijn, als skeletten zonder Meester, moeten ze de juiste perceptie cultiveren zodat ze een oog kunnen vormen voor zichzelf.

De Zesde Chinese Patriarch was een houthakker uit het district van Hsinning. Je kon hem nauwelijks een intellectueel noemen. Toen hij slechts een klein kind was, verloor hij zijn vader, en groeide hij op onder de hoede van zijn bejaarde moeder. Hij werkte als houthakker om haar te steunen. Toen hij zich op een dag aan een kruispunt bevond, hoorde hij één zin van een Soetra die werd geciteerd, en vertrok hij onmiddellijk van zijn moeder om het Grote Dharma te zoeken. Hij was een groot schip voor de Waarheid, van een kaliber zelden ontmoet in eender welke generatie. Zijn zoektocht naar de Weg was uniek onder de mensen. Je arm afsnijden is eenvoudig genoeg, maar iemand verlaten van wie hij hield, moet inderdaad buitengewoon moeilijk zijn geweest. Hij zou zich niet lichtvaardig afwenden van zijn respect voor zijn verplichtingen.

Hij sloot zich aan bij de gemeenschap van Daiman Kōnin, waar hij dag en nacht rijst stampte, zonder te slapen of te rusten gedurende acht maanden. In het midden van één nacht, ontving hij de rechtstreekse Transmissie van Bodhidharma's kesa en aalmoeskom. Zelfs nadat hij het Dharma had verkregen, droeg hij nog steeds zijn vijzel bij zich, en nog acht jaar lang zette hij het rijst stampen verder. Zelfs toen hij in de wereld kwam om mensen te helpen oversteken naar de Andere Oever door het uitdrukking geven aan het Dharma, zette hij zijn stenen vijzel niet opzij. Dit is onophoudelijke praktijk die zeldzaam is in eender welke generatie.

Shobogenzo

Kōzei Baso did seated meditation for twenty years and received the Intimate Seal from Nangaku. It has never been said that he set aside the practice of seated meditation after the Dharma was Transmitted to him and he began to help rescue others. When people first came to train under him, he always helped them to personally obtain the Mind seal. He was invariably the first to arrive for the monks' communal work periods. He did not let up even after he became old. Those today who follow Rinzai are in Baso's lineage.

Kōzei Baso heeft twintig jaar lang gezeten meditatie gedaan en ontving het Intieme Zegel van Nangaku. Het is nooit gezegd dat hij de praktijk van de zittende meditatie opzij zette nadat het Dharma aan hem was doorgegeven en hij begon te helpen om anderen te redden. Wanneer mensen voor het eerst onder hem kwamen oefenen, hielp hij ze altijd persoonlijk met het verkrijgen van het Zegel van de Geest. Hij was altijd de eerste om te arriveren voor de perioden van gemeenschappelijke werk voor de monniken. Hij hield niet op, zelfs nadat hij oud geworden was. Degenen die vandaag Rinzai volgen zitten in de lijn van Baso.

Our revered Ancestor Ungan and the monk Dōyō were both exploring the Matter under Yakusan. Having made a vow together, they did not put their sides to their mats for forty years, so committed were they to thorough and unadulterated practice. Later, when Ungan personally Transmitted the Dharma to Tōzan Ryōkai, Tōzan remarked, "Desiring to realize Wholeness, I have been doing my utmost for twenty years to put the Way into practice by doing seated meditation." That Way of his has now been Transmitted far and wide.

Onze vereerde Patriarch Ungan en de monnik Dōyō waren beide de Zaak aan het onderzoeken onder Yakusan. Nadat ze samen een gelofte deden, hebben ze gedurende veertig jaar hun matten niet opzij gezet, zo gebonden waren ze aan een grondige en onvervalste praktijk. Later, toen Ungan het Dharma persoonlijk doorgaf aan Tozan Ryokai, merkte Tozan op: "Verlangend Heelheid te realiseren, heb ik twintig jaar mijn uiterste best gedaan om de weg in de praktijk te brengen door het doen van zittende meditatie." Zijn Weg is nu tot heinde en verre Overgedragen.

During the time while Ungo Dōyō was living in a hermitage on Three Peak Mountain, he was receiving nourishment from the Celestial Kitchen. Once when Ungo was paying a visit to Tōzan, his spiritual doubt was settled through his realization of the Great Matter, after which he returned to his hermitage. When a celestial messenger came looking for Ungo to bring him nourishment once again, the celestial being could not see him, despite searching for three days. Ungo no longer needed to rely on the Celestial Kitchen, for he had made the Great Matter his sustenance. Try to emulate his determination to comprehend the Truth.

Terwijl Ungo Dōyō in een kluisenaarshut leefde op de Berg met de drie pieken, ontving hij voeding uit de Hemelse Keuken. Eens, toen Ungo een bezoek bracht aan Tōzan, werd zijn spirituele twijfel opgehelderd door zijn realisatie van de Grote Zaak, waarna hij terugkeerde naar zijn kluisenaarshut. Toen een hemelse boodschapper op zoek ging naar Ungo om hem opnieuw voeding te brengen, kon het hemelse wezen hem niet vinden, ondanks dat hij drie dagen zocht. Ungo had het niet langer nodig om te vertrouwen op de Hemelse Keuken, want hij had van de Grote Zaak zijn levensonderhoud gemaakt. Probeer zijn vastberadenheid om de Waarheid te begrijpen, na te bootsen.

Shobogenzo

From the time when Hyakujō Ekai was serving as an attendant monk to Baso until that evening when he entered nirvana, there was not a single day when he did not endeavor to work for the benefit of the monastic assembly and for the benefit of other people. Meditation Master Hyakujō was already an old monk of long standing when, thank goodness, he said, “A day when I do not work is a day when I do not eat.” He still endeavored to do communal work just the same as those in their prime. The community felt sorry for him, but, though they expressed their pity for him, the Master would not quit. Finally, one day when he came to the communal work, the monks had hidden his tools and would not return them to him, so the Master did not take any food that day. His intention was to express his regret at not being able to participate in the monks’ communal work. This story has become known as Hyakujō’s “One day without work is one day without food.” The traditions found in Rinzai’s lineage – whose Transmission flows throughout Great Sung China today – as well as the traditions found in Buddhist monasteries far and wide, are, for the most part, based on the ceaseless practice of Hyakujō’s profound principles.

Vanaf het moment dat Hyakujō Ekai als een begeleidende monnik Baso diende tot de avond dat hij nirvana binnenkwam, was er geen enkele dag dat hij niet trachtte te werken ten behoeve van de monastieke gemeenschap en ten behoeve van andere mensen. Meditatiemeester Hyakujō was al een oude monnik met een lange staat van dienst toen hij, godzijdank, zei: "Een dag dat ik niet werk, is een dag dat ik niet eet." Hij trachtte nog steeds op dezelfde manier gemeenschapswerk te doen als toen hij in de bloei van zijn leven was. De gemeenschap had medelijden met hem, maar, hoewel ze hun medelijden aan hem hadden geuit, wou de Meester niet stoppen. Uiteindelijk, op een dag, toen hij naar het gemeenschapswerk ging, hadden de monniken zijn gereedschap verborgen en wouden het hem niet teruggeven, zodat de Meester die dag niet at. Zijn bedoeling was om zijn spijt uit te drukken dat hij niet in staat was om deel te nemen aan het gemeenschapswerk van de monniken. Dit verhaal is bekend geworden als Hyakujō's "Een dag zonder werk is een dag zonder voedsel." De tradities die liggen in de lijn van de Rinzai - waarvan de Transmissie tot vandaag vloeit over heel Groot Sung China - evenals de tradities in Boeddhistische kloosters heinde en verre, zijn, voor het grootste deel, gebaseerd op de onophoudelijke praktijk van de diepzinnige principes van Hyakujō.

When the revered monk Kyōsei Dōfu was Abbot in his temple, the deities of the place were never able to see the Master’s face because they had no reliable means by which to do so.

Toen de gerespecteerde monnik Kyōsei Dōfu Abt was in zijn tempel, waren de plaatselijke goden nooit in staat om het gezicht van de Meester te zien omdat ze hiervoor geen betrouwbare middelen hadden om dat te doen.

Shobogenzo

In former times, Meditation Master Gichū of Mount Sanpei received nourishment from the Celestial Kitchen. After he encountered Daiten Hōtsū of Chōshū Province, the celestial beings sought Gichū out, but were unable to find him.

In vroegere tijden ontving Meditatiemeester Gichū van de Berg Sanpei voeding uit de Hemelse Keuken. Nadat hij Daiten Hōtsū van de Chōshū provincie tegenkwam, zochten de hemelse wezens Gichū op, maar waren niet in staat om hem te vinden.

The later revered monk of Mount Daii, Chōkei Daian, would say of his sojourn with Isan on the same mountain, “I stayed with Isan for twenty years. I supped on Isan food. I urinated Isan urine. But I did not explore Isan’s Way. I have merely been able to raise one unsexed water buffalo that, all day long, is completely out in the open.”

De later vereerde monnik van de berg Daii, Chōkei Daian, zou zeggen over zijn verblijf met Isan op dezelfde berg, "Ik bleef twintig jaar bij Isan. Ik at Isan's voedsel voor. Ik plaste Isan's urine. Maar ik heb Isan's Weg niet verkend. Ik ben alleen maar in staat geweest om één waterbuffel waarvan het geslacht niet bekend is, op te voeren die, de hele dag lang, volledig in de open lucht stond."

Keep in mind that he raised that one unsexed water buffalo by means of his twenty years of ceaseless practice with Isan, who had himself continually explored the Matter within Hyakujō’s community. Without fuss, quietly emulate his actions over those twenty years, and do not at any time forget them. Even though there are many people who explored Isan’s Way, there must have been only a few whose ceaseless practice was their ‘not having explored Isan’s Way’.

Houd in gedachten dat hij die éne waterbuffel waarvan het geslacht niet bekend is, opvoedde door middel van zijn twintig jaren van onophoudelijke praktijk met Isan, die zelf voortdurend de Zaak onderzocht binnen de gemeenschap van Hyakujō. Boots zonder poespas gedurende die twintig jaar rustig zijn acties na, en vergeet hen niet op elk gewenst moment. Ook al zijn er veel mensen die Isan's Weg verkend hebben, moeten er slechts een paar geweest zijn van wie de onophoudelijke praktijk was als het 'niet verkend hebben van Isan's Weg'.

The revered monk Jōshū Shinsai of Kannon-in Monastery was in his sixty-first year before he gave rise to the intention to realize the Truth and therefore began to seek the Way. Carrying his bottle gourd filled with water and his monk’s traveling staff, he set out in search of a Master. He traveled far and wide in all directions, constantly saying to himself, “If even a child of seven has spiritually surpassed me, I shall explore the Matter with him or her accordingly. If even an old man of a hundred has not yet spiritually reached where I am, I shall instruct him accordingly.”

De vereerde monnik Jōshū Shinsai van het Kannon-in Klooster was ééneenzestig jaar voordat hij aanleiding gaf tot het voornemen om de Waarheid te realiseren en daarmee de Weg begon te zoeken. Terwijl hij zijn kalebas gevuld met water en zijn reis staf van monniken droeg, ging hij op zoek naar een Meester. Hij reisde tot heinde en verre in alle richtingen, voortdurend bij zichzelf zeggend: "Als zelfs maar een kind van zeven me spiritueel heeft overtroffen, zal ik met hem of haar dienovereenkomstig de Zaak verkennen. Als zelfs een oude man van honderd nog niet spiritueel bereikt heeft waar ik ben, zal ik hem dienovereenkomstig instrueren."

It was with this attitude of mind that he did his utmost for twenty years to study

Het was met deze ingesteldheid van geest dat hij twintig jaar zijn uiterste best deed om

Shobogenzo

Nansen's Way. At the age of eighty, he was installed as Abbot of Kannon-in Monastery, east of Jōshū City, and for forty years he spiritually guided ordinary people as well as those in loftier positions. Since he never sent out letters soliciting donations, his Monks' Hall was not large, lacking both a hall for the temple officers in front and a washstand in back. One time, the leg on his meditation platform broke. He tied a piece of charred firewood to it with some rope and, for years, went on using it for his training and practice. The temple officers wished to replace the leg, but Jōshū would not permit it. We should learn from this venerable Old Buddha's customary ways of doing things.

Jōshū lived in Jōshū Prefecture from his eightieth year on, after receiving the Transmission of the Dharma. He had received the authentic Transmission of the True Teaching, and people called him the Venerable Old Buddha. Those who had not yet received the authentic Transmission of the True Teaching must surely have been less imposing than Master Jōshū, and those who had not yet reached the age of eighty must surely have been more robust than he was. So how are those of us who are in our prime, yet still spiritually unimpressive, to equal one who is so deeply revered? Simply, by striving to do our utmost in ceaselessly practicing the Way. During those forty years, he did not accumulate worldly goods, and there was no rice or other grain in storage. Sometimes, chestnuts and acorns would be gathered and meted out for food; sometimes, one meal would be stretched out to cover a couple of days. These were truly the customary ways of a dragon elephant in the past, ways of training that we should aspire to.

One day, Jōshū addressed his community, saying, "If you did not depart from the monastery even once in your lifetime and did not speak for five or ten years, no one should call you a mute. And after that, how could even the Buddhas do anything for you?" This points to ceaseless practice.

Keep in mind that even though your not talking for five or ten years might give you the look of being dumb, and even though you might not talk due to your efforts not to depart from the monastery, still, you would not be a mute. The way a Buddha speaks is no different. Those who cannot hear the voice with which a Buddha speaks will fail to understand that someone who is not mute has gone beyond talking. Consequently, the

Nansen's Weg te bestuderen. Op de leeftijd van tachtig werd hij geïnstalleerd als abt van het Kannon-in Klooster, ten oosten van Jōshū Stad, en gedurende veertig jaar gidste hij spiritueel zowel gewone mensen als hen in verhevenere posities. Omdat hij nooit brieven verzond om te vragen om donaties, was zijn monnikenhal niet groot, en ontbrak zowel een zaal voor de tempeloversten aan de voorkant als een wastafel aan de achterkant. Op een keer, brak de poot van zijn meditatieplatform. Hij bond er een stuk verkoold hout omheen met wat touw en gedurende jaren bleef hij het gebruiken voor zijn opleiding en praktijk. De tempeloversten wilden de poot vervangen, maar Jōshū wou het niet toestaan. We moeten leren van de gebruiken van deze eerbiedwaardige Oude Boeddha om dingen aan te pakken.

Jōshū woonde in de Jōshū-Prefectuur vanaf zijn tachtigste jaar nadat hij de Transmissie van het Dharma ontving. Hij had de authentieke Transmissie van de Ware Leer ontvangen, en de mensen noemden hem de Eerbiedwaardige Oude Boeddha. Degenen die de authentieke Transmissie van de Ware Leer nog niet hadden ontvangen moeten zeker minder imposant dan Meester Jōshū zijn geweest, en degenen die de leeftijd van tachtig nog niet hadden bereikt moeten zeker robuuster zijn geweest dan hij was. Dus hoe kunnen diegenen onder ons die zich in de bloei van hun leven bevinden, maar nog steeds niet spiritueel indrukwekkend zijn, zich gelijkstellen met iemand die zo diep vereerd is? Gewoon, door te streven om ons uiterste best te doen in het onophoudelijk beoefenen van de Weg. In die veertig jaar heeft hij geen wereldse goederen opgehoopt, en was er geen opslag van rijst of ander graan. Soms werden kastanjes en eikels verzameld en uitgedeeld als voedsel; Soms werd één maaltijd verstrekt om een paar dagen te overbruggen. Dit waren echt de gebruikelijke manieren van een olifantendraak in het verleden, manieren van opleiding die we moeten nastreven.

Op een dag richtte Jōshū zich tot zijn gemeenschap en zei: "Als je niet één keer in je leven weggaat van het klooster en gedurende vijf of tien jaar niet zou spreken, zou niemand je een stomme noemen. En daarna, hoe kunnen zelfs de Boeddha's dan nog iets voor je doen?" Dit verwijst naar onophoudelijke praktijk.

Houd in gedachten dat, zelfs als je niet spreekt gedurende vijf of tien jaar, je mogelijks de indruk wekt dom te zijn, en hoewel je misschien niet praat als gevolg van je inspanningen om niet af te wijken van het klooster, toch, zou je geen stomme zijn. De manier waarop een Boeddha spreekt, is niet anders. Degenen die de stem waarmee een Boeddha spreekt niet begrijpt, zal niet begrijpen dat iemand die niet stom is, voorbij

Shobogenzo

most wondrous practice within ceaseless practice is 'not departing from the monastery'. The phrase 'not departing from the monastery' completely encapsulates the expression 'letting go of things'. The most foolish of people do not recognize a non-mute person, and do not help others to know 'such a one' as a non-mute person. Even though no one prevents them from doing so, they do not help others to know 'such a person'. Pitiful indeed are those who have not heard that to be a non-mute is to be someone who has realized the state of 'being just what one is', or who do not even recognize that there is such a state of 'being just what one is'. Never abandon the ceaseless practice of not departing from the monastery. Do not be blown east and west by the prevailing winds. Even if you do not pay attention to the spring breezes and the autumn moons for five or ten years, there will be the Way that is free from delusions concerning sounds and forms. How one arrives at that Way is beyond our ability to know and understand. You should explore through your training just how precious each moment of your ceaseless practice is. Do not entertain doubts that the practice of not talking may be something vain and meaningless. Ceaseless practice is the one monastery that we enter, the one monastery that we emerge from, the one monastery that is the path left by flying birds, and the one monastery that is the whole universe.

Mount Daibai is located in Keigen Prefecture. Goshō-ji Monastery was established on this mountain, and Meditation Master Daibai Hōjō was its founder. The Master was a man from Jōyō in Hubei Province.

While training in Baso's community, Hōjō once asked the Master, "Just what is Buddha?"

Baso replied, "Your very mind is Buddha."

Hearing this phrase, Hōjō immediately experienced the great realization. As a consequence, he climbed to the summit of Mount Daibai to be apart from human society. Living alone in a hermit's thatched hut, he survived on pine nuts and wore clothing he made from lotus leaves. On this mountain was a small pond, in which lotuses were plentiful. For more than thirty years he pursued the Way by doing seated meditation. He neither met anyone nor heard about any human affairs whatsoever, and he forgot about the passing years, seeing only the mountains around him turning now green, now yellow. You can imagine how wretched the winds and frosts were.

het praten is gegaan. Daaruit volgend is de meest wonderlijke praktijk binnen onophoudelijke praktijk 'het niet afwijken van het klooster'. De uitdrukking 'niet afwijken van het klooster' omvat volledig de uitdrukking 'het loslaten van de dingen'. De meest dwaze mensen herkennen niet een niet-stomme persoon, en helpen anderen niet met te weten of 'zo iemand' een niet-stomme persoon is. Hoewel niemand hen ervan weerhoudt dit te doen, helpen ze anderen niet om 'zo'n persoon' te leren kennen. Inderdaad zelig zijn diegenen die niet hebben gehoord dat een niet-stomme zijn, is iemand die de toestand heeft gerealiseerd van 'precies zijn wat men is', of die niet eens erkennen dat er een dergelijke staat is van 'precies zijn wat men is'. Zie nooit af van de onophoudelijke praktijk van het niet afwijken van het klooster. Word niet van oost naar west geblazen door de heersende winden. Zelfs als je geen aandacht besteedt aan het voorjaarbreezen en de manen van de herfst gedurende vijf of tien jaar, zal er de Weg zijn die vrij is van waanideeën betreffende geluiden en vormen. Hoe iemand er toe komt om die Weg te begaan, ligt buiten ons vermogen om te weten en te begrijpen. Je moet door middel van je beoefening verkennen hoe waardevol elk moment van je onophoudelijke praktijk is. Onderhoud geen twijfels over dat de praktijk van het niet praten iets ijdel en betekenisloos zou zijn. Onophoudelijke praktijk is dat klooster dat we binnengaan, dat klooster dat tevoorschijn komt, dat klooster dat het pad is dat achtergelaten werd door vliegende vogels, en dat klooster dat het hele universum is.

De berg Daibai is gelegen in de Keigen Prefectuur. Het Goshō-ji-klooster werd opgericht op deze berg, en Meditatiemeester Daibai Hōjō was hiervan de oprichter. De Meester was een man van Jōyō in de provincie Hubei.

Tijdens de training in de gemeenschap van Baso, Hōjō vroeg eens aan de Meester, "Wat is juist Boeddha?"

Baso antwoordde: "Je eigen geest is Boeddha."

Bij het horen van deze uitdrukking, ervaarde Hōjō onmiddellijk de grote realisatie. Als gevolg daarvan, klom hij naar de top van de Berg Daibai om afgescheiden te zijn van de menselijke samenleving. Terwijl hij alleen woonde in een rieten kluizenaarshut, overleefde hij op pijnboompitten en droeg kleding die hij maakte van lotusbladeren. Op deze berg bevond zich een kleine vijver, waar overvloedig lotussen aanwezig waren. Al meer dan dertig jaar vervolgde hij de weg door het doen van zittende meditatie. Hij ontmoette niemand, noch hoorde hij iets over eventuele menselijke zaken van welke aard dan ook, en hij vergat de loop der jaren, terwijl hij alleen maar de bergen om hem heen zag veranderen van groen naar geel. Je kunt je voorstellen hoe

Shobogenzo

In doing seated meditation, the Master would place an eight-inch high iron pagoda atop his head, as if he were wearing a jeweled crown. By endeavoring to keep this pagoda from dropping off, he kept from falling asleep. This pagoda is still in his monastery today, and it is listed in the inventory of the temple's storehouse. Until his death, this is how he tirelessly trained in the Way.

He had been passing the months and years in this manner when, one day, a monk from Enkan's community arrived. The monk had come to the mountain in search of a suitable traveling staff, but he had wandered off the mountain path and fortuitously came upon the Master's hermitage.

Unexpectedly, he encountered the Master, whereupon he asked him, "Venerable monk, how long have you been living on this mountain?"

The Master replied, "All I have seen is the mountains about me now dyed green, now dyed yellow."

This monk then asked him, "In what direction should I go to find the path out of the mountains?"

The Master said, "Go by following the stream."

The monk was struck by this response. So, when he returned, he told Enkan what had happened. Enkan said, "Some years ago when I was with Baso in Chiang-hsi Province, I once met a certain monk, but I don't know what happened to him later. I wonder whether he could be that monk."

Later, when Enkan sent the monk to invite the Master for a visit, the Master would not leave the mountain. Rather, he composed a poem in reply:

*Broken down yet living still,
a withered tree aslant amidst the chill forest,
How many times have I met the spring, my heart unswerving?
Woodcutters pass this monk by,*

ellendig de wind en vorst waren.

Bij het doen van zittende meditatie, zou de Meester een acht-inch hoge ijzeren pagode op zijn hoofd zetten, alsof hij een kroon van juwelen droeg. Door er naar te streven dat deze pagode niet zou afvallen, voorkwam hij dat hij in slaap viel. Deze pagode is vandaag nog steeds in zijn klooster, en het is opgenomen in de inventaris van het pakhuis van de tempel. Tot aan zijn dood, dit is hoe hij onvermoeibaar oefende in de Weg.

Hij had de maanden en jaren op deze manier doorgebracht, toen op een dag, een monnik uit de gemeenschap van Enkan aankwam. De monnik was de berg opgegaan op zoek naar geschikte medereizigers, maar hij was afgedwaald van het bergpad en stootte toevallig op de kluizenaarshut van de Meester.

Onverwacht ontmoette hij de Meester, waarop hij hem vroeg: "Eerwaarde monnik, hoe lang leef je al op deze berg?"

De Meester antwoordde: "Al wat ik heb gezien is de bergen voor mij nu eens groen gekleurd zijn, en dan weer geel."

De monnik vroeg hem dan: "In welke richting moet ik gaan om het pad uit de bergen te vinden? "

De Meester zei: "Volg de stroom."

De monnik was getroffen door deze reactie. Dus, toen hij terugkwam, vertelde hij Enkan wat er gebeurd was. Enkan zei: "Een aantal jaren geleden toen ik met Baso in de Chiang-hsi provincie was, ontmoette ik eens een zekere monnik, maar ik weet niet wat er met hem later gebeurd is. Ik vraag me af of hij die monnik zou kunnen zijn. "

Later, toen Enkan de monnik naar de Meester stuurde om hem uit te nodigen voor een bezoek, wou de Meester de berg niet verlaten. Liever schreef hij een gedicht als antwoord:

*Afgebroken maar nog in leven,
een verdorde boom schuin te midden van het koude bos,
Hoe vaak heb ik de lente ontmoet, mijn hart onwankelbaar?
Houthakkers passeren voorbij deze monnik,*

Shobogenzo

*without even a backward glance,
So why does the carpenter eagerly desire to seek me out?*

*zonder ook maar een blik achterom te kijken,
Dus waarom is de timmerman gretig verlangend om mij op te zoeken?*

The upshot was he did not pay Enkan a visit. Afterwards, he decided to move deeper into the recesses of the mountain, whereupon he composed the following poem:

Het resultaat was dat hij Enkan geen bezoek bracht. Daarna besloot hij om zich dieper in de uitsparingen van de berg te verplaatsen, waarna hij het volgende gedicht schreef:

*From this pond, the lotus leaves I have taken
for wear have known no end,
And from a few trees, the pine cones have supplied
for my meals more than enough.
Now people from the world have discovered my dwelling place,
So I shall move my reed abode to enter a seclusion ever more deep.*

*Uit deze vijver, de lotusbladeren die ik heb genomen
als kleding, kennen geen einde,
En van een paar bomen, de dennenappels hebben mij van
meer dan genoeg maaltijden voorzien.
Nu mensen uit de wereld mijn woonplaats hebben ontdekt,
Dus zal ik mijn rieten verblijfplaats verplaatsen naar een steeds diepere afzondering.*

Finally, he moved his hermitage further into the mountains.

Tot slot verhuisde hij zijn kluizenaarshut verder in de bergen.

One day, Baso had a monk go and expressly ask Hōjō, “Venerable monk, in former times when you went in deepest respect to train under Baso, what was the underlying principle you obtained from him that you then came to dwell on this mountain?”

Op een dag had stuurde Baso een monnik om uitdrukkelijk te verzoeken aan Hōjō: "Eerwaarde monnik, in vroegere tijden toen u in het diepste respect ging oefenen onder Baso, wat was het onderliggende principe dat u van hem verkreeg zodat u vervolgens kwam stil te staan op deze berg? "

The Master answered, “Baso turned directly to me and said, ‘Your very mind is Buddha,’ and then I came to dwell upon this mountain.”

De Meester antwoordde: "Baso richtte zich direct naar me toe en zei: 'Je eigen geest is Boeddha,' en toen kwam ik tot stilstand op deze berg."

The monk then said, “These days his Buddha Dharma is different.”

De monnik zei toen: 'Tegenwoordig is zijn Boeddhadharma anders.'

The Master asked, “In what way is It different?”

De meester vroeg: "Op welke manier is Het anders?"

The monk replied, “Baso now says, ‘What is not mind is not Buddha.’”

De monnik antwoordde: "Baso zegt nu: 'Wat niet geest is, is niet Boeddha.'"

The Master responded, “That old fellow! I swear there is no end to his bewildering people! Even if that ‘What is not mind is not Buddha’ of his is so, well, I’ll stick with ‘Your very mind is Buddha.’”

De Meester antwoordde: "Die oude kerel! Ik zweer dat er geen einde komt aan zijn verbijsteren van mensen! Zelfs als zijn 'Wat niet geest is, is niet Boeddha' zo is, wel, ik blijf bij 'Je eigen geest is

Shobogenzo

When the monk reported to Baso what Hōjō had said, Baso replied, “The Plum has fully ripened.”

This story is known by all, commoners and gentry alike.

Tenryū was a leading disciple of Master Hōjō, and Gutei was the Master’s Dharma grandson. The Korean monk Kachi received the Transmission of the Master’s Dharma and became the First Ancestor of his own country. All the Korean Masters today are Hōjō’s distant descendants.

During his lifetime, a tiger and an elephant served him, and they did it without quarreling between themselves. After the Master’s parinirvana, the tiger and the elephant gathered stones and mud, and built a stupa for their Master. That stupa exists in Goshō-ji Temple even now. The Master’s ceaseless practice has been extolled by good spiritual friends of the past and present alike. Those with limited wisdom do not recognize that they should praise his practice. To hold on tenaciously to the notion that Buddha Dharma can surely be found even amidst one’s greed for fame and love of gain is a narrow, foolish view.

Meditation Master Goso Hōen of once said:

When my Master’s Master first took up residence on Mount Yōgi, the rafters of the old buildings were in ruins and the damage from wind and rain was extensive. It was midwinter at the time. The temple halls throughout the monastery had long been damaged. The Monks’ Hall was especially dilapidated. The snow kept drifting in, and it so filled the floors that there was nowhere for the monks to sit. Veteran monks, their hair white with age, were sweeping the snow off everything, including themselves, and shaggy eyebrowed monks of venerable years looked as though those brows were knitted with apprehension.

Boeddha.”

Toen de monnik rapporteerde aan Baso wat Hōjō gezegd had, antwoordde Baso: "De pruim is volledig gerijpt."

Dit verhaal is even bekend bij zowel gewone mensen als adel.

Tenryū was een vooraanstaand leerling van Meester Hōjō en Gutei was de Dharma-kleinzoon van de Meester. De Koreaanse monnik Kachi ontving de Transmissie van het Dharma van de Meester en werd de Eerste Patriarch van zijn eigen land. Alle Koreaanse Keesters van vandaag zijn verre nazaten van Hōjō.

Tijdens zijn leven dienden een tijger en een olifant hem, en ze deden dit zonder onderling ruzie te maken. Na het parinirvana van de Meester verzamelden de tijger en de olifant stenen en modder, en bouwden een stupa voor hun Meester. Deze stupa bestaat zelfs nu nog in de Goshō-ji Tempel. De onophoudelijke praktijk van de Meester werd geprezen door goede spirituele vrienden van zowel verleden als heden. Degenen met beperkte wijsheid erkennen niet dat ze zijn praktijk moeten loven. Hardnekkig vasthouden aan het idee dat het Boeddhadharma zeker kan worden gevonden, zelfs te midden van iemands begeerte naar roem en de liefde voor winstbejag, is een smal en dwaas idee.

Meditatiemeester Goso Hōen zei ooit:

Toen de Meester van mijn Meester eerst zijn intrek nam op de Berg Yōgi, lagen de balken van de oude gebouwen in puin en de schade door wind en regen was groot. Het was in het midden van de winter op dat moment. De tempelzalen in het hele klooster waren al lange tijd beschadigd. The Monnikenhal vooral was vervallen. De sneeuw bleef binnenvallen, en bedekte zo de vloeren zodat de monniken nergens konden zitten. Veteraanmonniken, hun haar wit van de leeftijd, veegden de sneeuw van alles af, inclusief van zichzelf, en van de vale harige monniken van eerbiedwaardige leeftijd leek het

Shobogenzo

The monks of the community were unable to do their seated meditation tranquilly.

When one patch-robed monk asked in all sincerity whether repairs might be made, the old Master turned down the request, saying, "Our Buddha has said that this period of time corresponds to the degenerate eon, and that even high cliffs and deep valleys shift and change, never remaining constant. So, how can we possibly seek to sate ourselves by fulfilling our every wish? The saintly ones of olden times, for the most part, did their walking meditation on bare ground beneath the trees. This was the ancient and exemplary way of practice, a profound custom that went far beyond simply the form of walking. You have all left home life behind in order to pursue the Way, but you still have not learned how to use your hands and feet harmoniously. A monk's life lasts barely some forty or fifty years. Who has time to waste in vain pursuits, such as making ostentatious buildings?" So, the upshot was that he did not go along with the request.

The next day, in giving Teaching in the Dharma Hall, Goso gave instruction to his assembly, saying:

When Yōgi first came to reside here as Abbot, the roofs and walls of the buildings had fallen into such neglect that the floors were completely covered with drifts of snow. We hunched up our necks and grumbled in the gloom. But then, with a change of heart, we recalled the old ones who had resided under trees.

Ultimately he never gave his permission for repairs, yet, even so, many itinerant monks from the Four Oceans and Five Lakes, clothed in their cloud-like robes and their mist-like sleeves, later asked to hang up their traveling staff in his community. We should delight in the fact that there have so many who were avid for the Way. We would do well to engrave these words of Goso on our hearts and to impress them on our bodies.

alsof hun wenkbrauwen waren uitgebreid met vrees. De monniken van de gemeenschap waren niet in staat om hun zitmeditatie rustig te doen.

Toen een in lompen geklede monnik in alle oprechtheid vroeg of er reparaties zouden kunnen worden gemaakt, wees de oude Meester het verzoek af, zeggende: "Onze Boeddha heeft gezegd dat deze periode overeen komt met de gedegeneerde eeuwigheid, en dat zelfs hoge kliffen en diepe dalen verschuiven en veranderen en nooit constant blijven. Dus, hoe kunnen we dan proberen onszelf te verzadigen door al onze wensen te vervullen? De heiligen van weleer deden hun loopmeditatie voor het grootste deel op kale grond onder de bomen. Dit was de oude en voorbeeldige manier van praktijk, een diepe gewoonte die veel verder ging dan alleen de vorm van het lopen. Jullie hebben allemaal het thuisleven achtergelaten om de Weg voort te zetten, maar je hebt nog steeds niet geleerd hoe je handen en voeten op harmonieuze wijze moet gebruiken. Het leven van een monnik duurt nauwelijks zo'n veertig of vijftig jaar. Wie heeft er tijd te verliezen met tevergeefse bezigheden, zoals het maken van opzichtig gebouwen?" Het resultaat was dus dat hij niet meeging met het verzoek.

De volgende dag, tijdens het geven van Onderricht in de Dharmahal, gaf Goso instructies aan zijn gemeenschap, zeggende:

Toen Yogi eerst hier als Abt verbleef, waren de daken en muren van de gebouwen gevallen in een dergelijke verwaarlozing dat de vloeren volledig waren bedekt met lagen van sneeuw. We zaten met onze nek in elkaar gedoken en bromden in de duisternis. Maar dan, met een verandering van het hart, herinnerden we de ouden die onder de bomen verbleven.

Uiteindelijk gaf hij nooit zijn toestemming voor reparaties, maar toch, zelfs zo, vroegen later veel rondtrekkende monniken van de Vier Oceanen en Vijf meren, gekleed in hun wolken-achtige gewaden en hun mist-achtige mouwen, om hun reisstaff op te hangen in zijn gemeenschap. We zouden verheugd moeten zijn over het feit dat er zoveel waren die fervent voor de Weg gingen. We zouden er goed aan doen om deze woorden van Goso te graveren op onze harten en ze te bedrukken op ons lichaam.

Shobogenzo

Our Venerable Master Goso Hōen once gave Teaching, saying, "Practice is not something that lies beyond thoughts and feelings, and thoughts and feelings are not things that lie beyond practice." Give great weight to these words. Ponder upon them day and night; put them into practice from dawn to dusk. Do not allow yourself to be vainly blown about in all directions by the gusting winds. How much less could those who have left home life behind to pursue the Way possibly live a quiet, secluded life amidst luxurious accommodations! In Japan today, even the 'palatial homes' of royalty and their ministers are hardly splendidous, but are merely thatched cottages which are falling to pieces. If someone has obtained a luxurious estate, chances are it came from a wrong livelihood; it is rarely obtained from a pure one. A building that is already there is a different matter, but do not make plans for new constructions. Thatched hermitages and cottages were where the saintly ones of old dwelt; they are residences esteemed by the saintly ones of the past. Today's trainees should wish to be the same when exploring the Matter through their training, so do not make a mistake about this.

The Yellow Emperor and other Chinese emperors such as Yao and Shun were secular people, yet they lived in thatched houses and were an example for their nation. In a book by the Chinese writer Shih-tsu it says, "If you wish to see the practice of the Yellow Emperor, take a look at Hekung Palace. If you wish to see the practice of the emperors Yao and Shun, take a look at Tsung-ts'ao Palace. The Yellow Emperor's reception hall in Hekung Palace was roofed with thatch. Emperor Shun's reception hall in Tsung-ts'ao Palace was also roofed with thatch." Keep in mind that both Hekung and Tsung-ts'ao were thatched with straw.

Now, when we compare the Yellow Emperor, Emperor Yao, and Emperor Shun with ourselves, the difference is as great as that between heaven and earth. Even so, they used straw thatch for their reception halls. When even secular people reside in thatched dwellings, how can those who have left home life behind to be monks possibly aim at dwelling in lofty halls or elegant mansions? How unbecoming that would be! People of old would dwell under a tree or live in a forest, for these were the residences that both laymen and monks desired. The Yellow Emperor was a disciple of the Taoist Kuang-cheng of Mount Kung-tung. Kuang-cheng himself lived in a cave within Kung-tung Mountain. Today in Great Sung China, many heads of state and

Onze Eerbiedwaardige Meester Goso Hōen gaf eens Onderricht, zeggende: "De praktijk is niet iets dat voorbij gedachten en gevoelens ligt en gedachten en gevoelens zijn geen dingen die voorbij de praktijk liggen." Hecht veel waarde aan deze woorden. Overdenk hen dag en nacht; breng ze in de praktijk van zonsopgang tot zons-
ondergang. Laat niet toe te vergeefs te worden geblazen in alle richtingen door de windvlagen. Hoeveel minder konden degenen die het thuisleven hadden achtergelaten om de Weg voort te zetten mogelijks een rustig, teruggetrokken leven lijden temidden van luxueuze accommodatie! In Japan vandaag zijn zelfs de 'vorstelijke huizen' van vorsten en hun ministers nauwelijks prachtig, maar het zijn louter rietgedekte huisjes die in stukken vallen. Als iemand een luxueus landgoed heeft verkregen, is de kans groot dat het uit een verkeerde levensonderhoud kwam; het is zelden verkregen door een zuiver leven. Een gebouw dat al bestaat, is een andere zaak, maar maak geen plannen voor nieuwe constructies. Kluisenaarschutten met rieten dak en huisjes waren waar de heiligen van oudsher woonden; het zijn verblijven die gewaardeerd werden door de heiligen van het verleden. De huidige discipelen zouden bij het verkennen van de Zaak moeten wensen hetzelfde te zijn door middel van hun praktijk, dus maak hierover geen fout.

De Gele Keizer en andere Chinese keizers, zoals Yao en Shun waren seculiere mensen, maar ze leefden in rieten huizen en waren een voorbeeld voor hun land. In een boek van de Chinese schrijver Shih-Tzu staat: "Als je de praktijk van de Gele Keizer wil zien, neem een kijkje op het Hekung Paleis. Als je de praktijk van de keizers Yao en Shun wil zien, neem een kijkje op het Tsung-Ts'ao Paleis. De ontvangstzaal van de Gele Keizer in het Hekung Paleis was overkapt met een rieten dak. De ontvangstzaal van Keizer Shun's in het Tsung-Ts'ao Paleis was ook overkapt met een rieten dak." Houd in gedachten dat zowel Hekung als Tsung-Ts'ao bedekt waren met stro.

Nu, als we onszelf vergelijken met de Gele Keizer, Keizer Yao en Keizer Shun, is het verschil zo groot als tussen hemel en aarde. Maar toch, gebruikten ze stro als dakbedekking voor hun ontvangsthallen. Als zelfs seculiere mensen in rietgedekte woningen wonen, hoe kunnen degenen die het thuisleven hebben achtergelaten mogelijks monniken zijn die gericht zijn op wonen in hoge hallen en chique herenhuisen? Hoe ongepast zou dat zijn! Oude mensen zouden willen wonen onder een boom of wonen in een bos, want dat waren de woningen die zowel leken als monniken wensten. De Gele Keizer was een leerling van de Taoïst Kuang-cheng van de berg Kung-tung. Kuang-cheng zelf woonde in een grot binnenin de Kung-tung-

Shobogenzo

high-ranking ministers have carried on with this significant custom of emperors. As a consequence, even secular folk moiling about in their delusions do the same. How could those who have left home life behind to be monks possibly be inferior to secular folk who moil about in their delusions, or be as muddied by defiling passions as such folk? Among the Buddhas and Ancestors of the past, many received offerings of alms from celestial beings. Even so, once They had realized the Way, the eyes of the celestial beings could not see Them, and demons had no way to find Them.

We need to clarify this point. When celestial beings and demons keep to the daily conduct of Buddhas and Ancestors, they have a path by which they can approach the Buddhas and Ancestors. And, in that Buddhas and Ancestors far surpass celestial beings and demons, such celestial beings and demons have nothing by which to look up at Those who are so far off, so it is difficult for them to approach the vicinity of an Ancestor of the Buddha. As Nansen once said about himself, "The training and practice of this old monk has lacked vigor, so I have been spotted by demons." Remember, to be spotted by a demon who has done no training is due to your lacking vigor in your own training and practice.

Once, in the community of the Venerable Monk Wanshi Shōgaku of the Great White Mountain, one of the guardian deities said, "I heard that the Venerable Monk Wanshi has been residing on this mountain for over ten years, but whenever I have come to the Abbot's reception room to try to see him, I am never able to enter and still do not know what he looks like." Here, truly, we can see evidence of an exemplary person who has realized the Way. His temple on Mount Tendō was originally a small one. While the Venerable Monk Wanshi was in residence there, he refurbished what had once been a Taoists' shrine, a female monks' temple, and a scholars' temple, and turned them into what is now Keitoku-ji Temple.

Berg. Vandaag in Groot-Sung China, vele staatshoofden en hooggeplaatste ministers zijn doorgestaan met deze belangrijke gewoonte van keizers. Als gevolg daarvan doen zelfs seculiere mensen die zwoegen in hun waanideeën hetzelfde. Hoe konden zij die het thuisleven hebben achtergelaten om monniken te zijn mogelijk inferieur zijn aan seculiere mensen die zwoegen in hun waanideeën, of even vertroebeld zijn door verontreinigde passies als zulke mensen? Onder de Boeddha's en Patriarchen uit het verleden ontvingen velen een aanbod van aalmoezen van de hemelse wezens. Maar eens Ze eenmaal de Weg hadden gerealiseerd, konden de ogen van de hemelse wezens Hen niet zien, en demonen konden Hen niet vinden.

We moeten dit punt verduidelijken. Wanneer hemelse wezens en demonen zich houden aan de dagelijkse gedragsregels van de Boeddha's en Patriarchen, hebben ze een pad waarmee zij de Boeddha's en Patriarchen kunnen benaderen. En, doordat die boeddha's en Patriarchen hemelse wezens en demonen ver overtreffen, hebben zulke hemelse wezens en demonen niets om op te kijken naar Degenen die zo ver weg zijn, dus is het voor hen moeilijk om in de nabijheid van een Patriarch of de Boeddha te komen. Zoals Nansen ooit zei over zichzelf: "De opleiding en de praktijk van deze oude monnik heeft kracht gemist, dus ik ben gesignaleerd door demonen." Vergeet niet, dat je wordt gesignaleerd door een demon die geen training heeft gedaan, is te wijten aan het gebrek aan kracht in je eigen opleiding en praktijk.

Eens, in de gemeenschap van de Eerbiedwaardige Monnik Wanshi Shōgaku van de Grote Witte Berg, zei één van de beschermende godheden: "Ik heb gehoord dat de Eerwaarde Monnik Wanshi al meer dan tien jaar op deze berg verblijft, maar als ik naar de ontvangstruimte van de Abt ga om hem proberen te zien, ben ik nooit in staat om binnen te gaan en ik weet nog steeds niet hoe hij eruit ziet." Hier, echt, kunnen we het bewijs zien van een voorbeeldig persoon die de Weg heeft gerealiseerd. Zijn tempel op de Berg Tendō was oorspronkelijk een kleine tempel. Terwijl de Eerwaarde Monnik Wanshi daar verbleef, knapte hij op van wat ooit een Taoistisch heiligdom, een vrouwelijke monnikentempel en een tempel van geleerden was, en vormde ze om in wat nu de Keitoku-ji Tempel is.

Shobogenzo

After the Master's death, the court secretary Wang Pai-hsiang compiled a record of the practices and deeds of the Master. A person once said to him, "You should have recorded the fact that the Master usurped a Taoist shrine, a female monks' temple, and a scholars' temple in establishing the present-day temple on Mount Tendō." Pai-hsiang replied, "No way! Such matters are not relevant to the merits of a monk." Many people at that time praised Pai-hsiang for this. Keep in mind that questions such as the one asked above are a function of secular thinking and are not relevant to the merits of a monk.

Speaking more generally, from the very first moment that we begin to walk on the Buddha's Way, we far surpass the three worlds of desire, form, and beyond form that ordinary people and those in lofty positions occupy. You should closely investigate the fact that Wanshi was not being manipulated by the three worlds, nor was he visible to the three worlds. You should do your utmost to thoroughly explore through your training the arising of body, speech, and mind, along with your inner experiences and the outer conditions that affect you. From the start, the meritorious activity of the Buddhas and Ancestors has great benefit in spiritually helping ordinary people as well as those in lofty positions. Even so, such people do not recognize that the ceaseless practice of Buddhas and Ancestors is helping to rescue them from their suffering. In ceaselessly practicing the Great Way of the Buddhas and Ancestors now, do not get into discussions about great hermits and small hermits. Do not talk about someone's being sharp-witted or thick-headed. Simply discard fame and gain forever and do not get all tied up in worldly things. Do not let time slip away. Put out the fire that is burning atop your head. Do not wait for some great enlightenment experience, for the great enlightenment is synonymous with our everyday tea and meals. Do not aspire to 'non-enlightenment', for non-enlightenment is synonymous with the precious pearl concealed within the king's topknot. Simply, should you be attached to home and homeland, separate yourself from 'my home and my homeland'. Should you have bonds of affection, separate yourself from 'my bonds of affection'. Should you have a good reputation, rid yourself of 'my reputation'. Should you have wealth, rid yourself of 'my wealth'. Should you own cultivated fields and gardens, rid yourself of 'my cultivated fields and gardens'. Should you have family, separate yourself from 'my family'. And you need to let go of 'my not having such things as fame and gain', as well. In ridding yourself completely of 'I have', the principle of also ridding yourself of 'I do not have' is clear. This is nothing other than the matter of ceaseless practice.

Na de dood van de Meester, stelde de rechtbanksecretaris Wang Pai-hsiang een register samen van de praktijken en daden van de Meester. Iemand zei eens tegen hem: "Je moet vastleggen dat de Meester zich een Taoïstische heiligdom, een tempel van geleerden en een vrouwelijke monnikentempel toegeëigend heeft bij het realiseren van de huidige tempel op de Berg Tendō." Pai-hsiang antwoordde: "Geen sprake van! Dergelijke zaken zijn niet relevant voor de verdiensten van een monnik." Veel mensen in die tijd prezen Pai-hsiang hiervoor. Houd in gedachten dat de vragen zoals die hierboven gesteld worden een functie zijn van het seculiere denken en niet relevant zijn voor de verdiensten van een monnik.

Meer algemeen gesproken, vanaf het eerste moment dat we ons begeven op de Weg van de Boeddha's, overtreffen we ver de drie werelden van het verlangen, de vorm, en verder de vorm die gewone mensen en diegenen in hoge posities innemen. Je moet nauwgezet het feit onderzoeken dat Wanshi niet werd gemanipuleerd door de drie werelden, noch was hij zichtbaar voor de drie werelden. Je moet je uiterste best doen om door middel van je opleiding grondig het ontstaan van lichaam, spraak en geest, samen met je innerlijke ervaringen en de uiterlijke omstandigheden die invloed op je hebben, te verkennen. Vanaf het begin geven de verdienstelijke activiteit van de Boeddha's en Patriarchen een groot voordeel in het spiritueel helpen van gewone mensen evenals diegenen in hoge posities. Evenzo erkennen zulke mensen niet dat de onophoudelijke praktijk van de Boeddha's en Patriarchen hen helpt hen te redden van hun lijden. In het onophoudelijk beoefenen van de Grote Weg van de Boeddha's en Patriarchen nu, verval niet in discussies over grote kluizenaars en kleine kluizenaars. Praat niet over iemand die scherpzinnig of dikhoofdig is. Verwerp eenvoudigweg eeuwige roem en winstbejag en raak niet verstrikt in wereldse dingen. Laat geen tijd wegglijpen. Doof het vuur dat boven op je hoofd brandt. Wacht niet op een grote verlichtingservaring, want de grote verlichting is synoniem met onze dagelijks thee en maaltijden. Streef niet naar 'niet-verlichting', want niet-verlichting is synoniem met de kostbare parel die verborgen ligt in de haarknot van de koning. Eenvoudigweg, als je gehecht bent aan huis en vaderland, scheid dan jezelf van 'mijn huis en mijn vaderland'. Mocht je banden hebben met affectie, scheid jezelf dan van 'mijn banden met affectie'. Mocht je een goede reputatie hebben, bevrijdt jezelf dan van 'mijn reputatie'. Als je rijk bent, bevrijd je dan van 'mijn rijkdom'. Mocht je eigenaar zijn van bewerkte akkers en tuinen, bevrijdt jezelf dan van 'mijn bewerkte akkers en tuinen'. Mocht je familie hebben, scheid jezelf dan van 'mijn familie'. En je moet evengoed 'mijn niet-hebben van zaken als roem en winstbejag' laten gaan. In jezelf

Shobogenzo

Your letting go of fame and gain throughout your whole lifetime will be your ceaselessly putting into practice the One Matter, for it is this ceaseless practice that is as endless as the life of Buddha. Once you have established this ceaseless practice here and now, your ceaseless practice will be done by the ceaseless practice itself. And, you should love and respect your body and mind which are imbued with this ceaseless practice.

volledig te bevrijden van 'ik heb', is het principe van jezelf ook te bevrijden van 'Ik heb niet' duidelijk. Dit is niets anders dan de kwestie van de onophoudelijke praktijk. Met het loslaten van roem en winst gedurende je hele leven lang zal je onophoudelijk de Ene Zaak in de praktijk brengen, want het is deze onophoudelijke praktijk die zo eindeloos is als het leven van Boeddha. Zodra je deze onophoudelijke praktijk hier en nu hebt gerealiseerd, zal je onophoudelijke praktijk worden gedaan door de onophoudelijke praktijk zelf.

Meditation Master Daiji Kanchū once said, “Explaining what one yard is cannot compare with putting one foot into action, and explaining what one foot is cannot compare with putting one inch into action.” This sounds like Kanchū was admonishing people of his time who were being negligent in their ceaseless practice and who had forgotten about mastering the Buddha’s Way. But it does not mean that it is incorrect to explain what one yard is: it means that putting one foot into practice takes more skill than explaining what one yard is. Why should we be limited to measurements in yards and feet? There could also be discussions about the comparative merits of far-off Mount Sumeru and a poppy seed. Sumeru is completely whole and a poppy seed is completely whole. The important point in ceaseless practice is just like this. The present explanation is not the way Kanchū put it, and it is the way Kanchū put it.

Meditatiemeester Daiji Kanchū zei ooit: "Uitleggen wat één yard is, kan niet vergeleken worden met één voet in actie zetten, en uitleggen wat één voet is, is niet te vergelijken met één inch in actie zetten." Dit klinkt als Kanchū die mensen van zijn tijd vermaande die nalatig waren in hun onophoudelijke praktijken, en die waren vergeten de Weg van de Boeddha's te beheersen. Maar dat betekent niet dat het onjuist is uit te leggen wat één yard is: het betekent dat de éne voet in de praktijk brengen meer vaardigheid behoeft dan uit te leggen wat één yard is. Waarom zouden we ons beperken tot metingen in yards en voeten? Er kunnen ook discussies zijn over de vergelijkende verdiensten van de verre Berg Sumeru en een papaverzaadje. Sumeru is volledig geheel en een papaverzaad is volledig geheel. Het belangrijke punt van de onophoudelijke praktijk is precies hetzelfde. De huidige verklaring is niet de manier waarop Kanchū het uitlegt, en het is de manier waarop Kanchū het uitlegt.

Great Master Tōzan Gohon once said, “I put into words what I am unable to demonstrate by action, and I demonstrate by action what I am unable to put into words.” This is the way a lofty Ancestor put it. His point is that his practice illumines the path that makes understandable what he has put in words, and his explanations

Grootmeester Tōzan Gohon zei ooit: "Ik breng onder woorden dat wat ik niet in staat ben om aan te tonen door actie, en ik toon met actie wat ik niet onder woorden kan brengen." Dit is de manier waarop een verheven Patriarch het uitlegde. Zijn punt is dat zijn praktijk de weg verlicht die begrijpelijk maakt wat hij in woorden heeft gezegd,

Shobogenzo

have pathways that make understandable what he does as practice. Hence, what he preached in a day is what he practiced in a day. The point of this is that we practice that which is difficult to practice, and we explain that which is difficult to explain.

en zijn verklaringen maken de paden begrijpelijk wat hij doet als praktijk. Vandaar dat, wat hij dagelijks predikte is wat hij dagelijks beoefende. Het punt is dat we oefenen hetgeen moeilijk is om te beoefenen, en uitleggen wat moeilijk uit te leggen is.

Ungo Dōyō, having penetrated through and through what Tōzan had expressed, said, "At the time for explanation, there is no path for practice: at the time for practice, there is no path for explanation." This way of putting it is not saying that there is no practice or explanation. His 'time for explanation' is synonymous with one's 'not leaving the monastery even once in a lifetime'. His 'time for practice' is synonymous with the hermit's washing his head and then coming before Seppō. Do not disregard or treat lightly his expression, "At the time for explanation, there is no path for practice: at the time for practice, there is no path for explanation." This is something that Buddhas and Ancestors of the past have continually asserted. It was once expressed in verse as:

*Were you to live a hundred years
Yet fail to see what the Nature of all Buddhas is,
It would still not equal living even one day,
Having rightly grasped the Matter*

This is not something that one or two Buddhas have said: it is what all Buddhas are continually putting into words and putting into practice. Within the recurring cycles of birth and death over hundreds and thousands of myriad eons, one day in which there is ceaseless practice is a bright pearl within the topknot of the king: it is the Ancient Mirror within which we are born and die, and it is a day we should rejoice in. The strength of our ceaseless practice is a joy in itself. Those who have not yet attained the strength of ceaseless practice or received the Bones and Marrow of an Ancestor of the Buddha do not prize the Body and Mind of Buddhas and Ancestors or take delight in the True Face of Buddhas and Ancestors.

Ungo Dōyō, die door en door doordrongen was van wat Tozan had geuit, zei: "Op het moment voor toelichting, is er geen weg voor praktijk: op het moment voor de praktijk, is er geen pad voor toelichting." Deze manier om het te zeggen is niet zeggen dat er geen praktijk of toelichting is. Zijn 'tijd voor toelichting' is synoniem met iemands 'niet eens in zijn leven het klooster verlaten'. Zijn 'tijd voor de praktijk' is synoniem met de kluisenaar die zijn hoofd wast en dan verschijnt voor Seppō. Negeer niet of behandel zijn uitdrukking niet lichtvaardig: "Op het moment voor een toelichting, is er geen pad voor praktijk: op het moment van praktijk, is er geen pad voor toelichting." Dit is iets wat Boeddha's en Patriarchen uit het verleden steeds hebben beweerd. Het werd ooit uitgedrukt in vers:

*Als je honderd jaar zou leven
Toch niet in staat te zien wat de aard van alle Boeddha's is,
Het zou nog steeds niet hetzelfde leven zijn voor ook maar één dag,
De Zaak juist gegrepen te hebben*

Dit is niet iets dat één of twee Boeddha's hebben gezegd: het is wat alle Boeddha's voortdurend onder woorden brengen en in de praktijk brengen. Binnen de steeds terugkerende cyclus van geboorte en dood over honderden en duizenden van talloze eeuwen, een dag waarin er onophoudelijke praktijk is, is een heldere parel in het haarknotje van de koning: het is de oude spiegel waarin we geboren worden en sterven, en het is een dag waarop we ons zouden moeten verheugen. Degenen die nog niet de kracht van onophoudelijke praktijk hebben bereikt of de Botten en Merg van een Patriarch van de Boeddha niet verkregen hebben, prijzen het lichaam en geest van de Boeddha's en Patriarchen niet of nemen geen genoegen in het Ware Gelaat van Boeddha's en Patriarchen.

Shobogenzo

The true Face, Bones, and Marrow of Buddhas and Ancestors is not some thing that departs. It is a Tathagata's having come in this way and having gone in that way. It is beyond some thing that comes. Even so, we invariably receive our allotment of spiritual nourishment through our ceaseless practice of one day.

Thus, a single day must be of great importance. Were you to live in idleness for a hundred years, you would regret the days and months you had wasted, and you would be a shell of a person, one to be pitied. Even if you were to gorge yourself as a slave to sight and sound for a hundred years, yet within that time you performed ceaseless practice for just one single day, not only would you be putting your whole life of a hundred years into the practice, you would also be helping ferry other hundred-year-old beings to the Other Shore. Your life of this one day is the life you should cherish, the skeleton you should prize. Thus, if your life were to last but a single day, if on that day you grasped what the Nature of all the Buddhas is, then that life of one day would have surpassed many lifetimes spanning vast eons. So, if you have not yet grasped the Matter, do not squander one day idly. This one day of ceaseless practice is a precious jewel that you should prize. Do not compare it with the value of some foot-wide gem, and never exchange it, even for the Black Dragon's Jewel. Sages of old prized it even more than their whole life.

Quietly think about it. You can ask for the Black Dragon's Jewel at any time, and can even get possession of a foot-wide gem along the way, but one day within a lifetime of a hundred years, once gone, cannot come again a second time. Is there any skillful means by which we can have returned to us even one day that has passed? That is something you do not find recorded in any book. Those who do not idly let time pass by wrap up their days and months in that skin bag of theirs so that the time will not leak away. This is why the saints of old and the former sages prized their days and months; they prized time more than they prized their own eyes and prized it more than their native land. To idly let time pass by means to be polluted and corrupted by the transient world of fame and gain. To not idly let time pass by means to act for the sake of the Path whilst being on the Path.

One who has already completely grasped the Matter will not let a day idly go by, but

Het ware gezicht, Botten en Merg van Boeddha's en Patriarchen is niet een of ander ding dat vertrekt. Het is een Tathagata die gekomen is op deze manier en gegaan is op deze manier. Het is voorbij een of ander ding dat komt. Evenzo ontvangen we steevast onze toewijzing van de geestelijke voeding door middel van onze onophoudelijke praktijk van één dag.

Aldus moet één enkele dag van groot belang zijn. Als je honderd jaar in ledigheid zou leven, zou je spijt hebben van de dagen en maanden die je had verspild, en je zou een schelp van een persoon zijn, één die te beklagen is. Zelfs als je jezelf als een slaaf tegoed zou doen aan beeld en geluid voor honderd jaar, maar binnen die tijd voor slechts één dag onophoudelijke praktijk hebt toegepast, zou je niet alleen je hele leven van honderd jaar in de praktijk brengen, je zou ook andere honderd jaar oude wezens naar de Andere Oever helpen. Je leven van deze éne dag is het leven dat je moet koesteren, het skelet dat je moet waarderen. Dus, als je leven maar één enkele dag zou duren en als je op die dag zou begrijpen wat de aard van alle Boeddha's is, dan zou dat leven van één dag vele levens hebben overtroffen over uitgestrekte eeuwen verspreid. Dus, als je de Zaak nog niet begrepen hebt, verkwist niet één dag werkloos. Deze dag van onophoudelijke praktijk is een kostbaar juweel dat je moet waarderen. Vergelijk het niet met de waarde van één of ander voetbreed kleinood, ruil het nooit, zelfs niet voor het Juweel van de Zwarte Draak. Wijzen van weleer waardeerden het zelfs meer dan hun eigen leven.

Denk er rustig over na. Je kunt vragen naar het Juweel van de Zwarte Draak op ieder moment, en je kan zelfs onderweg een voetbreed kleinood in bezit krijgen, maar één dag in een levensduur van honderd jaar, eens weg, kan niet een tweede keer terugkomen. Is er een vaardige manier waarop zelfs maar één dag die voorbij is gegaan naar ons kan terugkeren? Dat is iets wat je niet iets wat je opgetekend vindt in een boek. Degenen die de tijd niet werkloos hebben laten voorbijgaan met het inpakken van hun dagen en maanden in hun huidzak opdat de tijd niet zou weglekken. Dit is de reden waarom de heiligen van weleer en de voormalige wijzen hun dagen en maanden waardeerden; ze waardeerden tijd meer dan ze hun eigen ogen waardeerden en waardeerden het meer dan hun geboorteland. Om werkloos de tijd te laten voorbijgaan door te worden vervuild en gecorrumpeerd door de voorbijgaande wereld van roem en gewin. Om niet werkloos de tijd te laten voorbijgaan om te handelen in het belang van het Pad terwijl je op het Pad bent.

Iemand die al helemaal de Zaak heeft begrepen zal niet toestaan dat een dag werkloos

Shobogenzo

will do the practice for the sake of the Way and will explain the Way for the sake of the Way. Because of this, we have come to know the standards set by the Buddhas and Ancestors from ancient times, who did not vainly squander the efforts of even one day. This is something you should constantly reflect on. You should consider it even as you sit by a window, looking out on some slowly blossoming spring day, and do not forget it even as you sit in a humble abode on some desolate rainy night. How does time rob us of our efforts? Not only does it rob us of one day, it also robs us of the merits of many eons. What animosity is there between time and us? Sad to say, it will be our own lack of practice that robs us so. This is due to our not being on friendly terms with ourselves, to our thinking ill of ourselves. Even Buddhas and Ancestors have not been without Their loved ones, but They have let them go. Even Buddhas and Ancestors have not been without Their various involvements, but They have let them go. Even though we prize our relationships, such connections between ourselves and others are not things that can be held onto, so if we do not let go of our loved ones, chances are that our loved ones will let go of us, both in word and in deed. If you can have compassion for your loved ones, have compassion for them. To have compassion for our loved ones means letting go of them.

voorbijgaat, maar zal de praktijk doen in het belang van de Weg en de Weg uitleggen in het belang van de Weg. Omwille hiervan hebben we bekomen dat we de door de Boeddha's en Patriarchen gestelde standaarden uit de oudheid, die niet tevergeefs de inspanningen van zelfs maar één dag verkwistten. Dit is iets waar je voortdurend moet over nadenken. Je moet dit overwegen, zelfs als je gaat zitten voor een raam, met uitzicht op een aantal langzaam bloeiende lentedag, en niet vergeten zelfs als je gaat zitten in een nederige stulp op een desolate regenachtige nacht. Hoe berooft tijd ons van onze inspanningen? Niet alleen berooft hij ons van één dag, hij berooft ons ook van de verdiensten van vele eeuwen. Welke vijandigheid is er tussen tijd en ons? Triest om te zeggen, het zal ons eigen gebrek aan praktijk zijn die ons zo berooft. Dit is te danken aan ons niet op vriendschappelijke voet staan met onszelf, ons ziek te denken over onszelf. Zelfs Boeddha's en Patriarchen zijn niet zonder Hun geliefden, maar ze hebben hen laten gaan. Zelfs Boeddha's en Patriarchen zijn niet zonder Hun verschillende betrokkenheden, maar ze hebben hen laten gaan. Hoewel we onze relaties waarderen, zulke verbindingen tussen onszelf en anderen zijn geen dingen waaraan vastgehouden kan worden, dus als we onze geliefden niet laten gaan, is de kans groot dat onze geliefden ons zullen laten gaan, zowel in woord als in daad. Als je compassie voor uw dierbaren kan hebben, heb mededogen met hen.

When the Venerable Monk Nangaku Ejō was training under Daikan Enō, he attended on Enō for fifteen autumns. As a consequence, it was possible for him to be given the Transmission of the Dharma and the Precepts personally, just as if water from one vessel were being poured into another vessel. We should most dearly cherish the everyday behavior of this former Ancestor. The winds and frosts that plagued him during those fifteen autumns must have been many indeed. Even so, he persisted in practicing the Way purely and simply, and he is a paragon for us trainees of the present day. In winter, he slept alone in an empty hall with no coal for his stove. In the cool of summer nights, he would sit alone by his moon-lit window having no candle. Even though he did not know everything and understood only half of what he knew, he had nothing further to learn about non-attachment. This was surely due to his ceaseless practice.

Toen de Eerbiedwaardige Monnik Nangaku Ejō trainde onder Daikan Enō, verbleef hij vijftien herfstten bij Enō. Als gevolg daarvan was het mogelijk voor hem om de Transmissie van het Dharma en de Voorschriften persoonlijk te worden overhandigd, net alsof het water van het éne vat in een ander vat werd gegoten. We zouden het dagelijks gedrag van deze voormalige Patriarch heel innig moeten koesteren. De wind en vorst die hem geplaagd hebben tijdens die vijftien herfstten moet inderdaad veel zijn geweest. Toch volhardde hij in het beoefenen van de weg op pure en eenvoudige wijze, en is hij een toonbeeld voor ons, leerlingen van vandaag. In de winter sliep hij alleen in een lege zaal zonder kolen voor zijn kachel. In de koele zomeravonden zat hij alleen voor zijn door de maan verlichte raam zonder dat een kaars had. Hoewel hij niet alles wist en slechts de helft begreep van wat hij wist, had hij niets meer te leren over niet-gehechtheid. Dit was zeker te danken aan zijn onophoudelijke praktijk.

Shobogenzo

Speaking more generally, once we have discarded our greed for fame and our love of gain, it is simply a matter of striving to do the practice ceaselessly, day after day. Do not disregard this intention. Nangaku's saying, "When you explain what something is like, you have already missed the bull's-eye," reflects eight years of his ceaseless practice. It is this ceaseless practice that people of both past and present treat as rare and that both the clever and the inept earnestly desire.

Meer algemeen gesproken, als we onze hebzucht voor roem en onze liefde voor gewin hebben weggegooid, is het gewoon een kwestie van het streven naar de praktijk onophoudelijk te doen, dag na dag. Negeer dit voornemen niet. Nangaku's gezegde: "Als je uitlegt hoe iets eruit ziet, heb je al de roos gemist," weerspiegelt acht jaar van zijn onophoudelijke praktijk. Het is deze onophoudelijke praktijk die mensen van zowel verleden als heden behandelen als zeldzaam en waarnaar zowel de slimme als de onbekwame ernstig verlangen.

While Great Master Kyōgen Chikan was cultivating his practice under Isan, he tried several times to give expression to the Way but was unable to do so. Deploring this, he burned his books and became the monk who served gruel and rice to his fellow monks, and so he passed his years, month after month. He later went to Mount Butō in search of old traces of National Teacher Echū. He built a thatched hermit's hut and, casting everything aside, he lived tranquilly and apart from human society.

Terwijl Grootmeester Kyōgen Chikan zijn praktijk cultiveerde onder Isan, probeerde hij meerdere malen uitdrukking aan de Weg te geven, maar was niet in staat om dit te doen. Omdat hij dit betreurde, verbrandde hij zijn boeken en werd de monnik die pap en rijst serveerde aan zijn collega-monniken, en zo bracht hij zijn jaren door, maand na maand. Hij ging later naar de Berg Butō op zoek naar oude sporen van Nationaal Leraar Echū. Hij bouwde een rieten kluisenaarshut en terwijl hij alles opzij zette, leefde hij rustig en afgezonderd van de menselijke samenleving.

One day, when he was sweeping off his walkway, he happened to hit a pebble, which struck a cane of bamboo. Upon hearing the sound it made, he suddenly realized the Way. He then took up residence as Abbot of Kyōgen-ji Temple, where it was his wont never to replace his one alms bowl and his one set of clothes. He dwelt amidst a landscape of strange rock formations and crystal springs, spending the rest of his life in secluded repose. Many traces of his practice still remain at his temple. It is said that it was his custom not to come down from the mountain.

Op een dag, toen hij zijn gang aan het vegen was, sloeg hij toevallig een kiezelsteen weg, die een bamboestok raakte. Bij het horen van het geluid dat dat maakte, realiseerde hij plotseling de Weg. Vervolgens nam hij zijn intrek als Abt van de Kyōgen-ji tempel, waar het zijn gewoonte was om nooit zijn éne aalmoeskom en zijn enkele set kleding te vervangen. Hij woonde te midden van een landschap van vreemde rotsformaties en kristallen lentes, en besteedde de rest van zijn leven in afgezonderde rust. Veel sporen van zijn praktijk zijn nog steeds in de tempel te vinden. Er wordt gezegd dat het zijn gewoonte was om niet van de berg te komen.

Great Master Rinzai was a Dharma heir of Ōbaku. He was in Ōbaku's community for three years, during which time he devoted himself purely to pursuing the Way. Upon

Grootmeester Rinzai was een Dharma-erfgenaam van Ōbaku. Hij was drie jaar in de gemeenschap van Ōbaku en gedurende deze tijd wijdde hij zich puur aan het nastreven

Shobogenzo

instruction from the Venerable Bokushū Chin, he asked Ōbaku three times what the Great Intent of the Buddha Dharma is, whereupon he tasted the Master's staff again and again, for sixty blows. Still, his determination did not flag. When he went to Daigu, under whom he had his Great Realization, it was at the instruction of both venerable monks, Ōbaku and Bokushū. When it comes to the great heroic figures who have inherited the Dharma seat of the First Chinese Ancestor, Rinzai and Tokusan are usually spoken of. Even so, how could Tokusan possibly be considered the equal of Rinzai? Truly, someone like Rinzai is not to be corralled with the herd. Those who have been considered outstanding in recent times cannot even compare with those who were in the herd during Rinzai's time. It is said that his practices and deeds were pure and single-minded, and that his ceaseless practice was outstanding. Were we to try to imagine how many forms and how many ways his ceaseless practice had, none of us could come close to the mark.

While Rinzai was residing with Ōbaku, he and Ōbaku took to planting pine and cedar trees together. On one occasion, Ōbaku asked him, "What is the use of planting so many trees here, deep in the mountains?"

Rinzai replied, "First, to make something with a tasteful appearance for the benefit of the monastery, and second, to make signposts for the benefit of others coming later." Thereupon, he took his hoe and struck the ground twice with it.

Ōbaku held up his traveling staff and said, "You are like this now, but you have indeed already tasted thirty blows from my staff."

Rinzai gave out with a ho-hum sigh.

Ōbaku said, "Our tradition will flourish in the world, with many coming to you."

So on the basis of this, we should realize that even after he had realized the Way, he brought along a hoe in his own hands for planting such things as cedars and pines. It may have been because of this that Ōbaku said, "Our tradition will flourish in the world, with many coming to you." It must indeed be that the old traces of 'the trainee who planted pines' pointed directly to the one-to-one Transmission of Ōbaku and Rinzai. Ōbaku, likewise, planted trees alongside Rinzai. In the past, Ōbaku displayed

van de Weg. Op instructie van de Eerwaarde Bokushū Chin, vroeg hij Ōbaku drie keer wat de Grote Bedoeling van het Boeddhadharma is, waarna hij de staf van de Meester opnieuw en opnieuw proefde met zestig slagen. Toch nam zijn vastberadenheid niet af. Toen hij naar Daigu ging, onder wie hij zijn Grote Realisatie had, was het in opdracht van beide eerbiedwaardige monniken, Ōbaku en Bokushū. Als het gaat om de grote heroïsche figuren die de Dharmazetel van de Eerste Chinese Patriarch hebben geërfd, wordt er meestal over Rinzai en Tokusan gesproken. Zelfs zo, hoe zou Tokusan kunnen worden beschouwd als de gelijke van Rinzai? Waarlijk, iemand als Rinzai mag niet bij de kudde worden gedreven. Degenen die in het heden als uitmuntend worden beschouwd, kunnen niet eens tippen aan diegenen die tijdens de Rinzai-tijd in de kudde zaten. Er wordt gezegd dat zijn praktijken en daden zuiver en gelijkgezind waren, en dat zijn onophoudelijke praktijk uitmuntend was. Als we proberen om ons voor te stellen welke talrijke vormen en manieren zijn onophoudelijke praktijk had, komt niemand van ons in de buurt van de maat.

Terwijl Rinzai bij Ōbaku verbleef, hij en Ōbaku gingen samen pijnbomen en cederbomen planten. Op een keer vroeg Ōbaku hem: "Wat is het nut van het planten van zoveel bomen hier, diep in de bergen?"

Rinzai antwoordde: "Ten eerste, om iets te maken met een smaakvolle uitstraling in het voordeel van het klooster, en ten tweede om wegwijzers te maken voor het welzijn van anderen die later komen."

Ōbaku hief zijn reisstaff op en zei: "Je bent nu zoals dit, maar je hebt wel al dertig klappen van mijn staf geproefd."

Rinzai antwoordde met een diepe zucht.

Ōbaku zei: "Onze traditie zal bloeien in de wereld, met velen die naar je toe komen."

Dus op basis hiervan, moeten we ons realiseren dat zelfs nadat hij de Weg had gerealiseerd, hij doorging met een schoffel in zijn eigen handen met het planten van zaken als ceders en dennen. Het is misschien daarom dat Ōbaku zei: "Onze traditie zal bloeien in de wereld, met velen die naar je toe komen." Het moet inderdaad zijn dat de oude sporen van 'de discipel die dennen plantte' rechtstreeks verwees naar de één-op-één Transmissie van Ōbaku en Rinzai. Ōbaku plantte net als Rinzai bomen. In het

Shobogenzo

the ceaseless practice of leaving his assembly behind and going off to mix in with the laborers at the Daian Training Temple where he cleansed the halls. He cleansed the Buddha Hall, as well as the Dharma Hall. He did not expect his ceaseless practice to cleanse his heart and mind and he did not expect his ceaseless practice to cleanse his innate brightness. It was around this time that he met Prime Minister P'ei.

verleden spreidde Ōbaku de onophoudelijke praktijk tentoon door het achterlaten van zijn gemeenschap en het uitgaan om zich te mengen met de arbeiders van de Daian Oefentempel waar hij de zalen reinigde. Hij reinigde de Boeddhal, evenals de Dharmahal. Hij had niet verwacht dat zijn onophoudelijke praktijk zijn hart en geest zou reinigen en hij had niet verwacht dat zijn onophoudelijke praktijk zijn aangeboren helderheid zou reinigen. Het was rond deze tijd dat hij Premier P'ei ontmoette.

Emperor Hsüan-tsung of the T'ang dynasty was the second son of Emperor Hsien-tsung. From the time he was small, he was quick-witted and astute. He always loved sitting in full lotus position and was constantly doing seated meditation in the palace. Mu-tsung was Hsüan-tsung's elder brother. After Mu-tsung had become emperor, once government business had concluded, Hsüan-tsung would playfully climb up on the imperial Dragon Throne and pretend that he was saluting various ministers. When the prime minister saw this, he thought Hsüan-tsung had cerebral palsy, and accordingly, reported this to Mu-tsung. When Mu-tsung saw his brother, he patted Hsüan-tsung on the head and said, "My little brother is the bright one in our family." At the time, Hsüan-tsung had just turned thirteen.

Keizer Hsüan-Tsung van de T'ang-dynastie was de tweede zoon van Keizer Hsien-Tsung. Van kleins af aan was hij snel van begrip en scherpzinnig. Hij hield ervan te zitten in volledige lotushouding en deed voortdurend zittende meditatie in het paleis. Mu-Tsung was de oudere broer van Hsüan-Tsung's. Nadat Mu-Tsung keizer was geworden, eens de overheid het bedrijfsleven had gesloten, zou Hsüan Cong speels op de keizerlijke Drakentron klimmen en doen alsof hij verschillende ministers groette. Wanneer de premier dat zag, dacht hij dat Hsüan-Tsung hersenverlamming had, en dienovereenkomstig meldde hij dit bij Mu-Tsung. Toen Mu-Tsung zijn broer zag, klopte hij Hsüan-Tsung op het hoofd en zei: "Mijn broertje is de helderste in onze familie." Op dat moment was Hsüan-Tsung net dertien geworden.

In the fourth year of the Tseng-ch'ing era (824 C.E.), Mu-tsung passed away peacefully. He was succeeded by his three sons. The first became Emperor Ching-tsung, the second became Emperor Wen-tsung, and the third became Emperor Wu-tsung. Ching-tsung succeeded his father to the throne and passed away three years later. Wen-tsung succeeded him to the throne for just one year before court ministers schemed to ease him out. When Wu-tsung ascended the throne, Hsüan-tsung, who had not yet ascended the throne, was residing in his nephew's kingdom. Wu-tsung made a habit of referring to Hsüan-tsung as 'my fool of an uncle'. Wu-tsung was emperor during the Hui-ch'ang era (841- 846) and was the person who banned the Buddha Dharma. One day, Wu-tsung summoned Hsüan-tsung and ordered that he immediately be put to death for having climbed up onto the throne of Wu-tsung's father in the past. His corpse was placed in a flower garden behind the palace and waste matter was poured over it, whereupon he came back to life.

In het vierde jaar van het Tseng-ch'ing-tijdperk (824) overleed Mu-tsung vreedzaam. Hij werd opgevolgd door zijn drie zonen. De eerste werd keizer Ching-tsung, de tweede werd Keizer Wen-tsung, en de derde werd Keizer Wu-tsung. Ching-Tsung volgde zijn vader op op de troon en overleed drie jaar later. Wen-tsung volgde hem slechts één jaar later op nadat de ministers van de rechtbank hadden beraamd hem van de troon te lichten. Toen Wu-tsung de troon besteeg, woonde Hsüan-tsung, die de troon nog niet had bestegen, in het koninkrijk van zijn neef. Wu-tsung maakte een gewoonte om naar Hsüan-tsung te verwijzen als 'mijn dwaze oom'. Wu-tsung was keizer tijdens het Hui-ch'ang tijdperk (841- 846) en was de persoon die het Boeddhadharma verbood. Op een dag heeft Wu-tsung Hsüan-tsung opgeroepen en bevolen dat hij onmiddellijk gedood zou worden omdat hij in het verleden op de troon van Wu-tsung's vader was geklommen. Zijn lijk werd in een bloementuin achter het paleis gelegd en er werd afvalmateriaal overgestort, waarna hij terug tot leven kwam.

Shobogenzo

He then left his father's land and secretly entered the community of Meditation Master Kyōgen, where he shaved his head and became a novice. However, he did not take the full Precepts. Making the rounds of temples along with Meditation Master Shikan, he arrived at Mount Rozan, whereupon Shikan composed a couplet on the topic of the local falls:

*Boring through cliffs, bursting through rock, never declining from its toil,
By distant lands are seen the heights from which it falls.*

By this couplet, he was attempting to lure the novice into revealing just what kind of person he was spiritually. The novice continued this verse with the following:

*What can stem this valley torrent
From surging back to the Ocean Great?*

Upon hearing this couplet, Shikan knew that the novice was no ordinary person.

Sometime later, Hsüan-tsung entered the community of Enkan Saian, which was in the region of Hangchow, and was assigned to serve as the Abbot's Chief Clerical Officer. At the time, Meditation Master Ōbaku was serving as Enkan's Chief Priest. And, as a consequence, Hsüan-tsung sat on the platform next to Ōbaku.

One day when Ōbaku had entered the Buddha Hall and was doing prostrations to the Buddha, Hsüan-tsung entered and asked him, "Since we are not to seek for anything based on an attachment to Buddha, or an attachment to the Dharma, or an attachment to the Sangha, what, pray, do you hope to accomplish, Venerable Monk, by doing prostrations?"

Having been asked in this way, Ōbaku turned towards Hsüan-tsung, slapped him, and said, "I am not seeking anything due to an attachment to the Buddha, nor am I seeking anything due to an attachment to the Dharma, nor am I seeking anything due to an attachment to the Sangha. I am simply doing my prostrations just as I usually do them." When he had finished speaking in this manner, with one hand he gave Hsüan-tsung another slap.

Hij verliet toen zijn vaderland en kwam in de gemeenschap van de Meditatiemeester Kyōgen, waar hij zijn hoofd kaalscheerde en een beginner werd. Hij nam echter niet alle Voorschriften aan. Hij deed samen met Meditatiemeester Shikan verscheidenen tempels aan, en toen hij bij de Berg Rozan arriveerde, componeerde Shikan een couplet over het onderwerp van de lokale watervallen:

*Borend door kliffen, door de rots heen brekend, die nooit van zijn moeite afziet,
In verre landen worden de hoogten gezien waarvan het valt.*

Met dit couplet probeerde hij de beginner te ontlocken om te onthullen wat voor soort persoon hij spiritueel was. De beginner vervolgde dit vers met het volgende:

*Wat kan deze valleistroom tegenhouden
om uit te monden in de Grote Oceaan?*

Bij het horen van dit couplet wist Shikan dat de beginner geen gewone persoon was.

Enige tijd later kwam Hsüan-tsung terecht in de gemeenschap van Enkan Saian, die in de buurt van Hangchow was, en werd aangewezen om te dienen als de spiritueel verantwoordelijke van de Abdij. Op dat moment diende meditatiemeester Ōbaku als de hoofdpriester van Enkan. En als gevolg daarvan zat Hsüan-tsung op het platform naast Ōbaku.

Op een dag toen Ōbaku de Boeddhal binnenkwam en kniebuigingen deed voor de Boeddha, kwam Hsüan-tsung binnen en vroeg hem: "Omdat we niets moeten zoeken op basis van een gehechtheid aan Boeddha, of een gehechtheid aan het Dharma, of een gehechtheid aan de Sangha, wat hoop je in hemelsnaam te bereiken, Eerbiedigwaardige Monnik, met kniebuigingen te doen?"

Omdat het hem op deze manier werd gevraagd, draaide Ōbaku zich om naar Hsüan-tsung, sloeg hem en zei: "Ik zoek geen gehechtheid bij de Boeddha, en ik zoek ook geen gehechtheid aan het Dharma, en ik zoek ook geen gehechtheid aan de Sangha. Ik doe gewoon mijn kniebuigingen, net zoals ik ze gewoonlijk doe." Nadat hij op deze manier had gesproken, gaf hij met één hand Hsüan-tsung een andere klap.

Shobogenzo

The Clerical Officer said, "You play rough!"

Ōbaku responded, "Right here is where the What resides! So why speak of rough or genteel?" Again, he gave Hsüan-tsung a slap with his hand, whereupon Hsüan-tsung silently took his leave.

After the death of Emperor Wu-tsung, Hsüan-tsung returned to lay life and ascended the throne. He abolished Wu-tsung's ban on the Buddha Dharma, and forthwith reinstated It. From the time of his ascending to the throne and throughout his reign, Hsüan-tsung was ever fond of doing seated meditation. Before he ascended to the throne, he had left the country of his father, the king, and was traveling the countryside, following the valley streams with Shikan, doing his utmost to practice the Way purely and simply. It is said that after he ascended to the throne, he did seated meditation day and night. Given that his father the king was already deceased, his elder brother the emperor had also passed away, and he himself been put to death by his own nephew, he truly resembled a destitute child worthy of our pity. Nevertheless, he did his utmost to pursue the Way with unswerving determination. His is an excellent example, wondrous and rare in the world. His ceaseless practice must have been open-hearted and spontaneous.

De spritueel verantwoordelijke zei: "Je speelt het ruw!"

Ōbaku antwoordde: "Hier is waar de Weg zich ontvouwt! Dus waarom spreken we van ruw of verstandig?" Weer gaf hij Hsüan-tsung een klap met zijn hand, waarna Hsüan-tsung in stilte de aftocht blies.

Na de dood van keizer Wu-tsung keerde Hsüan-tsung terug naar het lekenleven en volgde de troon op. Hij heeft Wu-tsung's verbod op het Boedhadharma opgeheven en Het onmiddellijk hersteld. Van het moment van zijn opkomst tot de troon en doorheen zijn heerschappij was Hsüan-tsung altijd bezig met zittende meditatie. Voor dat hij op de troon zat, had hij het land van zijn vader, de koning, verlaten en reisde naar het platteland, volgde de dalstromen met Shikan, en stelde alles in het werk om de Weg puur en eenvoudig te beoefenen. Er wordt gezegd dat sinds hij op de troon zat, hij dag en nacht zittende meditatie deed. Aangezien zijn vader, de koning, al overleden was, en zijn oudere broer was ook overleden, en hij werd zelf door zijn eigen neef gedood. Hij lijkt echt op een kwaad kind, waardig van onze medelijden. Desalniettemin heeft hij zijn uiterste best gedaan om de weg met onwankelbare vastberadenheid te volgen. Dit is een uitstekend voorbeeld, wonderbaarlijk en zeldzaam in de wereld. Zijn onophoudelijke praktijk moet openhartig en spontaan zijn geweest.

After the venerable monk Seppō Gison had given rise to the intention to realize the Truth, he never neglected his seated meditation, day or night, regardless of where he was. And he did so even though the paths between the monasteries where he would hang up his traveling staff and the places that sheltered him upon his journey were far apart. From the time when he clearly manifested his True Nature by his founding his monastery on Mount Seppō, he did not let up on his practice, and he died whilst doing seated meditation. In earlier times, in order to put his spiritual questions to a Master, he climbed Tōzan's mountain nine times and visited Tōsu Daidō three times, which was his doing his utmost to pursue the Way. This is something wondrous and rare in the world. In promoting the integrity and rigor of ceaseless practice, many people

Nadat de eerbiedwaardige monnik Seppō Gison de bedoeling had om de Waarheid te realiseren, heeft hij nooit zijn zittende meditatie, dag of nacht, ongeacht waar hij was, verwaarloosd. En dat deed hij, hoewel de paden tussen de kloosters waar hij zijn reisstaf zou ophangen en de plaatsen die hem op zijn reis beschutten, ver weg waren. Vanaf het moment dat hij zijn Ware Natuur duidelijk had gemanifesteerd door zijn klooster op de berg Seppō te vestigen, liet hij niet na zijn praktijk te doen, en stierf hij terwijl hij zittende meditatie deed. In vroegere tijden, om zijn spirituele vragen aan een meester te stellen, klom hij negen keer op de berg van Tōzan's en bezocht hij Tōsu Daidō drie keer, wat zijn manier was om zijn uiterste best te doen om de Weg na te streven. Dit is iets wonderbaarlijks en zeldzaam in de wereld. Ter bevordering van de

Shobogenzo

today speak of Seppō's lofty practice. Seppō's attachments were on a par with those of other people, but his astuteness was not something that others could match. Ceaseless practice is like that. People who follow the Way today should learn from Seppō's ceaseless practice of spiritually washing himself clean. When we quietly look back on Seppō's physical exertion in exploring the Matter with Masters in all directions, truly, this must have been due to the merit that he inherited from some saintly bones in a previous life.

When people today wish to enter the assembly of a Meditation Master who has realized the Way and ask their spiritual question in order to explore the Truth with such a one, it is extremely difficult for them to find a chance to do so. They are confronted not with just some twenty or thirty skin bags, but with face after face of hundreds of thousands of people, all of whom are seeking the way back to their True Nature. The day on which a Master offers them a helping hand soon darkens into night, and the night that they spend pounding rice in their mortar soon brightens into another day. Sometimes, when the Master gives an informal talk, they act as though they lacked eyes and ears, and so they gain nothing from what they see and hear. When they are finally in possession of their eyes and ears, the Master has already finished what he has to say. While kind, elderly monks of great virtue are clapping their hands and loudly guffawing in their delight in the Dharma, it seems as though newly ordained novices rarely have a chance to even come in contact with their bowing mats. There are those who enter the Master's private chambers and those who do not, and there are those who hear the Master's promise of realizing enlightenment and those who do not. The days and nights pass even more swiftly than an arrow, and this dewdrop of a life is even more fragile than our body. There is the grief of having a Master yet being unable to explore the Matter through training with him, and there is the grief of wanting to explore the Matter yet being unable to find a Master. I have personally witnessed such situations as these.

Although good spiritual friends may know a person well, the opportunities for contacting them when they themselves are diligently cultivating the Way are rare. It is likely that when Seppō, long ago, climbed up Mount Tōzan and climbed up Mount Tōsu, he too must surely have endured just such hardships. We should recognize the integrity of his ceaseless practice, which serves as an excellent model, for to fail to

integriteit en de strengheid van de onophoudelijke praktijk, spreken veel mensen vandaag over de verheven praktijk van Seppō. Seppō's gehechtheden waren even talrijk als die van andere mensen, maar zijn slimheid was niet iets dat anderen konden evenaren. Onophoudelijke praktijk is zo. Mensen die vandaag de weg volgen, zouden moeten leren van Seppō's onophoudelijke praktijk om zich spiritueel schoon te wassen. Wanneer we stilzwijgend kijken naar Seppō's lichamelijke inspanning om de Zaak te verkennen met Meesters in alle richtingen, moet dit werkelijk zijn door de verdienste dat hij een aantal heilige botten had geërfd in een eerdere leven.

Wanneer mensen vandaag zich bij de gemeenschap van een Meditatiemeester willen aansluiten die de weg heeft gerealiseerd en hun spirituele vraag vraagt om de Waarheid met zo iemand te verkennen, is het voor hen buitengewoon moeilijk om een kans te vinden. Ze worden geconfronteerd met niet minder dan twintig of dertig huidzakken, maar met gezicht na gezicht van honderdduizenden mensen, die allemaal de weg terug zoeken naar hun Ware Natuur. De dag waarop een Meester hen een helpende hand biedt, verduistert al snel in nacht, en de nacht die ze met hun mortier al rijst malend doorbrengen, klaart snel weer op in een andere dag. Soms, als de meester een informeel gesprek geeft, handelen ze alsof ze geen ogen en oren hebben, en dus krijgen ze niets van wat ze zien en horen. Als ze uiteindelijk in het bezit zijn van hun ogen en oren, is de Meester al klaar met wat hij te zeggen heeft. Terwijl de oudere monniken van grote deugd hun handen klappen en luid schateren in hun vreugde in het Dharma, lijkt het erop dat de pas ingetreden nieuwelingen zelden een kans krijgen om zelfs nog maar in contact te komen met hun buigmatten. Er zijn degenen die de privékamers van de Meester binnengaan en degenen die dat niet doen, en er zijn degenen die de belofte van de Meester horen om de verlichting te realiseren en degenen die dat niet doen. De dagen en nachten passeren nog sneller dan een pijl, en deze dauwdruppel van een leven is nog brozer dan ons lichaam. Er is de rouw om nog niet in staat geweest te zijn de Zaak met een Meester te verkennen door met hem te oefenen, en er is het verdriet om de Zaak te verkennen, maar niet in staat te zijn om een Meester te vinden.

Hoewel goede spirituele vrienden een persoon goed kunnen kennen, zijn de mogelijkheden om hen te contacteren terwijl zij zelf ijverig de weg beoefenen, zeldzaam. Het is waarschijnlijk zo dat, toen Seppō al lang geleden op Mount Tōzan en op Mount Tōsu geklommen was, hij ook dergelijke moeilijkheden moet hebben doorstaan. We moeten de integriteit van zijn onophoudelijke praktijk erkennen, wat

Shobogenzo

explore the Matter through your training with a Master is to be regretted indeed.

dient als een uitstekend model, om dan de Zaak niet te verkennen bij middel van je opleiding met een meester, valt inderdaad te betreuren.

It was at the behest of the Venerable Hannyatara that the First Ancestor of China came from the West to the Eastern lands. During the frosts and springs of his three years in sailing the seas, how could the winds and snows have been the only miseries? How the clouds and mists must have billowed up over the roiling waves! He was attempting to go to an unknown land. To do something like this would never have occurred to ordinary people who hold dearly to life and limb. This must have been due to his ceaseless practice that sprang from his great desire to earnestly Transmit the Dharma and to instruct those who are deluded by their passions. This was so because it was he himself who Transmitted the Dharma, and it was so because it is the whole universe that Transmits the Dharma, and it was so because the whole universe in all ten directions is the words and ways of Truth, and it was so because the whole universe in all ten directions is Bodhidharma himself, and it was so because the whole universe in all ten directions is the whole universe in all ten directions. What karmic conditions in any life are not like Shakyamuni's royal palace, and what royal palace may not serve as a spiritual training ground?

This is why he came from the West as he did. Because it was he himself who instructed those who are deluded by their passions, he had no fears or doubts, nor did he act from timidity or awe. Because it was the whole universe that instructed those who are deluded by their passions, he had no fears or doubts, nor did he act from timidity or awe. Leaving behind his father's kingdom forever, he fitted out a large ship, crossed the southern seas, and arrived at Canton Province. Undoubtedly the crew was a large one and there were many monks to serve his needs, but chroniclers have failed to record this. Upon his reaching the shore, no one there knew him. It was the twenty-first day of the sixth lunar month in the eighth year of the Chinese P'u-t'ung era during the Liang dynasty (August 3, 527). The governor of Canton Province, a man named Hsiao-ang, made a show of extending to him all the courtesies of a host, giving him an audience and plying him with entertainments. Hsiao-ang then wrote an

Het was op bevel van de Eerwaarde Hannyatara dat de Eerste Patriarch van China vanuit het Westen naar de Oostelijke landen kwam. Tijdens de nachtvorst en de lentes van zijn drie jaar zeilen in de zeeën, hoe konden de wind en de sneeuw de enige ellende zijn geweest? Hoe de wolken en nevels over de kolkende golven moeten zijn opgekomen! Hij probeerde naar een onbekend land te gaan. Zoiets doen zou nooit zijn gebeurd bij gewone mensen die zielsveel vasthouden aan lijf en ledematen. Dit moet het gevolg zijn geweest van zijn onophoudelijke praktijk die voortkwam uit zijn grote verlangen om het Dharma vurig over te dragen en om diegenen te instrueren die misleid zijn door hun passies. Dit was zo omdat hij het zelf was die het Dharma Doorgaf, en het was zo omdat het hele universum is dat het Dharma Doorgaf, en het was zo omdat het hele universum in alle tien richtingen de woorden en wegen van Waarheid is en het was zo omdat het hele universum in alle tien richtingen Bodhidharma zelf is, en het was zo omdat het hele universum in alle tien richtingen het hele universum is in alle tien richtingen. Welke karmische omstandigheden in welk leven dan ook zijn niet zoals het koninklijk paleis van Shakyamuni, en welk koninklijk paleis mag niet als een spiritueel oefenterrein dienen?

Dit is de reden waarom hij uit het Westen kwam zoals hij deed. Omdat hij het zelf was die degenen instrueerde die misleid zijn door hun passies, had hij geen angsten of twijfels, noch handelde hij vanuit verlegenheid of ontzag. Omdat het hele universum was dat degenen instrueerde die misleid werden door hun passies, had hij geen angsten of twijfels, en handelde hij ook niet vanuit verlegenheid of ontzag. Hij liet het koninkrijk van zijn vader voor eeuwig achter, voorzag een groot schip, stak de zuidelijke zeeën over en arriveerde in de provincie Canton. De bemanning was ongetwijfeld groot en er waren veel monniken om in zijn behoeften te voorzien, maar kroniekschrijvers hebben dit niet geregistreerd. Toen hij de kust bereikte, kende niemand hem daar. Het was de éérentwintigste dag van de zesde maanmaand in het achtste jaar van het Chinese P'u-t'ung-tijdperk tijdens de Liang dynastie (3 augustus 527). De gouverneur van de provincie Canton, een man genaamd Hsiao-ang, maakte

Shobogenzo

account to inform Emperor Wu about him, for Hsiao-ang was punctilious in his duties. When Emperor Wu saw the report, he was delighted and sent a messenger to invite Bodhidharma to pay him a visit. That was on the first day of the tenth lunar month of that year (November 9, 527).

When the First Ancestor arrived at the city of Chinling, he had an audience with Emperor Wu of Liang, whereupon the emperor said to him, "Since the time when I ascended to the throne, I have so excelled in building temples, in copying the Scriptures, and in permitting both men and women to become monks that my deeds must be quite beyond anyone's ability to keep a record of. So what merit have I accrued?"

The Master replied, "There is no merit in any of these."

Dumbfounded, the emperor asked, "Why, pray, are they lacking in merit?"

The Master replied, "Such deeds are merely the results achieved by ordinary people and those in lofty positions who follow the Lesser Course. Such seeking after merit defiles one's deeds. It is like a shadow following a form: even though it exists, it is not the real thing."

The emperor then asked, "What, pray, is true merit?"

The Master answered, "One's immaculately wise discernment being wondrous and fully realized, and one's body being naturally unbounded and tranquil. Merit like this is not sought by the worldly-minded."

The emperor then asked, "What is the paramount Truth of the Holy Teachings?"

The Master replied, "Since the Truth is devoid of any limits, It is beyond holiness."

een show waarbij hij alle hoffelijkheid van een gastheer aan hem toevertrouwde, hem een audiëntie gaf en hem vermaakte. Hsiao-ang schreef toen een verslag om keizer Wu over hem te informeren, want Hsiao-ang was nauwgezet in zijn plichten. Toen keizer Wu het rapport zag, was hij opgetogen en stuurde hij een boodschapper om Bodhidharma uit te nodigen om hem te bezoeken. Dat was op de eerste dag van de tiende maanmaand van dat jaar (9 november 527).

Toen de Eerste Patriarch in de stad Chinling aankwam, had hij een audiëntie bij keizer Wu van Liang, waarop de keizer tegen hem zei: "Sinds de tijd dat ik de troon besteeg, heb ik zo uitgeblonken in het bouwen van tempels, in het kopiëren van de Geschriften, en door zowel mannen als vrouwen toe te staan monniken te worden, moeten mijn daden ver het vermogen van iemand om een kroniek bij te houden aanzienlijk overtreffen. Dus welke verdienste heb ik opgebouwd?"

De Meester antwoordde: "Er is geen verdienste in een van deze zaken."

Stomverbaasd vroeg de keizer: "Waarom, in hemelsnaam, hebben ze geen verdienste?"

De Meester antwoordde: "Dergelijke daden zijn slechts de resultaten die bereikt worden door gewone mensen en mensen in verheven posities die de Inferieure Stroming volgen. Zulk streven naar verdienste ontsiert iemands daden. Het is als een schaduw die een vorm volgt: hoewel het bestaat, is het niet het echte ding."

De keizer vroeg toen: "Wat, in hemelsnaam, is ware verdienste?"

De Meester antwoordde: "Iemands onberispelijk wijs onderscheid is wonderbaarlijk en volledig gerealiseerd, en iemands lichaam is van nature onbegrensd en rustig. Verdienste zoals deze wordt niet gezocht door wereldlijk ingestelden."

De keizer vroeg toen: "Wat is de belangrijkste waarheid van de Heilige Leringen?"

De Meester antwoordde: "Omdat de Waarheid vrij is van grenzen, ligt Het voorbij heiligheid."

Shobogenzo

The emperor then demanded, "And who, pray, is this one who is confronting my royal presence?"

The Master replied, "I do not personally know that One."

The emperor had failed to awaken to what Bodhidharma was pointing to, and the Master realized that the occasion was not opportune. So, on the nineteenth day of the tenth lunar month (November 27), he snuck away to north of the Yangtze River and arrived at Loyang on the twenty-third day of the eleventh month of that year (December 31). He lodged temporarily at Shōrin-ji Temple on Mount Sūzan, where he sat all day long, silently facing a wall in meditation. The ruler of the Wei dynasty was spiritually confused and did not recognize who Bodhidharma was, and he did not even recognize that this failure was a reason for feeling shame.

Bodhidharma was of the warrior caste of Southern India. He had lived in the royal palace of a large kingdom, so he was long accustomed to the ways of a royal palace in a large kingdom. In the manners and customs of small nations, there were habits and views that would prove shameful for an imperial ruler of a large nation, but the First Ancestor did not have a heart that was disturbed by such matters. He did not reject the country, nor did he reject its people. At that time, he did not respond to the slanders of Bodhiruchi or despise him for making them, nor did he find the evil-mindedness of the Vinaya Master Kōtō worth resenting or even paying heed to. Even though Bodhidharma's spiritual merits were great, the people of China looked upon him as if he were a conventional teacher of the *Tripitaka* and its commentaries, for they were befuddled due to their being followers of the Lesser Course. And there were some who thought that Bodhidharma was expounding a course of Dharma which they named 'the Zen Sect', and they believed that what was being taught by others - such as non-Buddhist scholars, for instance - and the True Teaching of the First Ancestor must surely be the same. These were the views of petty creatures who were helping to defile the Buddha Dharma.

The First Chinese Ancestor was the twenty-eighth in the line of Shakyamuni Buddha's direct heirs. He left the large realm of his father the king in order to spiritually help sentient beings in the East. Who could stand head-and-shoulders with him? If the Ancestral Master had not come from the West, how could sentient beings in the East have possibly learned of the Buddha's True Teaching? They would only have distressed themselves - and to no avail - with 'the grit and stones' from which we

De keizer eiste toen: "En wie, in hemelsnaam, is deze man, die mijn koninklijke aanwezigheid confronteert?"

De Meester antwoordde: "Ik ken die éne niet persoonlijk."

De keizer was er niet in geslaagd te ontwaken aan datgene waar Bodhidharma naar verwees, en de Meester beseftte dat de gelegenheid niet opportuun was. Dus, op de negentiende dag van de tiende maanmaand (27 november), sloop hij weg ten noorden van de Yangtze-rivier en arriveerde op Loyang op de drieëntwintigste dag van de elfde maand van dat jaar (31 december). Hij verbleef tijdelijk in Shōrin-ji-tempel op de berg Sūzan, waar hij de hele dag zat, stil in meditatie naar een muur kijkend. De heerser van de Wei-dynastie was geestelijk verward en herkende niet wie Bodhidharma was, en hij begreep niet eens dat dit falen een reden was om schaamte te voelen.

Bodhidharma was van de kaste van de krijgers van Zuid-India. Hij had in het koninklijk paleis van een groot koninkrijk gewoond, dus hij was lang gewend aan de gebruiken van een koninklijk paleis in een groot koninkrijk. In de zeden en gewoonten van kleine landen, waren er gewoonten en opvattingen die een schande zouden kunnen zijn voor een keizerlijke heerser van een grote natie, maar het hart van de Eerste Patriarch werd niet verstoord door dergelijke zaken. Hij verwierp het land niet, en verachtte ook zijn volk niet. In die tijd reageerde hij niet op de laster van Bodhiruchi of verachtte hij hem niet omdat hij die verwijten had gemaakt, noch vond hij de boosaardigheid van de Vinaya-meester Kōtō de moeite waard of iets waarvoor hij achting had. Hoewel de spirituele verdiensten van Bodhidharma groot waren, zagen de mensen van China hem als een conventionele leraar van de Tripitaka en zijn commentaren, want ze waren verward omdat ze volgers waren van de Inferieure Stroming. En er waren sommigen die dachten dat Bodhidharma een stroming van het Dharma uiteenzette die ze 'de Zen-Sekte' noemden, en zij geloofden dat wat anderen verteld hadden - zoals niet-boeddhistische geleerden bijvoorbeeld - dat de Ware Leer van de Eerste Patriarch zeker hetzelfde moest zijn. Dit waren de opvattingen van kleine wezens die hielpen het Dharma van de Boeddha te bevuilen.

De Eerste Chinese Patriarch was de 28ste in de rij van rechtstreekse erfgenamen van Shakyamuni Boeddha. Hij verliet het grote rijk van zijn vader de koning om bewuste levende wezens in het Oosten te helpen. Wie zou er met hem schouder aan schouder kunnen staan? Als de Voorouderlijke Meester niet vanuit het westen was gekomen, hoe konden de bewuste wezens in het Oosten dan mogelijks hebben gehoord van de Ware Leer van de Boeddha? Ze zouden zichzelf - en tevergeefs - alleen maar van

Shobogenzo

fashion the names and forms we give things. Even those today in the hinterlands or in some even more distant realm, like ours, where people clothe themselves in fur and adorn their heads with horns, have been able to hear the True Teaching to Its utmost. Today, even peasants and farmers, old country folk and village children learn of It, and all due to having been spiritually rescued through the Ancestral Master's ceaseless practice in crossing the seas. The cultures of India and China differ greatly as to what they are superior or inferior in, and there are vast differences as to what their local customs consider to be morally upright or depraved. China was not a place to which a great saintly person who had been Transmitted and who was keeping to the Teaching and the Scriptures would normally go, unless he was someone of great compassion and great enduring strength. There were no Meditation Halls in which he could reside, and those who recognized 'such a person' were few. So he hung up his traveling staff at Mount Sūzan for a stay of nine years. People called him 'the Brahman who looks at a wall'. Chroniclers have included him among the ranks of those learning how to meditate, but this is not the way it was. He and he alone was the Ancestral Master who possessed the Treasure House of the Eye of the True Teaching which had been Transmitted to him through Buddha after Buddha and heir after heir.

streek hebben gemaakt met 'het gruis en de stenen' waaruit we de namen en vormen modelleren die we dingen geven. Zelfs degenen die vandaag in het achterland of in een nog verder weg gelegen gebied, zoals het onze, waar mensen zich in pels kleden en hun hoofd met hoorns tooien, moeten in staat zijn geweest om de Ware Leer tot in het uiterste uithoekje te horen. Tegenwoordig leren zelfs boeren en landbouwers, oude plattelands- en dorpskinderen Erover, en dat allemaal omdat ze spiritueel zijn gered door de onophoudelijke beoefening van de voorouderlijke Meester in het oversteken van de zeeën. De culturen van India en China verschillen enorm in wat ze superieur of inferieur noemen, en er zijn grote verschillen over wat hun lokale gebruiken als moreel oprecht of verdorven beschouwen. China was niet de plaats waar een grote heilige persoon die de Transmissie had ontvangen en die zich aan de leer en de geschriften hield, normaliter naartoe zou gaan, tenzij hij iemand van groot mededogen en grote blijvende kracht was. Er waren geen meditatiehallen waarin hij kon verblijven, en degenen die 'zo iemand' herkenden, waren dun gezaaid. Dus hing hij zijn reisstaf op de berg Sūzan op voor een verblijf van negen jaar. Mensen noemden hem 'de Brahmaan die naar een muur kijkt'. Geschiedschrijvers hebben hem opgenomen in de gelederen van degenen die leerden mediteren, maar dit is niet zoals het was. Hij en alleen hij was de Voorouderlijke Meester die de Schatkamer van het Oog van de Ware Leer bezat, die hem via Boeddha na Boeddha en erfgenaam na erfgenaam was overgeleverd.

The following quotation is from the *Forest Records*, compiled by Shih-men:

Bodhidharma first went from the kingdom of Liang to the kingdom of Wei. He traveled to the foot of Mount Sūzan and rested his traveling staff at Shōrin-ji Temple. He simply sat in stillness, facing a wall: he was not engaged in learning how to meditate. For a long time no one could figure out why he was doing that and, consequently, interpreted it as his learning how to meditate.

Now, meditation in its narrow sense is simply one among various practices, so how could it suffice to say that this was all there was to

Het volgende citaat is afkomstig van de *Forest Records*, samengesteld door Shih-men:

Bodhidharma ging eerst van het koninkrijk van Liang naar het koninkrijk van Wei. Hij reisde naar de voet van de berg Sūzan en liet zijn reisstaf rusten in de Shōrin-ji-tempel. Hij zat eenvoudigweg stil in de richting van een muur: hij was niet bezig met het leren mediteren. Lange tijd wist niemand waarom hij dat deed en men interpreteerde het daarom als zijn manier van leren hoe te mediteren.

Nu is meditatie in zijn enge zin gewoon een van de verschillende praktijken, dus hoe kon het volstaan om te zeggen dat dit alles was

Shobogenzo

the Saintly One? Yet, people of his time did just that. Those engaged in making chronicles followed suit and reported him as being among the ranks of those learning how to meditate and grouped him with people who are as dead trees or cold ashes.⁴² Even so, the Saintly One's practice did not simply stop at doing meditation; he also did not act contrary to meditation. And even with the yin and yang described in the *Book of Changes*, he did not act contrary to yin and yang.

When Emperor Wu of Liang first met Bodhidharma, he asked him, "What is the paramount Truth of the Holy Teachings?"

The Master replied, "Since the Truth is devoid of any limits, It is beyond holiness."

The emperor went on to ask, "And who, pray, is this one who is confronting our royal presence?"

And the Master replied, "I do not personally know that One."

If Bodhidharma had not been fluent in the local language, how could the discussion have gone like this at that time?

It is clear from this that Bodhidharma went from the empire of Liang to that of Wei, that he traversed to Mount Sūzan, and that he hung up his traveling staff at Shōrin-ji. Even though he simply sat in stillness, facing a wall, it was not in order to 'learn how to meditate'. And even though he had not brought with him a single copy of a Scripture, he was the authentic Successor who came to Transmit the True Teaching. Be that as it may, chroniclers are not clear about the matter and, sad to say, list him among those learning how to meditate, which is the height of folly.

Thus it was that, while he was doing his walking meditation, there was a dog who would yap at the Great One. Alas, that too was the height of folly. How could anyone with a heart possibly take lightly their indebtedness to the Master for his compassion? How could anyone with a heart possibly fail to repay this indebtedness? There are many people who do not forget their indebtedness to the world in which they live and who treat it responsibly: we call them human beings. The great indebtedness that we

wat er van de Heilige te zeggen viel? Maar dat was wat de mensen van zijn tijd precies deden. Degenen die zich bezighielden met het maken van kronieken, volgden hem en rapporteerden hem als één van de rangen van degenen die leerden mediteren en gegroepeerd werden met mensen die als dode bomen of koude as zijn. Toch stopte de praktijk van de Heilige niet met alleen met mediteren; hij handelde ook niet in strijd met meditatie. En zelfs met de yin en yang zoals beschreven in het Boek der Veranderingen, handelde hij niet in strijd met yin en yang.

Toen keizer Wu van Liang Bodhidharma voor het eerst ontmoette, vroeg hij hem: "Wat is de belangrijkste Waarheid van de Heilige Leringen?"

De Meester antwoordde: "Omdat de Waarheid geen grenzen kent, gaat Ze heiligheid voorbij."

De keizer ging verder met vragen: "En wie, bid, is diegene die onze koninklijke aanwezigheid confronteert?"

En de Meester antwoordde: "Ik ken die Ene niet persoonlijk."

Als Bodhidharma de lokale taal niet vloeiend had gesproken, hoe kon de discussie dan in die tijd zo verlopen?

Hieruit blijkt duidelijk dat Bodhidharma van het rijk van Liang naar dat van Wei ging, dat hij naar de berg Sūzan ging en dat hij zijn reisstaff ophing in Shōrin-ji. Ook al zat hij gewoon in stilte, tegenover een muur, het was niet om 'te leren mediteren'. En hoewel hij geen enkel exemplaar van een Geschrift bij zich had, was hij de authentieke Opvolger die het Ware Onderricht kwam Overdragen. Hoe het ook zij, kroniekschrijvers zijn niet duidelijk over de kwestie en plaatsen hem, helaas, bij degenen die leren mediteren, wat het toppunt van dwaasheid is.

Eens gebeurde het dat, terwijl hij zijn loopmeditatie deed, er een hond was die naar de Grote blafte. Helaas, dat was ook het toppunt van dwaasheid. Hoe zou iemand met een groot hart mogelijkkerwijs in staat zijn zijn schuldenlast tegenover het mededogen van de Meester lichtvaardig op te nemen? Hoe kan het dat iemand met een groot hart deze schuld mogelijks niet wil terug terugbewijzen? Er zijn veel mensen die hun schuldenlast aan de wereld waarin ze leven niet vergeten en die deze op verantwoorde

Shobogenzo

owe to our Ancestral Master surely surpasses that which we owe to our parents, so do not compare the beneficent love of the Ancestral Master with that of a parent for a child.

Should people become concerned about the humbleness of their status, they may feel fear over not having visited China, not having been born in China, not knowing any saintly person, never having met a sage, and not having anyone around them who has ever risen to a lofty position. Their human mind is wholly befuddled due to such misgivings. Since the dawn of history, there has been no one in our country who has changed his worldly habits, nor do we hear of a time when our country was cleansed of them. This is due to our not knowing what 'clean' means or what 'muddied' means. We are like this due to our being in the dark about what the causes and effects of the two princely powers and the three universal powers are, to say nothing of our ignorance of the waxing and waning of the five elements of wind, fire, earth, metal, and water. This folly of ours is due to our being in the dark about the sounds we hear and the forms that are right before our eyes. And this darkness is due to our ignorance of the Scriptures and our lack of a teacher of Scriptures. Our lacking such a teacher means that we do not know how many dozens of Scriptural texts there are, or how many hundreds of poems or thousands of sayings there are in these texts, or, if we read just the commentaries on some text, how many thousands of poems or tens of thousands of sayings they may contain. People who know the ancient Scriptures and have read the ancient texts have been inclined to venerate the Ancient Ones. If we have a heart that venerates the Ancient Ones, then the ancient Scriptures will manifest before our very eyes.

Both the founder of the Han dynasty and the founder of the Wei dynasty were emperors who clearly understood the poems that astrological events expressed and who could read the lay of the land. When people clearly understand classic texts such as these, then they have a bit of understanding of the three powers: heavenly, earthly, and human. Folks of our country, never having been ruled by saintly lords like these, do not know how to serve a lord or even how to serve one's parents. As a result, they are pitiful as subjects of a lord, and pitiful as members of their family clan. Whether they are ministers or children, they vainly pass by jewels a foot-wide in span and squander moments of time to no purpose. No one born into family clans like these has

wijze behandelen: we noemen hen menselijke wezens. De grote schuldenlast die we te danken hebben aan onze Voorouderlijke Meester overtreft zeker wat we onze ouders verschuldigd zijn. Vergelijk dus niet de weldadige liefde van de Voorouderlijke Meester met die van een ouder voor een kind.

Mochten mensen zich zorgen maken over de nederigheid van hun status, dan kunnen ze bang zijn dat ze China niet hebben bezocht, niet in China zijn geboren, geen heilig persoon kennen, nooit een wijze hebben ontmoet of niemand om zich heen hebben gehad die ooit is opgeklimmen tot een verheven positie. Hun menselijke geest is volledig verward door dergelijke twijfels. Sinds het begin van de geschiedenis is er niemand in ons land geweest die zijn wereldlijke gewoonten heeft veranderd, noch horen we van een tijd toen ons land ervan werd gezuiverd. Dit komt omdat we niet weten wat 'zuiver' betekent of wat 'vertroebeld' betekent. We zijn zo omdat we in het ongewisse zijn over wat de oorzaken en gevolgen zijn van de twee vorstelijke machten en de drie universele machten, om maar te zwijgen over onze onwetendheid over het wassen en afnemen van de vijf elementen van wind, vuur, aarde, metaal en water. Deze dwaasheid van ons is te wijten aan ons in het duister tasten over de geluiden die we horen en de vormen die recht voor onze ogen staan. En deze duisternis is te wijten aan onze onwetendheid over de Geschriften en ons gebrek aan een leraar van de Geschriften. Als we zo'n leraar niet hebben, weten we niet hoeveel tientallen Schriftteksten er zijn, of hoeveel honderden gedichten of duizenden uitspraken er in deze teksten staan, of, als we alleen de commentaren op een tekst lezen, hoeveel duizenden gedichten of tienduizenden uitspraken kunnen die dan bevatten. Mensen die de oude Geschriften kennen en de oude teksten hebben gelezen, zijn geneigd de Ouderlingen te vereren. Als we een hart hebben dat de Ouderlingen vereert, dan zullen de oude Geschriften voor onze ogen verschijnen.

Zowel de oprichter van de Han-dynastie als de stichter van de Wei-dynastie waren keizers die de gedichten die astrologische gebeurtenissen tot uitdrukking brachten en de grond van het land konden lezen, heel goed begrepen. Wanneer mensen klassieke teksten zoals deze duidelijk begrijpen, hebben ze een beetje begrip van de drie krachten: hemelse, aardse en menselijke. Mensen van ons land, die nooit geregeerd zijn door heilige heren als deze, weten niet hoe ze een heer moeten dienen of zelfs hoe ze hun ouders moeten dienen. Als gevolg daarvan zijn ze zielig als onderdanen van een heer en zielig als leden van hun familieclan. Of ze nu ministers of kinderen zijn, ze gaan tevergeefs voorbij door juwelen die een voet breed zijn in spanwijdte en

Shobogenzo

yet had an important national office conferred upon him. They even prize insignificant government positions. This is how it is in confused times like ours; in saner times, behavior like this was rare indeed. While we are cherishing lowly lives like these in a remote land such as this one, we may chance to hear the True Teaching of the Tathagata; how then could we possibly have the heart to cling to these lowly lives? Were we to persist in clinging to them, for what purpose, pray, would we attempt to drop them off at a later date? Even if you were someone weighty and wise, you should not begrudge your life for the sake of the Dharma, so how much less should you begrudge a life that is mean and lowly! Even though it may be mean and lowly, if you unbegrudgingly abandon your life for the sake of the Way and the Dharma, you will be more hallowed than those in the highest heaven, more exalted than even a universal monarch. In sum, you will be more exalted than any celestial being, earthly deity, or sentient being within the worlds of desire, form, or beyond form.

Our First Chinese Ancestor Bodhidharma, on the other hand, was the third son of the king of Kōshi in Southern India. Thus, He was already an imperial prince in the royal bloodline of India. In China and its bordering nations, which should have shown respect for his nobility and dignity, people did not yet know the forms of etiquette by which they should attend on him. There was no incense or flowers. They were remiss in supplying him with a cushion to sit on and the temple accommodations were wretched. How much worse it would have been in our country, a remote island with enormous crags! How could we possibly know the customs by which one pays respect to the ruler of a large country? Even if we tried to imitate them, they would be too intricate for us to comprehend, since those customs might well be different for noblemen and for imperial personages, and expressions of respect for them might have varying degrees of formality, but we would not know how to distinguish among them. When we do not know the value of a person, we do not support and take responsibility for that being, and when we do not support and take responsibility for a person, we need foremost to clarify the value of that being.

Our First Chinese Ancestor Bodhidharma was the twenty-eighth successor to the

verspillen doelloos perioden van tijd. Niemand die in dergelijke clans is geboren, heeft het tot dusverre tot een belangrijk nationaal ambt geschopt dat hem is toegewezen. Ze prijzen zelfs onbeduidende regeringsposities. Dit is hoe het is tijdens verwarde tijden zoals de onze; in gezondere tijden was dit soort gedrag inderdaad zeldzaam. Hoewel we zulke lage levens koesteren in een afgelegen land als dit, kunnen we de kans krijgen om de Ware Leer van de Tathagata te horen; hoe kunnen we dan mogelijks het hart hebben om ons aan deze lage levens te hechten? Waar we eerst vasthielden aan het zich aan hen vastklampen, met welk doel, mijn God, zouden we proberen ze op een later tijdstip los te laten? Zelfs als je iemand was die gewichtig en verstandig was, zou je je leven niet moeten misgunnen omwille van het Dharma, dus hoeveel minder moet je een leven misleiden dat gemeen en laag is! Ook al is het gemeen en laag, als je zonder aarzelen je leven verlaat omwille van de Weg en het Dharma, zul je meer geheiligd zijn dan diegenen in de hoogste hemel, meer verheven dan zelfs een universele monarch. Kortom, je zult meer verheven zijn dan eender welk hemellichaam, aardse godheid of bewust wezen dan ook in de werelden van verlangen, vorm of vorm.

Onze eerste Chinese Patriarch Bodhidharma, aan de andere kant, was de derde zoon van de koning van Kōshi in Zuid-India. Dus was hij al een keizerlijke prins in de koninklijke bloedlijn van India. In China en de aangrenzende landen, die blijk hadden gegeven van respect voor zijn nobelheid en waardigheid, kenden mensen nog niet de vormen van etiquette waarmee ze hem zouden moeten bijstaan. Er waren bloemen noch wierook. Ze waren nalatig in het voorzien van een kussen om op te zitten en de slaappleaatsen waren ellendig. Hoe veel erger zou het geweest zijn in ons land, een afgelegen eiland met enorme rotsen! Hoe kunnen we de gebruiken waarmee iemand de heerser van een groot land zijn respect betuigt, kennen? Zelfs als we ze zouden proberen na te bootsen, zouden ze te ingewikkeld voor ons zijn om te begrijpen, omdat die gewoonten misschien anders zouden zijn voor edelen en voor keizerlijke personages, en uitingen van respect voor hen zouden verschillende gradaties van formaliteit kunnen hebben, maar we zouden niet weten hoe hiertussen onderscheid te maken. Wanneer we de waarde van een persoon niet kennen, ondersteunen we hem niet en nemen we geen verantwoordelijkheid voor dat wezen, en wanneer we de persoon niet steunen en geen verantwoordelijkheid nemen, moeten we vooral de waarde van dat wezen ophelderen.

Onze eerste Chinese Patriarch Bodhidharma was de achtentwintigste opvolger van het

Shobogenzo

Dharma of Shakyamuni. Once he had entered the Way, he became more and more impressive. The reason that such a great and revered saint did not spare his life in following his Master's instructions was so that he might Transmit the Dharma and rescue living beings. In China, before the First Ancestor came from the West, no one had ever encountered a disciple of the Buddha who had received the one-to-one Transmission from Successor to Successor, no Ancestor had given the Face-to-Face Transmission from Successor to Successor, and no one had ever encountered a Buddha. And even after that time, apart from the distant descendants of the First Chinese Ancestor, no one could be found who had ever come from the West. The flowering of an udumbara blossom once every three thousand years is easy to predict: one need only count the months and years left before it blooms, but the First Ancestor's coming from the West will not happen a second time. At the same time, that bunch who mistakenly call themselves distant descendants of the Ancestral Master are besotted, like that great fool in the Kingdom of Ch'u who was unable to tell the difference between a jewel and a stone.

There were people who were still going to India after the P'u-t'ung era of the Liang dynasty, and for what? This was foolishness in the extreme. Depending on how their bad karma led them, they wandered about in foreign countries. Step by step, they proceeded down false paths that were an insult to the Dharma; step by step, they were running away from their Father's True Home. And what, pray, was gained by their going off to India? Nothing but suffering the hardships from crossing great mountains and obstructing waters. Without examining the principle that India had already come to the East, they did not clearly see what the eastern advance of the Buddha Dharma was, so that they futilely wandered about, lost in the labyrinths of India. Although they had a reputation for seeking the Buddha Dharma, they lacked an earnest desire for the Way-seeking Mind, so that they did not meet any genuine Masters in India, and vainly encountered only pedantic teachers of Scriptures and cerebral scholars. Even though genuine Masters were still present in India, these travelers lacked the true spirit that seeks the True Teaching, and, as a result, the True Teaching did not come within their grasp. Some claimed that they had met a genuine Master upon their arrival in India, but we have yet to hear who those Masters were. Had they met genuine Masters, they would naturally have named names, but there have been no such names mentioned because there were no such encounters.

Dharma van Shakyamuni. Toen hij eenmaal de Weg was opgegaan, werd hij steeds indrukwekkender. De reden dat zo'n grote en gerespecteerde heilige zijn leven niet spaarde in het volgen van de instructies van zijn meester was zo dat hij het dharma zou kunnen overdragen en levende wezens zou kunnen redden. In China, voordat de Eerste Patriarch uit het Westen kwam, was er nooit iemand een discipel van de Boeddha tegengekomen die de één-op-één overdracht van opvolger naar opvolger had ontvangen, geen Patriarch had de rechtstreekse overdracht van Opvolger gegeven aan Opvolger, en niemand had ooit een Boeddha ontmoet. En zelfs na die tijd, behalve de verre afstammelingen van de Eerste Chinese Patriarch, kon niemand worden gevonden die ooit uit het Westen was gekomen. De bloei van een Udumbara-bloesem eens in de drieduizend jaar is gemakkelijk te voorspellen: men hoeft alleen de resterende maanden en jaren te tellen voordat hij bloeit, maar dat de Eerste Patriarch uit het Westen komt, zal geen tweede keer gebeuren. Tegelijkertijd wordt die groep die zich ten onrechte verre afstammelingen van de Meester Patriarch noemt, verliefd, als die grote dwaas in het koninkrijk Ch'u, die niet in staat was het verschil tussen een juweel en een steen te zien.

Er waren mensen die nog steeds naar India gingen naar het P'u-t'ung-tijdperk van de Liang-dynastie, en waarvoor? Dit was extreme dwaasheid. Afhankelijk van hoe hun slechte karma hen leidde, zwierven ze rond in het buitenland. Stap voor stap gingen ze over valse paden die een belediging waren voor het Dharma; stap voor stap renden ze weg van het Ware Huis van hun Vader. En wat, mijn God, werd verkregen met hun vertrek naar India? Niets anders dan ontberingen lijden door het oversteken van grote bergen en het belemmerende wateren. Zonder het principe te onderzoeken dat India al naar het Oosten was gekomen, zagen ze niet duidelijk wat de oostelijke opmars van het Boeddhadharma was, zodat ze tevergeefs verloren rondliepen in de labyrinten van India. Hoewel ze de reputatie hadden het Boeddhadharma te zoeken, misten ze een oprecht verlangen naar de Weg-zoekende Geest, zodat ze geen echte Meesters in India tegenkwamen en tevergeefs alleen eigenwijze leraren van de Geschriften en hersengeleerden tegenkwamen. Hoewel er nog steeds echte Meesters in India aanwezig waren, misten deze reizigers de ware geest die de Ware Leer zoekt, en als gevolg daarvan kwam de Ware Leer niet in hun bereik. Sommigen beweerden dat ze bij hun aankomst in India een echte Meester hadden ontmoet, maar we moeten nog horen wie die Meesters waren. Als ze echte meesters hadden ontmoet, zouden ze natuurlijk namen hebben, maar er zijn geen namen genoemd omdat er geen zulke ontmoetingen waren.

Shobogenzo

Further, after our Ancestral Master came from the West, there were many monks in China who relied on a mundane understanding of the Scriptures and commentaries, and thus failed to encounter the True Teaching. Even though they may have read the Scriptures and commentaries, they were still in the dark as to Their meaning and purpose. These blind deeds were due not only to the force of their karma from the present but also to the force of bad karma from their past lives. During this lifetime of theirs, they have not heard what the Tathagata's keys to the Truth are, nor have they encountered the Tathagata's True Teaching, nor have they been illumined by the Tathagata's face-to-face Transmission, nor do they employ the Tathagata's Buddha Mind, nor have they heard of the tradition of the Buddhas. What a sad life theirs must be! In the Sui, T'ang, and Sung dynasties in China, people like that were plentiful. To put it simply, only people who have planted the seed of wisdom in past lives have become the distant descendants of the Ancestral Master. Some have entered via the gate of training without expectations, and others by letting go of their preoccupation with counting grains of sand. All of them are bright-minded trainees, trainees most capable of understanding, and genuine seeds of a 'real person'. For ever so long, befuddled and ignorant folks have merely taken up lodging in the thatched hut of the Scriptures and commentaries. At the same time, the Master did not quit in the face of dangerous frontiers, nor did he avoid them. If we today who still revere the profound principle of our First Ancestor's coming from the West should, nevertheless, be sparing of these stinking skin bags we call ourselves, what, ultimately, would be the purpose of that?

Verder, nadat onze Meester Patriarch uit het westen kwam, waren er veel monniken in China die vertrouwden op een alledaags begrip van de Geschriften en commentaren, en zo de Ware Leer niet konden tegenkomen. Ook al hebben ze misschien de Geschriften en commentaren gelezen, tasten ze nog steeds in het duister over de betekenis en doel. Deze blinde daden waren niet alleen te danken aan de kracht van hun karma van nu, maar ook aan de kracht van slecht karma uit hun vorige levens. Tijdens hun leven hebben ze nog nooit gehoord wat de sleutels van de Tathagata voor de Waarheid zijn, noch zijn ze de Ware Leer van de Tathagata tegengekomen, noch zijn ze verlicht door de face-to-face transmissie van de Tathagata, noch gebruiken ze de Boeddhageest van Tathagata Geest, noch hebben ze gehoord van de traditie van de Boeddha's. Wat een droevig leven moet dat zijn! In de Sui, T'ang en Sung dynastieën in China waren er zulke mensen in overvloed. Om het eenvoudig te zeggen, alleen mensen die het zaad van wijsheid in vorige levens hebben geplant, zijn de verre nazaten van de Meester Patriarch geworden. Sommigen zijn via de poort van oefening zonder verwachtingen binnengekomen en anderen door hun preoccupatie om het tellen van zandkorrels los te laten. Allemaal zijn het briljante leerlingen, leerlingen die het best in staat zijn om te begrijpen, en echte zaden van een 'echte persoon'. Al zo lang hebben verwarde en onwetende mensen slechts onderdak gevonden in de rieten hut van de Geschriften en commentaren. Tezelfdertijd gaf de Meester het niet op in het gezicht van gevaarlijke grenzen, en evenmin ontweek hij ze. Als wij vandaag, die nog steeds het diepgaande principe van onze Eerste Patriarch uit het Westen respecteren, niettemin, spaarzaam moeten zijn met deze stinkende huidzakken die wij onszelf noemen, wat zou hiervan uiteindelijk het doel zijn?

Shobogenzo

Zen Master Kyōgen once said in verse:

*A hundred plans, a thousand schemes
All made just for this self of ours alone,
As though this body could yet evade
Its future in some dusty grave.*

*Say not that white-haired corpses mute
Take all their secrets to their tombs.
For they are the ones who fully know
What death's domain is all about.*

Accordingly, even though we make a hundred plans and a thousand schemes to hold onto our self, as he said, yet ultimately we are reduced to dust within some burial mound. How much worse to have countless bodies and minds uselessly endure untold thousands of hardships and myriad miseries whilst galloping off east and west in the service of the ruler or citizenry of some small nation! Following custom, some of our people hold their own existence lightly, being unable to forego committing ritual suicide upon the death of their lord. The journey ahead for those who are driven by such a sense of obligation will be filled with obscuring mists and clouds.

Since ancient times, there have been many who have thrown away life and limb as ordinary citizens in the employ of some minor official. These were human bodies that should have been treasured because they could have been vessels for the Way. Now that you have encountered the True Teaching, you should explore the True Teaching through your training, even though you forsake lives as numerous as the hundreds of thousands of grains of sand in the Ganges. For which is it worthwhile to forsake life and limb: for some small-minded person or for the broad, vast, deep, and far-reaching Buddha Dharma? Neither the nimble nor the maladroit should be concerned with whether they are going forward or backward. Calmly reflect upon the fact that before the True Teaching had spread throughout the world, people could not encounter It, even if they had been willing to give up their own life for the sake of the True

Zenmeester Kyōgen zei ooit in vers:

*Honderd plannen, duizend schema's
Alles alleen gemaakt voor dit zelf van ons alleen,
Alsof dit lichaam nog kon ontwijken
Zijn toekomst in een stoffig graf.*

*Zeg niet dat lichamen met witte haren stom zijn
Neem al hun geheimen mee naar hun graven.
Want zij zijn degenen die het volledig weten
Over welk domein van de dood het allemaal gaat.*

Daarom, hoewel we honderd plannen en duizend schema's maken om onszelf vast te houden, zoals hij zei, zijn we uiteindelijk toch gereduceerd tot stof binnen één of andere grafheuvel. Hoe veel erger is het om talloze lichamen en geesten nutteloos talloze onaangenaamheden van ontberingen en ontelbare ellende te laten doorstaan terwijl ze in oost en west galopperen in dienst van de heerser of burgerij van een kleine natie! In navolging van gewoonte houden sommige van onze mensen licht hun eigen bestaan in stand, omdat ze niet kunnen afzien van het plegen van rituele zelfmoord bij de dood van hun heer. De reis voor hen die worden gedreven door zo'n gevoel van verplichting zal worden gevuld met duistere mist en wolken.

Sinds de oudheid zijn er veel mensen die het leven en de ledematen hebben weggegooid als gewone burgers in dienst van een lagere ambtenaar. Dit waren menselijke lichamen die gekoesterd hadden moeten worden omdat ze handvatten voor de Weg zouden kunnen zijn. Nu dat je het Ware Onderricht bent tegengekomen, zou je de Ware Leer door je praktijk moeten onderzoeken, ook al verzaak je levens zo talrijk als de honderdduizenden zandkorrels in de Ganges. Waarvoor is het de moeite waard om te verzaken aan het leven en de ledematen: voor een kleinzielige persoon of voor het brede, uitgebreide, diepe en verreikende Boeddhadharma? Noch de behendige noch de kwaadwillende zouden zich zorgen moeten maken over de vraag of ze vooruit of achteruit gaan. Denk rustig na over het feit dat vóór de Ware Leer zich over de hele wereld had verspreid, mensen het niet konden tegenkomen, zelfs als ze bereid waren

Shobogenzo

Teaching. They might well envy those of us today who have encountered the True Teaching. We should be ashamed to encounter the True Teaching and yet fail to give up life and limb for It. If we should be ashamed of anything, we should be ashamed of this failing.

So, the only way to repay our great indebtedness to the Ancestral Master is by our ceaseless practice all day long. Pay no heed to your own existence. Do not cling to love and affection, which is more foolish than the behavior of birds and beasts. Even if you are attached to feelings of love, they will not remain with you over the long years. Do not remain dependent on your family's standing within a clan, which is like so much rubbish. Should you remain like this, ultimately you will not have a tranquil and peaceful existence. The Buddhas and Ancestors of the past, being wise, all tossed aside the seven worldly treasures and the thousand things they spawn, and They quickly abandoned Their jeweled palaces and scarlet-lacquered mansions as well. They viewed such things as if they were sweat and spittle; They looked upon them as though excrement and dirt. This is the model for recognizing and repaying one's indebtedness by which all the Buddhas and Ancestors have habitually repaid the Buddhas and Ancestors of the past. Even the sick sparrow did not lose sight of his indebtedness and was able to repay it by. Even the trapped turtle, not losing sight of his indebtedness, was able to repay it by means of Yōfu's seal. What a pity it would be for someone to be even more foolish and dull-witted than beasts while having the face of a human being.

In that we have encountered Buddha and heard the Dharma today, we are indebted for the loving-kindness evinced by the ceaseless practice of each and every Buddha and Ancestor. Had the Buddhas and Ancestors not directly Transmitted the Dharma to us, how could It possibly have reached us in the present? We should repay our indebtedness for even a single line of verse, and we should repay our indebtedness for even a single Teaching. How much more should we repay our immeasurable indebtedness for the unsurpassed great Dharma of the Treasure House of the Eye of the True Teaching! All day long, we should desire to give up our own lives, which have been as innumerable as the sands of the Ganges. In generation after generation, we should bow in deepest respect and make alms offerings to the bodies that we have abandoned for the sake of the Dharma. Together with all the celestial beings, dragons,

geweest om hun eigen leven op te geven omwille van de Ware Leer. Ze zouden misschien wel jaloers zijn op degenen onder ons die het Ware onderricht zijn tegengekomen. We zouden ons moeten schamen om de Ware Leer tegen te komen en toch te falen in er het leven en de ledematen voor op te geven. Als we ons ergens voor schamen, zouden we ons moeten schamen voor dit falen.

Dus de enige manier om onze grote schuldenlast aan de Meester Patriarch terug te geven is door onze onophoudelijke oefening, de hele dag door. Geef niet om je eigen bestaan. Klamp je niet vast aan liefde en genegenheid, die dwazer is dan het gedrag van vogels en dieren. Zelfs als je gehecht bent aan gevoelens van liefde, zullen deze gedurende de lange jaren niet bij je blijven. Blijf niet afhankelijk van de positie van je familie in een clan, wat hetzelfde als onzin is. Als je zo blijft verder doen, heb je uiteindelijk geen rustig en vredig bestaan. De Boeddha's en Patriarchen uit het verleden, die wijs zijn, wierpen allen de zeven wereldse schatten en de duizend dingen die ze uitspotten opzij, en ze verlieten snel hun paleizen met juwelen en met scharlakenrode lemen huizen. Ze bekeken dingen zoals zweet en speeksel; Ze beschouwden ze als uitwerpselen en vuil. Dit is het model voor het erkennen en teruggeven van iemands schuldenlast waarmee alle Boeddha's en Patriarchen gewoonlijk de Boeddha's en de Patriarchen uit het verleden hebben teruggegeven. Zelfs de zieke mus verloor zijn schuldenlast niet uit het oog en was in staat om het terug te geven. Zelfs de opgesloten schildpad, zonder zijn schuld uit het oog te verliezen, was in staat om het terug te geven door middel van Yōfu's zegel. Wat jammer dat iemand nog dwazer en dommer dan beesten zou zijn terwijl hij het gezicht van een mens zou hebben.

Omdat dat we Boeddha zijn tegengekomen en het Dharma vandaag hebben gehoord, zijn we dank verschuldigd voor de liefdevolle goedheid die blijkt uit de onophoudelijke beoefening van elke Boeddha en Patriarch. Hadden de Boeddha's en Patriarchen niet direct het Dharma aan ons overgebracht, hoe zou het ons nu mogelijks hebben bereikt? We zouden onze schuld moeten teruggeven voor zelfs maar één enkele regel vers, en we zouden onze schuld moeten teruggeven voor zelfs maar één enkele Soetra. Hoeveel te meer moeten we onze onmetelijke schulden teruggeven voor het onovertroffen grote Dharma van het Schathuis van het Oog van de Ware Leer! De hele dag moeten we ernaar verlangen onze eigen levens op te geven, die even ontelbaar zijn als het zand van de Ganges. Van generatie op generatie moeten we in het diepste respect buigen en aalmoezen aanbieden aan de lichamen die we verlaten

Shobogenzo

and divine spirits, we should venerate and esteem these bodies, for they are something to protect and praise, because the principle of gratitude underlying this veneration is indispensable.

hebben omwille van het Dharma. Samen met alle hemelwezens, draken en goddelijke geesten moeten we deze lichamen vereren en waarderen, want ze zijn iets om te beschermen en te prijzen, omdat het principe van dankbaarheid dat aan deze verering ten grondslag ligt, onmisbaar is.

The practice of the Brahmins who buy and sell skulls has long been reported in India. They have deeply revered the numerous, meritorious virtues of the skulls and bones of those who have hearkened to the Dharma. Now, if we do not give up our own lives for the sake of the Way, we will not attain the meritorious virtue of having heard the Teaching. If we hearken to the Dharma without giving a thought for life and limb, that hearing of the Dharma will fully ripen, and this skull of ours will be revered. The skull that we have not yet given up for the sake of the Way will one day be tossed in some vacant field and left to bleach in the sun. Who then will bow out of respect for it? Who would buy or sell it as a relic? We surely would look back upon our attitude and spirit of today with regret.

De praktijk van de brahmanen die schedels kopen en verkopen, is al lang in India gemeld. Ze hebben de talrijke, verdienstelijke deugden van de schedels en botten van degenen die naar het Dharma hebben geluisterd, diep vereerd. Nu, als we onze eigen levens niet opgeven omwille van de Weg, zullen we niet de verdienstelijke deugd verwerven om de Leer te hebben gehoord. Als we naar het Dharma luisteren zonder een gedachte voor leven en ledematen te geven, zal dat horen van het Dharma volledig rijpen, en onze schedel zal worden vereerd. De schedel die we nog niet hebben opgegeven omwille van de Weg zal ooit op een vrij veld worden gegooid en in de zon worden afgebleekt. Wie zal er dan uit respect voor buigen? Wie zou het kopen of verkopen als een relikwie? We zouden op onze houding en onze geest van vandaag zeker met spijt terugkijken.

There was once a demon who angrily reduced his former bones to dust, and there was a celestial being who bowed in respect to his former bones. When we think ahead to a time when, no matter what, we will be transformed into dust, those of us who had no attachments to craving in our present life will feel sympathy for others in the future. And this feeling of sympathy that is aroused may well be akin to the tears of an onlooker. Fortunately, by using our present skull - which will ultimately turn to dust and which people may well look upon with disgust - we can ceaselessly practice the True Teaching of the Buddha. For this reason, do not fear suffering from the cold, for suffering from the cold has yet to destroy anyone, nor has it ever destroyed the Way. Do not fear training, for not training is what destroys a person and what destroys the Way. Do not fear the heat of summer, for the heat of summer has yet to destroy anyone, nor has it ever destroyed the Way. Not training can well destroy both a person and the Way. The accepting of barley and the choosing of bracken, which involved both monks and laity, are excellent examples of this. We should not copy hellish creatures and beasts by seeking for blood or seeking for milk. Simply, ceaseless

Er was eens een demon die boos zijn vroegere botten tot stof reduceerde, en er was eens een hemels wezen dat boog ten opzichte van zijn vroegere botten. Wanneer we vooruit denken naar een tijd waarin, wat er ook gebeurt, we zullen worden omgezet tot stof, diegenen van ons die geen gehechtheid aan hunkering hebben in ons huidige leven, zullen in de toekomst sympathie voelen voor anderen. En dit gevoel van sympathie dat is gewekt, kan heel goed verwant zijn aan de tranen van een toeschouwer. Gelukkig kunnen we, door onze huidige schedel te gebruiken - die uiteindelijk in stof verandert en waar mensen met afschuw op kunnen neerkijken - onophoudelijk de Ware Leer van de Boeddha beoefenen. Om deze reden, wees niet bang om kou te lijden, want het koude lijden heeft nog niemand vernietigd, noch heeft het ooit de Weg vernietigd. Wees niet bang om te oefenen, want niet-oefenen is wat een persoon vernietigt en wat de Weg vernietigt. Wees niet bang voor de hitte van de zomer, want de hitte van de zomer moet nog iemand vernietigen, noch heeft het ooit de Weg vernietigd. Niet-oefenen kan zowel een persoon als de Weg zwaar vernietigen. Het accepteren van gerst en het kiezen van varens, waarbij zowel monniken als leken

Shobogenzo

practice all day long is precisely what the everyday practice of Buddhas is.

betrokken waren, zijn hier uitstekende voorbeelden van. We moeten helse wezens en dieren niet kopiëren door naar bloed of melk te zoeken. Eenvoudig, de hele dag onophoudelijk oefenen is precies wat de dagelijkse beoefening van Boeddha's is.

Our great Ancestor Eka, the Second Chinese Ancestor, was of lofty virtue. He was a magnanimous and cultured person, adored by deities and daemons, both of whom were drawn to him. He was esteemed alike by followers of the Way and by the worldly. He resided for a long time between the rivers Li and Lo, where he read extensively on a wide variety of subjects. He was considered to be a person rare in any country, one who is seldom encountered. Because of the loftiness of his Dharma and the dignity of his virtuous ways, a strange and wondrous being suddenly appeared and said to him, "If you really desire to receive the fruits of your endeavors, why do you tarry here? The Great Way is not far off. Just go to the south."

The following day, the Ancestor suddenly had a stabbing headache. His teacher at the time, a teacher of meditation named Kōzan Hōjō of Dragon Gate Mountain in Loyang, was about to treat his condition when a voice from out of the blue said, "This is due to an altering of the skull and is not an ordinary headache." Our Ancestor then told his teacher about his encounter with the strange and wondrous being. When the teacher looked at the top of Eka's head, it was as if five peaks had blossomed forth, whereupon he said, "This feature of yours is an auspicious sign, and you will surely have an awakening to the Truth. This wondrous being's telling you to go south is because Great Master Bodhidharma of Shōrin-ji Temple is undoubtedly to be your Master." Heeding these instructions, our Ancestor Eka then left in order to train with Bodhidharma, who was residing atop a remote mountain peak. As for the wondrous being, he was a guardian deity who, for a long time, had been doing his own training in the Way.

The mid-winter weather was cold, for it is said to have been the night of the ninth day of the twelfth lunar month. Even if there had not been any great snowfall, a winter's night deep in the mountains atop a high peak is not the time or place to be standing

Onze grote Patriarch Eka, de tweede Chinese Patriarch, had een hoge deugd. Hij was een grootmoedig en beschaafd persoon, aanbeden door godheden en demonen, die zich allebei tot hem aangetrokken voelden. Hij werd geacht gelijk te zijn door zowel volgelingen van de Weg als door de wereldse mensen. Hij verbleef lange tijd tussen de rivieren Li en Lo, waar hij uitgebreid las over een breed scala aan onderwerpen. Hij werd beschouwd als een persoon die zeldzaam is in elk land, iemand die men zelden tegenkomt. Vanwege de verhevenheid van zijn Dharma en de waardigheid van zijn deugdzaam manieren, verscheen plotseling een vreemd en wonderlijk wezen en zei tegen hem: "Als je echt de vruchten van je inspanningen wilt ontvangen, waarom blijf je dan hier? De Grote Weg is niet ver weg. Ga gewoon naar het zuiden".

De volgende dag kreeg de voorvader plotseling een stekende hoofdpijn. Zijn leraar in die tijd, een meditatieleraar genaamd Kōzan Hōjō van de Drakenpoort Berg in Loyang, stond op het punt zijn toestand te behandelen toen een stem vanuit het niets zei: "Dit komt door een verandering van de schedel en is geen gewone hoofdpijn". Onze Patriarch vertelde zijn leraar toen over zijn ontmoeting met het vreemde en wonderlijke wezen. Toen de leraar naar de bovenkant van Eka's hoofd keek, was het alsof vijf pieken tot bloei waren gekomen, waarop hij zei: "Deze eigenschap van jou is een veelbelovend teken, en je zult zeker aan de Waarheid ontwaken. Dit wonderlijke wezen zegt dat je naar het zuiden moet gaan omdat Grootmeester Bodhidharma van de Shōrin-ji Tempel ongetwijfeld je Meester is". Uitgaande van deze instructies ging onze voorvader Eka vervolgens weg om te oefenen met Bodhidharma, die op een afgelegen bergtop woonde. Wat het wonderlijke wezen betreft, hij was een beschermgod die gedurende lange tijd zijn eigen beoefening van de Weg had gedaan.

Het midden van de winter was koud, want er wordt gezegd dat het de nacht was van de negende dag van de twaalfde maanmaand. Zelfs als er geen grote sneeuwval was, is een winternacht diep in de bergen bovenop een hoge piek niet de tijd of de plek om

Shobogenzo

outside someone's window, as you can well imagine, for it was that time of year which is so dreadfully cold that the joints of bamboo would split open. Notwithstanding that, a deep snow did indeed cover the earth, burying the mountains and concealing the peaks, as Eka sought his way, plowing through the drifts. How dangerous it must have been! He ultimately reached the Ancestor's quarters, but the Ancestor did not give him permission to enter. Indeed, he did not even bother to turn around and look at him. That night, Eka never dozed off, or sat down, or took a respite. He stood firm, without moving, waiting for the dawn to break, as the night snow continued mercilessly on, piling up layer upon layer until it buried his waist. His tears froze upon his cheeks as they fell, drop by drop. Catching sight of his tears only led him to shed more tears, and reflecting upon himself only led him to reflect more deeply upon himself. He thought to himself, "In the past, some of those who sought the Way would break their bones to get at the Marrow, or prick open their Blood that they might succor those who hungered for It, or spread out their Hair to cover the mud, or throw themselves off cliffs to feed the Tiger. Those of old were just like this. So what kind of person am I?"

Thinking in this way encouraged him to be more and more resolute. We trainees of today must not disregard his remark, "Those of old were just like this. So what kind of person am I?" The moment we lose sight of this, we sink into eon upon eon of delusion. By thinking in this way, his resolve to search for the Dharma and to seek the Way only intensified. In that he did not treat the purity that resulted from his cleansing himself in this way as 'my being pure', it was possible for him to be pure. To surmise what that night of slow dawning was like is enough to break one's innermost heart. The hairs on one's body simply bristle with cold fear.

Just as the dawn was breaking, the First Ancestor, taking pity on him, asked, "What do you seek that you have stood such a long time in the snow?"

When Eka heard this, his sorrowful tears fell in greater profusion as he replied, "I simply ask that you, Venerable Monk, out of your great benevolence and compassion, open the Gate to the Sweet Dew so that I may ferry all manner of beings far and wide to the Other Shore."

voor iemand's raam te staan, zoals je je wel kunt voorstellen, want het was die tijd van het jaar die zo verschrikkelijk koud is dat de bamboeverbindingen open gaan. Desondanks bedekte een diepe sneeuw inderdaad de aarde, begroef de bergen en verbergde de toppen, terwijl Eka zijn weg zocht, ploeterend door de driften. Hoe gevaarlijk moet het niet zijn geweest! Hij bereikte uiteindelijk de vertrekken van de Patriarch, maar de Patriarch gaf hem geen toestemming om binnen te komen. Hij nam zelfs niet de moeite om zich om te draaien en naar hem te kijken. Die nacht dutte Eka niet, ging hij niet zitten of nam hij geen pauze. Hij stond stevig, zonder te bewegen, wachtend op het ochtendgloren om te breken, terwijl de nachtsneeuw genadeloos verder viel, zich stap voor stap opstapelend tot het zijn middel begroef. Zijn tranen bevrozen op zijn wangen terwijl ze vielen, druppel voor druppel. Zijn tranen in het gezichtsveld leidde alleen maar tot meer tranen, en het reflecteren op zichzelf leidde hem alleen maar tot een dieper nadenken over zichzelf. "In het verleden, sommigen van degenen die de Weg zochten zouden hun botten breken om bij het Merg te komen, of hun Bloed openprikken zodat zij diegenen die ernaar hongerden, kunnen helpen, of hun Haar verspreiden om de modder te bedekken, of zichzelf van kliffen te werpen om de Tijger te voeren. Diegenen van weleer waren precies zo. Dus wat voor soort persoon ben ik"?

Door op deze manier te denken, werd hij aangemoedigd om meer en meer vastberaden te zijn. Wij, beoefenaars van vandaag, mogen zijn opmerking niet negeren: "De ouden van weleer waren precies zo. Dus wat voor soort persoon ben ik"? Op het moment dat we dit uit het oog verliezen, verzinken we na een eeuwigheid van begoocheling. Door op deze manier te denken, werd zijn vastberadenheid om het Dharma te zoeken en de Weg te zoeken alleen maar geïntensiveerd. Omdat hij de zuiverheid die resulteerde uit zijn zelfreiniging op deze manier als 'mijn zuiver zijn' behandelde, was het mogelijk voor hem om zuiver te zijn.

Net toen de dageraad aanbrak, vroeg de Eerste Patriarch, die medelijden met hem kreeg: "Wat zoekt u dat u zo lang in de sneeuw hebt gestaan?"

Toen Eka dit hoorde, vielen zijn treurige tranen in nog grotere overvloed toen hij antwoordde: "Ik vraag u eenvoudig, Eerwaarde Monnik, om uit uw grote welwillendheid en medeleven de Poort naar de Zoete Dauw te openen, zodat ik met alle mogelijke wezens kan varen wijd en zijd naar de andere oever".

Shobogenzo

Having been asked in this way, the First Ancestor said, "The wondrous, unsurpassed Way of all the Buddhas is to be most diligent over vast eons of time in ceaselessly practicing what is hard to practice and in ceaselessly enduring what seems beyond endurance. If you desire the True Course whilst relying upon little virtue and less wisdom, or on a frivolous heart, or on a prideful and conceited mind, surely you will toil in vain."

When Eka heard this, he became more and more encouraged by this instruction. Hidden from sight, he took the Keen-edged Sword and cut off his left forearm.

When he placed this before the Master, the First Ancestor then knew that Eka was indeed a vessel for the Dharma. So he said, "In Their seeking the Way, all the Buddhas, from the first, have laid down Their own bodies for the sake of the Dharma. Now you have cut yourself free of your arm right before me, which is proof that there is also good in what you are seeking."

From this time on, Eka had entry into the Master's innermost private quarters. For eight years he served as attendant to the Master through thousands of myriad endeavors. Truly, he was a great, reliable spiritual friend for both ordinary people as well as for those in loftier positions, and he was a great teacher of the Way for them. Deeds such as his were unheard of even in India and came to exist for the first time in the Eastern lands. We hear of Makakashō's face long ago breaking into a smile: we learn of Eka's getting to the Marrow.

What we need to reflect on is that, even if a thousand myriad First Ancestors came from the West, if the Second Ancestor had not been doing his ceaseless practice, we today would be unable to learn how to put the Great Matter to rest. Today, now that we have been able to encounter and hear the True Dharma, we should, beyond doubt, gratefully repay our indebtedness to the Ancestors. Any attempt to repay our gratitude with external objects cannot begin to truly repay our gratitude. Even one's own bodily existence will be insufficient repayment. And even one's nation or hometown is of no real value. Nations and cities are plundered by others or passed on to kith and kin. Our physical lives are entrusted to what is impermanent, put into the hands of rulers and their ministers, and abandoned to false ways. Thus it is that any attempt to repay our

Op deze manier gevraagd, zei de Eerste Patriarch: "De wonderlijke, onovertroffen Weg van alle Boeddha's is om ijverig te zijn gedurende uitgestrekte eonen van tijd in onophoudelijk oefenen van wat moeilijk is om te beoefenen en onophoudelijk verdragen wat verder gaat dan uithoudingsvermogen. Als je de Ware Cursus wenst, terwijl u vertrouwt op kleine deugd en minder wijsheid, of op een lichtzinnig hart, of op een trotse en verwaande geest, dan zult u toch tevergeefs zwoegen. '

Toen Eka dit hoorde, werd hij meer en meer aangemoedigd door deze instructie. Verborg en uit het zicht nam hij het messcherpe Keen-zwaard en sneed zijn linker onderarm af.

Toen hij dit voor de Meester plaatste, wist de Eerste Patriarch dat Eka inderdaad een handvat was voor het Dharma. Dus zei hij: "In hun zoektocht naar de weg hebben alle boeddha's vanaf het begin hun eigen lichaam neergelegd omwille van het dharma. Nu je vlak voor mij je arm hebt afgesneden, wat een bewijs is dat er ook goed zit in wat je zoekt."

Vanaf die tijd had Eka toegang tot de meest besloten privévertrekken van de Meester. Acht jaar diende hij met duizenden ontelbare pogingen als dienaar van de Meester. Echt, hij was een grote, betrouwbare spirituele vriend voor zowel gewone mensen als voor mensen met een verhevener positie, en hij was een groot leraar van de Weg voor hen. Daden zoals die van hem waren zelfs in India ongehoord en kwamen voor de eerste keer in de oostelijke landen tot stand. We horen het gezicht van Makakashō al lang geleden in lachen uitbarsten: we leren dat Eka naar het Merg gaat.

Waar we op moeten letten is dat, zelfs als de duizend ontelbare Eerste Patriarchen uit het Westen kwamen, als de Tweede Voorouder zijn onophoudelijke beoefening niet had gedaan, we vandaag niet in staat zouden zijn om de Grote Materie te laten rusten. Tegenwoordig, nu we het Ware Dharma hebben kunnen tegenkomen en horen, zouden we ongetwijfeld dankbaar onze schuldenlast aan de Patriarchen moeten teruggeven. Elke poging om onze dankbaarheid met externe objecten terug te geven kan onze dankbaarheid niet echt teruggeven. Zelfs iemands eigen bestaan zal onvoldoende teruggave zijn. En zelfs iemands natie of geboorteplaats heeft geen echte waarde. Landen en steden worden geplunderd door anderen of doorgegeven aan familie en verwanten. Ons fysieke leven is toevertrouwd aan wat vergankelijk is, en het wordt in

Shobogenzo

indebtedness by offering such as these will not be the practice of the Way.

Simply, our day by day ceaseless practice will be the true way to repay that indebtedness. The principle of which I speak is to do one's ceaseless practice in such a way that we do not neglect our daily life or waste it in selfish pursuits. And why so? This life is due to the merit from our ceaseless practice in times past and we are indebted to that ceaseless practice for it, a debt that we should be quick to repay. How sad, how shameful it would be to turn these physical shells of ours, which have come alive due to the merit of the ceaseless practice of the Buddhas and Ancestors, into useless toys for our spouse and children, letting ourselves be playthings for our spouse and children, and to do so without any regret for breaking Precepts and debasing ourselves. It is out of wrong-mindedness and folly that we turn our lives over to the demons of fame and gain, for fame and gain are the great thieves. If we give importance to fame and gain, then we will sympathize with fame and gain. To sympathize with fame and gain is to commit ourselves to fame and gain, and to thereby bring about the destruction of a life in which we might otherwise have become an Ancestor of the Buddha. Commitment to spouse and children, family and clan, are also just like this. Do not study fame and gain as if they were dreams and illusions, or were flowers in the sky; study their effects upon human beings. Do not sympathize with fame and gain, letting the retributions from your misdeeds pile up. When you use your true Eye to explore all the myriad thoughts and things in the ten directions through your training, you should go about it in this way.

Even an ordinary, worldly person with normal human emotions, upon being given gold, silver, or rare jewels will repay the favor with thanks. All those who have a warm heart will strive to repay the friendliness of kind words and a gentle voice with expressions of gratitude. How could anyone with a human face be oblivious to their great indebtedness to the Tathagata from encountering and heeding His unsurpassed True Dharma? Not to lose sight of this indebtedness is itself a precious treasure for a lifetime. The skull and bones of a being who has never retreated or turned aside from this ceaseless practice, either in life or in death alike, has such spiritual merit that it deserves to be enshrined in a stupa adorned with the seven treasures and to be given offerings of alms by all celestial and human beings. If any people are aware of this

de handen van heersers en hun minister gelegd en aan verkeerde manieren overgelaten. Dus het is zo dat elke poging om onze schuldenlast terug te geven door het aanbieden van zulke zaken zoals deze, niet de praktijk van de Weg zal zijn.

Eenvoudigweg zal onze dagelijkse praktijk de ware manier zijn om die schuldenlast terug te geven. Het principe waarover ik spreek, is om de onophoudelijke oefening op zo'n manier te doen dat we ons dagelijks leven niet verwaarlozen of het verspillen met zelfzuchtige bezigheden. En waarom zo? Dit leven is te danken aan de verdienste van onze onophoudelijke oefening in het verleden en we zijn dank verschuldigd aan die onophoudelijke oefening vóór ons, een schuld die we snel moeten teruggeven. Hoe triest, hoe schandelijk zou het zijn om onze fysieke variëteit, die tot leven is gekomen vanwege de verdienste van de onophoudelijke beoefening van de Boeddha's en Patriarchen, in nutteloos speelgoed voor onze partner en kinderen te veranderen, onszelf als speelgoed voor onze echtgenoot te laten zijn. en kinderen, en dit te doen zonder enig spijt te hebben voor het breken van Voorschriften en het verlagen van onszelf. Het is uit verkeerdheid en dwaasheid dat we ons leven veranderen in de demonen van roem en winst, want roem en winst zijn de grote dieven. Medelijden met roem en gewin is onszelf toewijden aan roem en winst, en daarmee de vernietiging van een leven tot stand brengen waarin we anders misschien een Patriarch van de Boeddha zouden zijn geworden. Betrokkenheid bij partner en kinderen, familie en clan, zijn ook precies zo. Bestudeer geen roem en winst als waren het dromen en illusies, of waren het bloemen in de lucht; Bestudeer hun effecten op de mensen. Heb geen sympathie voor roem en winst, laat de vergeldingen van je wandaden opstapelen. Wanneer je je ware Oog gebruikt om alle ontelbare gedachten en dingen in de tien richtingen doorheen je beoefening te ontdekken, moet je het op deze manier doen.

Zelfs een gewone, wereldse persoon met normale menselijke emoties, zal, nadat hij goud, zilver of zeldzame juwelen heeft gekregen, de gunst terugbetalen met dank. Allen die een warm hart hebben, zullen ernaar streven de vriendelijkheid van vriendelijke woorden en een vriendelijke stem terug te betalen met uitingen van dankbaarheid. Hoe kan iemand met een menselijk gezicht zich niet bewust zijn van zijn grote schuldenlast aan de Tathagata doordat hij zijn onovertroffen Ware Dharma ontmoet en respecteert? Het niet uit het oog verliezen van deze schuldenlast is op zichzelf een kostbare schat voor een mensenleven. De schedel en botten van een wezen dat zich nooit heeft teruggetrokken of zich heeft afgewend van deze onophoudelijke oefening, zowel in het leven als in de dood, heeft zo'n geestelijke

Shobogenzo

great indebtedness, they will not vainly let their lives, which are as transient as the dew on the grass, go to ruin, but will wholeheartedly repay the Second Ancestor for his monumental virtue. This is what ceaseless practice is. And those of us who do the ceaseless practice as the Buddhas and Ancestors have done it will receive the merit of this ceaseless practice. In sum, neither the First Ancestor nor the Second Ancestor ever founded a temple, nor did they have the arduous task of mowing down wild grasses.⁵⁴ And the Third and Fourth Ancestors were like this too. And the Fifth and Sixth Ancestors also did not establish their own temples, and both Seigen and Nangaku were no different.

verdiensde dat het verdient om te worden vereeuwigd in een stupa versierd met de zeven schatten en offers te worden gebracht van aalmoezen door alle hemelse en menselijke wezens. Als mensen zich bewust zijn van deze grote schuldenlast, zullen ze niet tevergeefs hun leven laten, dat even vergankelijk is als de dauw op het gras, ten gronde gaan, maar de Tweede Patriarch van harte zal vergoeden voor zijn monumentale deugd. Dit is wat onophoudelijke oefening is. En degenen onder ons die de onophoudelijke oefening doen zoals de Boeddha's en voorouders het hebben gedaan, zullen de verdiensde van deze onophoudelijke oefening ontvangen. Kortom, noch de Eerste Patriarch, noch de Tweede Patriarch hebben ooit een tempel opgericht, noch hadden ze de zware taak om wilde grassen te maaien. En de Derde en Vierde Patriarch waren ook zo. En de Vijfde en Zesde Patriarch vestigden ook niet hun eigen tempels, en ook Seigen en Nangaku waren niet anders.

Great Master Sekitō fastened a grass hut to a boulder and then sat in meditation atop this rock. He did not doze off day or night, for there was not a time when he did not remain seated in meditation. Without neglecting his obligations to the monastic community, he habitually endeavored to do seated meditation throughout all the hours of a day. It is due to the great strength of Sekitō's steadfast ceaseless practice that Seigen's tradition has flowed out and permeated the world to the profit of both ordinary people and those in lofty positions. All those in the lineage of Ummon and Hōgen who have clarified the Matter are also Dharma descendants of Great Master Sekitō.

Grootmeester Sekitō bevestigde een grashut aan een kei en zat toen in meditatie boven op deze rots. Hij dommelde overdag en 's nachts niet in, want er was geen moment dat hij niet in meditatie bleef zitten. Zonder zijn verplichtingen aan de kloostergemeenschap te verwaarlozen, trachtte hij gewoonlijk gedurende alle uren van de dag aan zittende meditatie te doen. Het is te danken aan de grote kracht van Sekitō's standvastige onophoudelijke beoefening dat de traditie van Seigen is uitgestroomd en de wereld heeft doordrongen van de winst van zowel gewone mensen als mensen in verheven posities. Allen die afstammen van Ummon en Hōgen die de materie hebben verduidelijkt, zijn ook afstammelingen van het Dharma van Grootmeester Sekitō.

At age fourteen, our Thirty-first Ancestor, Meditation Master Daii Dōshin, met the Great Master who was our Third Chinese Ancestor. For the next nine years he undertook the responsibility of serving him. From the time when he inherited the Ancestral practices of the Buddhas and Ancestors, he kept his mind meditatively alert

Op veertienjarige leeftijd ontmoette onze éénendertigste Patriarch, meditatiemeester Daii Dōshin, de Grootmeester die onze derde Chinese Patriarch was. Gedurende de volgende negen jaar nam hij de verantwoordelijkheid op zich om hem te dienen. Vanaf het moment dat hij de Patriarchale gebruiken van de Boeddha's en Patriarchen erfde,

Shobogenzo

without dozing off and without letting his ribs touch his mat for sixty years. He bestowed his Teaching on those who were hostile and those who were friendly, and his virtue pervaded the realms of both ordinary people and those in lofty positions. He was our Fourth Chinese Ancestor.

In the seventeenth year of the Chen-kuan era (643 C.E.), Emperor T'ai-tsung, leaning favorably towards Master Daii's particular taste for the Way, desired to see the monk's imposing presence and so invited him to the capital. Three times altogether, the Master sent humble letters of apology, ultimately declining each invitation on the grounds of ill health. The fourth time, the emperor commanded an emissary to go and fetch him, saying, "If he really will not come to visit our royal presence, then take his head and bring me that."

When the emissary reached Daii's mountain, he warned him of the emperor's command, whereupon the Master stretched out his neck in the direction of the emissary's sword with a demeanor of majestic dignity. The emissary, thinking this strange indeed, returned and informed the emperor of the event. The emperor's admiration for Daii only increased. Accordingly, he bestowed upon him a gift of fine quality silks and let him have his way.

Thus, the Meditation Master who is our Fourth Ancestor did not turn life and limb into his life and limb. His ceaseless practice of not becoming intimate with kings and ministers is an example seen perhaps once in a thousand years. Emperor T'ai-tsung was a ruler with integrity, so their meeting would probably not have been a frivolous one, yet even so, you need to explore through your training that this was the ceaseless practice by such a senior monk and spiritual guide as this. As a ruler of men, T'ai-tsung did not begrudge his life and limb, and he all the more admired someone else who did not begrudge their life and limb but instead stuck out his neck in the direction of a sword. And this was not simply idle behavior on the Master's part for, prizing time, he considered his ceaseless practice to be of primary importance. His proffering letters of refusal three times is an example rare in any generation. It is a sign of our degenerate times that there are now monks who hope and pray for an audience with

hield hij zijn geest meditatief alert zonder in te dommelen en zonder zijn ribben gedurende zestig jaar zijn mat te laten raken. Hij schonk zijn Leer over degenen die vijandig waren en degenen die vriendelijk waren, en zijn deugd doordrong de rijken van zowel gewone mensen als mensen in verheven posities. Hij was onze vierde Chinese Patriarch.

In het zeventiende jaar van het Chen-kuan-tijdperk (643), kijkt keizer T'ai-tsung, sterk aanleunend naar de bijzondere smaak voor de Weg van Meester Daii, uit naar de imposante aanwezigheid van de monnik en nodigde hem daarom uit naar de hoofdstad. Drie keer stuurde de Meester nederige verontschuldigungen, waarbij elke uitnodiging uiteindelijk werd afgewezen op grond van een slechte gezondheid. De vierde keer beval de keizer een afgezant om hem te halen en te zeggen: "Als hij echt onze koninklijke aanwezigheid niet wil bezoeken, neem dan zijn hoofd en breng het mij."

Toen de afgezant de berg van Daii bereikte, waarschuwde hij hem voor het bevel van de keizer, waarop de Meester zijn nek uitstreekte in de richting van het zwaard van de afgezant met een houding van majestueuze waardigheid. De afgezant, die dit inderdaad vreemd vond, keerde terug en informeerde de keizer over de gebeurtenis. De bewondering van de keizer voor Daii nam alleen maar toe. Dienovereenkomstig schonk hij hem een geschenk in zijde van goede kwaliteit en liet hem zijn zin krijgen.

Dus de Meditatiemeester die onze Vierde Patriarch is, veranderde leven en ledematen niet in zijn leven en ledematen. Zijn onophoudelijke beoefening om niet intiem te worden met koningen en ministers wordt een voorbeeld dat misschien eens in de duizend jaar wordt gezien. Keizer T'ai-tsung was een heerser met integriteit, dus hun ontmoeting zal waarschijnlijk niet frivol zijn geweest, maar toch moet je tijdens je beoefening onderzoeken of dat dit de onophoudelijke oefening was van zulk een ervaren monnik en spirituele gids als deze. Als heerser over mensen, ontzag T'ai-tsung zijn leven en ledematen niet, en bewonderde hij des te meer iemand die zijn leven en ledematen niet ontzag, maar in plaats daarvan zijn nek uitstak in de richting van een zwaard. En dit was niet alleen maar voor het inactieve gedrag van de Meester, omdat hij de tijd waardeerde, beschouwde hij zijn onophoudelijke oefening van primair belang. Zijn drie aangeboden brieven van weigering zijn een zeldzaam voorbeeld in

Shobogenzo

someone of royal blood.

On the fourth day of the intercalary ninth lunar month in the second year of the Yung-hui era (651 C.E.) during the reign of Emperor Kao-tsung, Master Daii, in expounding the Dharma for those who were with him at the time, said, "All thoughts and things are completely free of suffering and delusion. Let each and every one of you preserve and keep this in mind. In the future, spread it abroad."

When he had finished speaking, he passed away whilst sitting peacefully in meditation. He had lived for seventy-two years. They placed his body in a stupa within the temple grounds. On the eighth day of the fourth lunar month of the following year (652 C.E.), the door of the stupa inexplicably opened of its own accord, and his bodily form looked as if it were still alive. After this, those who were at the temple did not dare to close the door again.

Keep in mind what he said: all thoughts and things are completely free of suffering and delusion. This does not mean that thoughts and things are as empty space, nor does it mean that thoughts and things are something other than thoughts and things. It means that thoughts and things are all, each and every one of them, completely free of suffering and delusion. Now, there was our Fourth Ancestor's ceaseless practice before he entered the stupa and there was his ceaseless practice after he had been placed in the stupa. To observe that those who are alive will ultimately perish is but a small-minded view. And to hold the opinion that those who have perished are beyond thinking or perceiving anything is also a narrow view. When it comes to studying the Way, do not copy such small-minded and narrow views. There may well be those among the living who do not perish, and there may well be those among the dead who have thoughts and perceptions.

elke generatie. Het is een teken van onze ontaarde tijden dat er nu monniken zijn die hopen en bidden voor een audiëntie met iemand van koninklijk bloed.

Op de vierde dag van de tussenliggende negende maanmaand in het tweede jaar van het Yung Hui-tijdperk (651) tijdens het bewind van keizer Kao-tsung, zei meester Daii, bij het uitzetten van het Dharma voor hen die toen bij hem waren: "Alle gedachten en dingen zijn volledig vrij van lijden en waanideeën. Laat een ieder van jullie dit onthouden en houd dit in gedachten. In de toekomst, verspreid het in het buitenland."

Toen hij klaar was met spreken, stierf hij terwijl hij vredig in meditatie zat. Hij had tweeënzeventig jaar geleefd. Ze plaatsten zijn lichaam in een stoepa op het tempel terrein. Op de achtste dag van de vierde maanmaand van het volgende jaar (652), opende de deur van de stupa op onverklaarbare wijze vanzelf en zijn lichamelijke gedaante zag eruit alsof hij nog leefde. Hierna durfden degenen die in de tempel waren niet de deur weer dicht te doen.

Houd in gedachten wat hij zei: alle gedachten en dingen zijn volledig vrij van lijden en waanideeën. Dit betekent niet dat gedachten en dingen zoals een lege ruimte zijn, en ook niet dat gedachten en dingen iets anders zijn dan gedachten en dingen. Het betekent dat alle gedachten en dingen, allemaal vrij van lijden en waanideeën zijn. Nu was er de onophoudelijke oefening van onze Vierde Patriarch voordat hij de stoepa binnenging en daar was zijn onophoudelijke oefening nadat hij in de stoepa was geplaatst. Gewaar worden dat degenen die leven, uiteindelijk ten onder gaan, is maar een enggeestige mening. En om aan de mening vast te houden dat degenen die zijn omgekomen voorbij zijn aan het denken of het waarnemen van iets, is ook een enge visie. Als het gaat om het bestuderen van de Weg, neem dan niet zulke bekrompen en enggeestige meningen over. Misschien zijn er onder de levenden bij die niet verloren gegaan zijn, en misschien zijn er onder de doden bij die gedachten en percepties hebben.

Shobogenzo

Great Master Gensha Sōitsu of Fukien Province, whose Dharma name was Shibi, was a person from the Minhsien district. His family belonged to the Sha clan, and from an early age he was fond of fishing. He sailed a small boat upon the Nant'ai River and was friendly with the various fisherfolk thereabouts. At the beginning of the Hsien-t'ung era (ca. 860 C.E.) during the T'ang dynasty, when he was just thirty, he suddenly desired to leave the dust of lay life behind. So, he abandoned his fishing boat and, joining the assembly of Meditation Master Fuyōzan Reikun, he shaved his head. He received the full Precepts from Vinaya Master Dōgen of Kaigen-ji Temple in Yüchang.

Dressed in a hempen robe and straw sandals, and with barely enough food to sustain life, he would customarily sit in stillness throughout the day. All the members of the assembly took this to be strange. From the first, he was a brother in the Dharma with Seppō Gison, and the closeness of their relationship was like that of Master and disciple. Because of Shibi's stringent practice, Seppō, when addressing him, would refer to him as being austere.

One day, Seppō asked him, "Is this Shibi the Austere Monk?"

Shibi responded, "I have never dared to deceive anyone about that!"

On another occasion, Seppō called out to him, "O Shibi, my austere monk, why haven't you gone out on a pilgrimage to seek a Master to train with?"

Shibi responded, "Bodhidharma did not come east to China for that, nor did the Second Ancestor go west to India for that!"

Seppō highly praised what he had said.

Eventually, Shibi climbed Mount Zokotsu and joined Master Seppō in his efforts to build a temple there. A large number of serious followers gathered to train in this temple. They would enter the Master's private quarters to raise questions and resolve

Grootmeester Gensha Sōitsu van de provincie Fukien, wiens Dharmanaam Shibi was, was een persoon uit het district Minhsien. Zijn familie behoorde toe aan de Sha-clan en vanaf jonge leeftijd hield hij van vissen. Hij voer met een kleine boot over de Nant'ai-rivier en was vriendelijk met de verschillende vissers in de omgeving. Aan het begin van het Hsien-t'ung-tijdperk (ca. 860) tijdens de T'ang-dynastie, toen hij net dertig was, wilde hij plotseling het stof van het lekenleven achter zich laten. Dus, hij liet zijn vissersboot achter en, bij de bijeenkomst van Meditatiemeester Fuyōzan Reikun, schoor hij zijn hoofd. Hij ontving de volledige voorschriften van Vinaya Meester Dōgen van de Kaigen-ji-tempel in Yüchang.

Gekleed in een hennepjasje en strooien sandalen, en met nauwelijks genoeg voedsel om het leven te ondersteunen, zou hij gewoonlijk de hele dag in stilte zitten. Alle leden van de groep vonden dit vreemd. Vanaf het begin was hij als een broer in het Dharma met Seppō Gison en de intensiteit van hun relatie was als die van meester en discipel. Vanwege de strenge praktijk van Shibi, zou Seppō, wanneer hij hem aanspreekt, naar hem verwijzen als ware hij sober.

Op een dag vroeg Seppō hem: "Is dit Shibi de sobere monnik?"

Shibi antwoordde: "Ik heb daarover nooit iemand durven misleiden!"

Bij een andere gelegenheid riep Seppō hem toe: "O Shibi, mijn sobere monnik, waarom bent u niet op pelgrimstocht gegaan om een Meester te zoeken om mee te oefenen?"

Shibi antwoordde: "Bodhidharma kwam daarvoor niet naar het oosten naar China, noch ging de Tweede Patriarch daarvoor naar het westen naar India!"

Seppō prees sterk wat hij had gezegd.

Uiteindelijk beklom Shibi de berg Zokotsu en voegde hij zich bij meester Seppō in zijn pogingen om daar een tempel te bouwen. Een groot aantal serieuze volgers kwamen samen om te oefenen in deze tempel. Ze zouden de privévertrekken van de

Shobogenzo

issues, never wearying of this practice from morn till dusk. Among those serious trainees who had come from all directions, if there was someone who had a particular, personal problem that was still not resolved, that person would invariably go and ask the Master about it, whereupon the venerable monk Seppō would say, "You should go ask that of Shibi the Austere Monk." Master Shibi, out of his benevolence, would forthwith endeavor to address the matter. If he had not had his preeminent ceaseless practice, he could not have engaged in such daily conduct. The ceaseless practice of sitting in stillness throughout the day is a ceaseless practice that is rare indeed. Even though there are many who vainly gallop off after sounds and forms, rare are those who endeavor to sit in stillness throughout the day. Those who have entered into training late in life should fear that the time remaining to them is short indeed, and so they should endeavor to sit in stillness through their remaining days.

Meester betreden om vragen op te werpen en problemen op te lossen, nooit moe van deze praktijk van 's morgens tot 's avonds laat. Onder die serieuze beoefenaars die uit alle richtingen waren gekomen, als er iemand was met een bepaald persoonlijk probleem dat niet opgelost raakte, zou die persoon stevast de meester ernaar gaan vragen, waarna de eerbiedwaardige monnik Seppō zou zeggen: "Jij zou dat moeten gaan vragen aan Shibi, de sobere monnik." Meester Shibi zou vanuit zijn welwillendheid onverwijld proberen de zaak aan te pakken. Als hij zijn uitstekende onophoudelijke oefening niet had gehad, zou hij zich niet in dergelijk dagelijks gedrag hebben kunnen mengen. De onophoudelijke praktijk om de hele dag in stilte te blijven zitten is een onophoudelijke praktijk die zelden voorkomt. Ook al zijn er velen die tevergeefs galopperen achter geluiden en vormen, zeldzaam zijn zij die proberen de hele dag in stilte te blijven zitten. Degenen die laat in het leven zijn beginnen te oefenen, moeten vrezen dat de tijd die ze nog hebben kort is, en dus moeten ze proberen hun resterende dagen in stilte te blijven zitten.

The venerable monk Chōkei Eryō was a revered senior monk training under Seppō. For twenty-nine years he went back and forth between Seppō and Shibi, exploring the Matter through his training with both of them. During those months and years he wore out twenty sitting mats. There are people today who love doing seated meditation and, citing Chōkei, they take this beloved ancient one as their model. Those who idolize him are many; those who equal him are few.

De eerbiedwaardige monnik Chōkei Eryō was een vereerde senior monniks die oefende onder Seppō. Negenentwintig jaar lang ging hij heen en weer tussen Seppō en Shibi, de Materie verkennend door zijn beoefening met hen beiden. In die maanden en jaren versleet hij twintig zitmaten. Er zijn tegenwoordig mensen die dol zijn op zittende meditatie en, verwijzend naar Chōkei, nemen ze deze geliefde oude als hun model. Er zijn tegenwoordig mensen die dol zijn op zittende meditatie en, verwijzend naar Chōkei, nemen ze deze oude geliefde als hun model. Degenen die hem verafgoden zijn talrijk; degenen die aan hem gelijk zijn, zijn er maar weinig.

At the same time, his efforts for thirty years were not in vain. There was a time when he was rolling up a bamboo blind in the doorway of the Meditation Hall and suddenly had a great awakening. During those thirty years, he never returned to his home country, or visited his relatives, or chatted with those sitting on either side of him; he just put his efforts into the Principle Matter. The ceaseless practice of this Master went on for thirty years. For thirty years he treated his doubts and misgivings as doubts and misgivings: we should speak of him as someone of keen wit who did not ignore anything, as someone with great potential for realizing the Truth. Reports of such

Tegelijkertijd waren zijn inspanningen gedurende dertig jaar niet tevergeefs. Op een keer rolde hij een bamboe jaloezie op in de deuropening van de Meditatiehal en plotseling kreeg hij een groot ontwaken. Gedurende die dertig jaar keerde hij nooit meer terug naar zijn geboorteland, bezocht zijn familie niet, of praatte niet met degenen die aan beide kanten van hem zaten; hij legde zijn inspanningen gewoon in de Belangrijkste Materie. De onophoudelijke beoefening van deze meester duurde dertig jaar. Gedurende dertig jaar behandelde hij zijn twijfels en wantrouwen als twijfel en wantrouwen: we moeten over hem spreken als iemand met een scherp verstand die

Shobogenzo

firmness in resolve are sometimes met with when studying the Scriptures. When we desire what we should desire and feel shame about what we should feel shame about, then we may encounter Chōkei. To speak the truth, it is only due to a lack of heart for the Way and a lack of skill in handling their daily conduct that people become vainly tied to fame and gain.

niets negeerde, als iemand met een groot potentieel voor het realiseren van de Waarheid. Verslagen van een dergelijke vastberadenheid komt men soms tegen bij het bestuderen van de Geschriften. Wanneer we verlangen naar wat we zouden moeten verlangen en ons schamen over wat we ons zouden moeten schamen, dan kunnen we Chōkei tegenkomen. Om eerlijk te zijn, is het alleen te wijten aan een gebrek aan hart voor de Weg en een gebrek aan vaardigheid in het omgaan met hun dagelijks gedrag, dat mensen vergeefs verbonden raken met roem en winst.

After Meditation Master Isan of Mount Daii received affirmation of his awakening from Hyakujō, he straightaway climbed up the steep and remote slopes of Mount Isan where he made friends with the birds and beasts, thatched himself a hut, and continued on with his training. He never strove to retire from the winds and snows, and he supplied himself with various kinds of wild chestnuts for food, as he had no temple buildings or monastery gardens. Even so, for forty years he manifested ceaseless practice. Later, he became famous throughout China because of all the dragon elephants* who beat a path to his door. Even if you should wish to establish a temple as your own pure place, do not concern yourself with the quagmire of public opinion, just hold steadfast to doing the ceaseless practice of the Buddha Dharma. Doing one's training without having a temple compound was the training ground for ancient Buddhas. We have heard from afar Their custom of training in open fields and under trees. These places have for ever so long become 'enclosed realms'. Wherever there is ceaseless practice by one person, such a place will be handed down as a training ground of the Buddhas. Do not become obsessed with constructing buildings, like foolish people in the degenerate days of the Dharma do. The Buddhas and Ancestors never craved buildings. Those whose Eye has not yet become clear and who therefore arbitrarily construct temple buildings and monastery halls are not making alms offerings of Buddhist buildings for the Buddhas, but are doing it for the sake of their own lairs of fame and gain.

Nadat Meditatiemeester Isan van de berg Daii de bevestiging kreeg van zijn ontwaken van Hyakujō, klom hij meteen de steile en afgelegen hellingen van de berg Isan op, waar hij bevriend raakte met de vogels en dieren, een rieten hut maakte en zijn training voortzette. Hij streefde er nooit naar om zich terug te trekken uit de wind en sneeuw, en hij voorzag zichzelf van verschillende soorten wilde kastanjes als voedsel, omdat hij geen tempelgebouwen of kloostertuinen had. Toch manifesteerde hij gedurende veertig jaar onophoudelijke oefening. Later werd hij beroemd in heel China vanwege drakenolifanten die een pad naar zijn deur vrijmaakten. Zelfs als je een tempel als je eigen zuivere plaats zou willen vestigen, bekommer je dan niet met het moeras van de publieke opinie, blijf gewoon vastberaden de onophoudelijke beoefening van het Boeddhadharma doen. Het doen van je beoefening zonder een tempelgebouw te hebben was het oefenterrein van oude Boeddha's. We hebben van ver over hun gewoonte gehoord om te oefenen in open velden en onder bomen. Deze plaatsen zijn voor altijd al 'ingesloten rijken' geworden. Waar er door één persoon onophoudelijk wordt beoefend, zal een dergelijke plaats worden doorgegeven als een oefenterrein van de Boeddha's. Raak niet geobsedeerd door het optrekken van gebouwen, zoals dwaze mensen in de gedegeneerde dagen van het Dharma deden. De boeddha's en Patriarchen hebben nooit naar gebouwen verlangd. Degenen wiens Oog nog niet helder is en die daarom willekeurig tempelgebouwen en kloosterzalen optrekken, geven geen Boeddhistische gebouwen als aalmoezen voor de Boeddha's, maar doen het omwille van hun eigen hollen van roem en winst.

Shobogenzo

Calmly imagine the ceaseless practice that was happening on Mount Isan long ago. What I mean by 'imagine' means thinking about how it would be for us today if we were residing on Mount Isan. The sound of the rain deep in the night was probably not just of water washing over the moss, for the rain would certainly have had the strength to bore through boulders. On the snowy nights in the dead of winter, the birds and beasts must have been scarce indeed, and how much less would there have been smoke from man-made fires to acknowledge human existence! It was a way of living that could not have been tolerated, were it not for the Master's ceaseless practice in which he made light of his life whilst stressing the Dharma. He was in no hurry to cut down the undergrowth, nor did he engage in cutting down trees to clear the land for building. He just continued his ceaseless practice and simply did his utmost to practice the Way. What a pity that an authentic Ancestor who had Transmitted, and kept to, the True Dharma came to undergo such hardships in such precipitous mountains! It is said that Mount Isan had many ponds and running water, so there must have been thick ice and dense banks of fog. Most people could not have tolerated such a secluded life, nevertheless Isan transformed it into the Buddha's Way and explored Its innermost purpose. Today, we are able to learn of his expressions of the Way and Its purpose because of the ceaseless practice that he did. Even though we may not be listening with a casual attitude, we still need to recognize our indebtedness to his strenuous efforts in ceaseless practice. When we hear about what he did and imagine the hardships he faced, how can those of us today who are heartfelt trainees possibly fail to feel pity for him? Due to the transformative power derived from Isan's ceaseless practice of the Way, the winds cease their howling, the world remains intact, the palaces and dwelling places of the celestial community are tranquil, and the homelands of human beings are preserved. Though we may not be direct descendants of Isan, he will be our Ancestor in spirit.

Later, Kyōzan Ejaku came and served as Isan's attendant. Kyōzan had previously trained with his late Master Hyakujō. Though he was a veritable Shariputra with a hundred responses for every ten questions,⁶⁰ for three years he trained under and attended on Isan while doing his utmost to oversee his own buffalo.⁶¹ His was a ceaseless practice that has become extinct in recent times and is no longer seen or even

Stel je rustig de onophoudelijke beoefening voor die lang geleden op de Berg Isan plaatsvond. Wat ik bedoel met 'je voorstellen', is nadenken over hoe het vandaag voor ons zou zijn als we op Mount Isan zouden verblijven. Het geluid van de regen diep in de nacht was waarschijnlijk niet alleen maar water dat over het mos spoelde, want de regen zou zeker de kracht hebben gehad om door de rotsen te boren. Op de besneeuwde nachten in het holst van de winter, moeten de vogels en dieren inderdaad schaars zijn geweest, en hoe weinig rook zou er zijn geweest van door de mens gemaakte vuren om menselijk aanwezigheid vast te stellen! Het was een manier van leven die niet getolereerd kon worden, ware het niet dat de onophoudelijke oefening van de Meester waarin hij het licht maakte in zijn leven terwijl hij het Dharma benadrukte. Hij was niet gehaast om kreupelhout te kappen, en deed ook niet mee met het kappen van bomen om het land te ontginnen om te bouwen. Hij zette gewoon zijn onophoudelijke beoefening voort en deed eenvoudigweg zijn uiterste best om de Weg te beoefenen. Wat jammer dat een authentieke Patriarch die het Ware Dharma had overgebracht en onderhouden, zulke ontberingen in zulke steile bergen moest ondergaan! Er wordt gezegd dat de Berg Isan veel vijvers en stromend water had, dus moeten er dik ijs en dichte mistbanken zijn geweest. De meeste mensen konden zo'n afgezonderd leven niet verdragen, desalniettemin transformeerde Isan het in de Weg van de Boeddha en onderzocht het Zijn diepste doel. Vandaag zijn we in staat om zijn uitdrukkingen van de Weg en het Doel ervan te leren vanwege de onophoudelijke oefening die hij deed. Ook al luisteren we misschien maar half omwille van een nonchalante houding, toch moeten we onze schuld aan zijn voortdurende inspanningen in onophoudelijke oefening erkennen. Wanneer we horen wat hij heeft gedaan en ons de ontberingen inbeelden waarmee hij te maken kreeg, hoe kunnen diegenen onder ons, die oprechte beoefenaars zijn, dan geen medelijden met hem hebben? Vanwege de transformatieve kracht die is afgeleid van de onophoudelijke beoefening van de Weg door Isan, houden de winden op met huilen, blijft de wereld intact, zijn de paleizen en woonplaatsen van de hemelse gemeenschap rustig, en blijven de thuislanden van de mens bewaard. Hoewel we misschien geen directe afstammelingen van Isan zijn, zal hij in gedachten onze Patriarch zijn.

Later kwam Kyōzan Ejaku en diende als Isan's rechterhand. Kyōzan had daarvoor geoefend met zijn overleden meester Hyakujō. Hoewel hij een echte Shariputra was met honderd antwoorden voor elke tien vragen, trainde hij gedurende drie jaar onder Isan en volgde hij zijn leven terwijl hij zijn uiterste best deed om toezicht te houden op zijn eigen buffel. Zijn beoefening was een onophoudelijke praktijk die de laatste tijd

Shobogenzo

heard of. In tending to his buffalo for three years, there was no need for him to seek for a well-put expression of the Matter from someone else.

niet meer bestaat en niet langer wordt gezien, of zelfs maar van gehoord. Door drie jaar lang op zijn buffel te letten, was het voor hem niet nodig dat hij op zoek ging naar een goede uitdrukking van de Zaak door iemand anders.

Our Ancestor Dōkai of Mount Fuyō manifested a pure wellspring of ceaseless practice. When the ruler of the nation tried to bestow upon him the title of Meditation Master Jōshō along with a purple kesa, our Ancestor would not accept them and wrote a letter to the emperor politely declining his offer. Although the ruler of the nation censured him for this, the Master, to the end, did not accept them. His rice broth has passed down to us the taste of the Dharma. When he built his hermitage on Mount Fuyō, the monks and laity streamed to his refuge by the hundreds. Because he served them only one bowl of gruel as a day's rations, many of them left. The Master, upon a vow, did not partake of any meals offered by donors. One day he pointed out the Matter to his assembly, saying the following:

Onze Patriarch Dōkai van de berg Fuyō manifesteerde een zuivere bron van onophoudelijke beoefening. Toen de heerser van de natie hem probeerde de titel van Meditatiemeester Jōshō te geven samen met een paarse kesa, zou onze Patriarch het niet accepteren en schreef een brief aan de keizer om beleefd zijn aanbod af te wijzen. Hoewel de heerser van de natie hem hiervoor heeft gecensureerd, accepteerde de Meester uiteindelijk niet. Zijn rijstsoep heeft de smaak van het Dharma aan ons doorgegeven. Toen hij zijn hermitage bouwde op de berg Fuyō, stroomden de honderden monniken en leken naar zijn schuiloord. Omdat hij hen slechts van één kom pap voorzag als dagrantsoen, gingen velen van hen weg. De Meester accepteerde bij gelofte geen maaltijden van donoren. Op een dag verwees hij met zijn gezelschap naar de Kwestie en zei hij het volgende:

To begin with, those who have left home behind to become monks have a distaste for the dust and troubles stirred up by defiling passions and seek to rise above birth and death. And they do so in order to give their hearts and minds a rest, to abandon discriminatory thinking, and to eradicate entanglements, which is why it is called 'leaving home'. So, how can it possibly be all right for monks to indulge in conventional ways of living by being neglectful and greedy? Straight off, you should discard all dualistic notions and let neutral ones drop off as well. Then, whenever you encounter any sights or sounds, it will be as if you were trying to plant a flower atop a stone, and whenever you encounter gain or fame, it will resemble getting dirt in your eyes. Moreover, it is not that, since beginningless time, no one has ever done this, or that no one has ever known how. Simply, we just stop reversing our head and making a tail out of it. If we stop our training at this point, we will suffer from our cravings and greeds, but why do we need to do so? If

Om te beginnen hebben diegenen die het huis hebben verlaten om monnik te worden een afkeer van het stof en de problemen die worden opgewekt door bevuilende hartstochten en het trachten boven geboorte en dood uit te stijgen. En dat doen ze om hun hart en geest rust te gunnen, om het discriminerende denken op te geven en om verwickelingen uit te roeien, vandaar dat het 'het weggaan van thuis' wordt genoemd. Dus, hoe kan het mogelijk goed zijn voor monniken om zich over te geven aan conventionele manieren van leven door nalatig en hebzuchtig te zijn? Zonder meer moet je alle dualistische ideeën negeren en neutrale ideeën laten vallen. Dan, wanneer je een gezicht of geluid tegenkomt, zal het zijn alsof je probeert een bloem bovenop een steen te planten, en wanneer je winst of roem tegenkomt, zal het lijken op het krijgen van vuil in je ogen. Bovendien is het niet zo dat sinds de beginloze tijd, niemand dit ooit heeft gedaan of dat nog nooit iemand heeft geweten hoe het moest. Eenvoudigweg stoppen we gewoon met ons hoofd om te draaien en

Shobogenzo

we do not bring them to a halt right now, when will we deal with them? Therefore, the saintly ones of the past, who were ordinary human beings, invariably and thoroughly exhausted these cravings in each moment of the present. If we can exhaust them in each moment of the present, what more is there to do? If we are able to be calm in heart and mind, it will be as if even 'the Buddhas and Ancestors' become our enemy. When everything in the world has become naturally cooled down and impermanent for us, then, for the first time, we will be in accord with the Other Shore.

Have you not heard of Inzan, who, to his dying day, did not wish to meet with anyone? Or of Jōshū, who, to his dying day, did not wish to speak with anyone? And there is Hentan, who gathered various kinds of chestnuts for his food. Daibai made his clothing out of lotus leaves, and the lay practitioner Shie only wore clothes made from paper, whereas the veteran monk Gentai wore only cotton cloth. Sekisō built a Hall for Withered Trees where he and his community did their sitting and lying down, only requiring of his monks that their hearts and minds completely quiet down. Tōsu had others prepare the rice, which they cooked for everyone so that all could dine together. Tōsu himself used the meal preparation time to examine the Matter on his own. Now, the saintly ones listed above had characteristics like these. If they did not have such strong points, how could anyone have entrusted themselves to them? O my virtuous ones, if you too master yourself in this way, you will truly be an unfaltering one. If, on the other hand, you do not dare to take charge of yourself, you will, I fear, simply waste your strength in the future.

Though there has been nothing in this mountain monk's own practice to be particularly commended, I have been privileged to be head of this mountain monastery. So how could it possibly be all

er een staart van te maken. Als we op dit punt onze training stoppen, zullen we lijden aan onze verlangens en hebzucht, maar waarom moeten we dat doen? Als we ze nu niet tot stilstand brengen, wanneer zullen we ze dan aanpakken? Daarom hebben de heiligen uit het verleden, die gewone menselijke wezens waren, dit hunkeren naar alle momenten van het heden onveranderlijk en grondig uitgeput. Als we ze op elk moment van de dag kunnen uitputten, wat is er dan nog meer te doen? Als we kalm van hart en geest zouden kunnen zijn, zal het zijn alsof zelfs 'de Boeddha's en Patriarchen' onze vijand worden. Wanneer alles in de wereld van nature afgekoeld en vergankelijk voor ons is geworden, zullen we voor de eerste keer in overeenstemming zijn met de Andere Oever.

Heb je nog nooit gehoord van Inzan, die tot zijn sterfdag niemand wilde ontmoeten? Of van Jōshū, die tot op zijn sterfdag met niemand wilde spreken? En er is Hentan, die verschillende soorten kastanjes verzamelde als voedsel. Daibai maakte zijn kleding van lotusbladeren, en de leken beoefenaar Shie droeg alleen kleren gemaakt van papier, terwijl de veteraan-monnik Gentai alleen katoenen stoffen droeg. Sekisō bouwde een hal voor verwilderde bomen, waar hij en zijn gemeenschap gingen zitten en neerliggen, en alleen van zijn monniken eiste hij dat hun harten en geesten volledig stil werden. Tōsu liet anderen de rijst bereiden, die ze voor iedereen kookten, zodat iedereen samen kon dineren. Tōsu zelf gebruikte de tijd die nodig was om de maaltijden te bereiden, om de Zaak zelf te onderzoeken. Nu, de heiligen die hierboven zijn opgesomd, hadden deze kenmerken. Als ze niet zulke sterke punten hadden, hoe kon iemand zich dan aan hen hebben toevertrouwd? Oh mijn deugdzamen, als je ook op deze manier meester wordt, zul je echt een onwankelbaar iemand zijn. Als je aan de andere kant jezelf niet de baas wilt worden, zul je, vrees ik, gewoon je kracht verspillen in de toekomst.

Hoewel er niets in de praktijk van deze bergmonnik is geweest om bijzonder geprezen te worden, heb ik het voorrecht gehad om het hoofd van dit bergklooster te zijn. Dus hoe kan het mogelijks goed

Shobogenzo

right for me to sit here, squandering our communal provisions and forgetting about our connection with the former saintly ones? Now what I desire is to try to give you, right off, a concrete example of how the temple heads of old behaved. I have consulted with various senior monks about this. We will not go down from our mountain, nor betake ourselves to meals offered by lay donors, nor have a monk in charge of fund raising. Simply, we will divide into three hundred and sixty equal parts whatever crops we harvest in one year from our own fields and then use one part of this each day, regardless of whether our numbers increase or decrease. If our supply of rice is sufficient, we will make steamed rice. If there is not enough rice for that, we will make rice gruel. And if there is not enough to make rice gruel, we will make rice broth. For the interview with new arrivals, we will simply serve tea, foregoing the customary tea ceremony with cakes. We will simply arrange a tearoom that we can go to and make use of on our own. We need to strive to sever our connections with the secular world and just concentrate on doing our utmost to practice the Way.

And what is more, our life is already complete and our landscape lacks for nothing. The flowers teach us how to smile: the birds teach us how to sing. The Wooden Horse neighs loud and long: the Stone Cow gallops apace. Beyond the blue horizon, the form of the green mountains fades away: when distant from our ears, the voice of the babbling brook does not exist. Atop the mountain peaks, the monkeys chatter: in the sky, the moon is steeped in mist. Within the forest, the cranes cry out: at break of day, the wind swirls through the pines. When the breezes of spring rise up, the withered trees sound forth the Dragon's song: when the leaves of autumn wither, the chill woods scatter their flowers abroad. The jewel-like stepping-stones make patterns in the moss: the faces of people take on the hue of haze and mist. Distracting sounds have become hushed: conditions are just what they are. The Underlying One stands alone: nothing needs to be contrived.

zijn, dat ik hier zit, onze gemeenschappelijke voorzieningen verspil en onze band met de voormalige heiligen vergeet? Wat ik nu wil is te proberen je meteen een concreet voorbeeld te geven van hoe de oude tempelhoofden zich gedroegen. Ik heb hierover overleg gehad met verschillende oudere monniken. We zullen niet afdalen van onze berg, noch onszelf inzetten voor maaltijden aangeboden door lekendonoren, noch een monnik hebben die verantwoordelijk is voor fondsenwerving. Eenvoudig gezegd, zullen we alle gewassen in driehonderd zestig gelijke delen verdelen die we in een jaar uit onze eigen velden oogsten en dan een deel hiervan elke dag gebruiken, ongeacht of ons aantal toeneemt of afneemt. Als onze voorraad rijst voldoende is, maken we gestoomde rijst. Als daar niet genoeg rijst voor is, maken we rijstbrij. En als er niet genoeg is om rijstbrij te maken, zullen we rijstsoep maken. Voor het interview met nieuwkomers, zullen we gewoon thee serveren, afgezien van de gebruikelijke theeceremonie met koeken. We maken eenvoudigweg een theekamer waar we naar toe kunnen gaan om er zelf gebruik van te maken. We moeten ernaar streven om onze connecties met de seculiere wereld te verbreken en ons concentreren op het ons uiterste best doen om de Weg te beoefenen.

En bovendien is ons leven al compleet en mist ons landschap niets. De bloemen leren ons lachen: de vogels leren ons zingen. Het Houten Paard hinnikt luid en lang: de Stenen Koe galoppeert snel. Voorbij de blauwe horizon verdwijnt de vorm van de groene bergen: wanneer zij ver van onze oren is verwijderd, bestaat de stem van de kabbelende beek niet. Boven op de bergtoppen kletteren de apen: in de lucht is de maan doordrenkt van mist. In het bos schreeuwen de kraanvogels: bij het aanbreken van de dag dwarrelt de wind door de dennen. Als de wind van de lente opsteekt, laten de verdroede bomen het lied van de draak horen: als de bladeren van de herfst verdroeren, verspreiden de koele bossen hun bloemen naar het buitenland. De juweelachtige opstapstenen maken patronen in het mos: de gezichten van mensen nemen de tint van waas en mist aan. Afleidende geluiden zijn verzwegen: de omstandigheden zijn precies wat ze zijn. Het Onderliggende staat op zichzelf: niets hoeft te worden verzonnen.

Shobogenzo

I, a mountain monk, facing all of you here today, am setting forth what the gateway to our monastic family is: it is not getting all wrapped up in what have simply been expedient means. Why should it be necessary for any Master today, upon entering the Dharma Hall to give Teaching or upon letting trainees enter his private chambers for instruction, to imitate some Master of old by picking up the drum stick, or holding his ceremonial hossu upright, or shouting towards the east, or pointing his traveling staff to the west, or raising his eyebrows, or looking with glaring eyes - and all this done in the manner of one who is sick with rage? Not only does such behavior belittle those training in the Meditation Hall, even worse, it treats with contempt one's indebtedness to the saintly ones who have gone before.

Have you not realized that Bodhidharma came from the West and, having arrived at the foot of a remote mountain, sat facing a wall for nine years? And the Second Ancestor's standing in the snow and severing his forearm can only be described as his suffering hardships. Even so, Bodhidharma never gave forth a single word of Scripture and the Second Ancestor never asked him for a single phrase of Scripture. Further, in speaking of Bodhidharma, do we think he was unable to teach anything for the sake of human beings? In speaking of the Second Ancestor, do we think that he was not seeking a Master?

Whenever this mountain monk gets to the point of expounding what the saintly ones of old did, I immediately feel as if there were no place on earth where I can hide, for I am overwhelmed with shame at the weakness of us people of these later times. And what is more, having already been supplied with the four necessities - nourishment, clothing, bedding, and medicine - we treat ourselves to delicacies served in a hundred different ways and then have the cheek to say that one should, by all means, give rise to the Buddha Mind. I simply fear that our physical behavior is so compulsive that we will continue on, passing through myriad lives in the six worlds

Ik, een bergmonnik, hier vandaag tegenover jullie allemaal, zet uiteen wat de toegangspoort tot onze monastieke familie is: het wordt niet alles ingepakt in wat eenvoudigweg doelmatige middelen zijn geweest. Waarom zou het nodig zijn voor elke Meester vandaag om bij zijn binnenkomst in de Dharmazaal les te geven of om stagiairs zijn privékamers te laten binnengaan voor instructie, om één of andere Meester van ouds te imiteren door de trommelstok op te pakken, of zijn ceremoniële hossu rechtop te houden, of te schreeuwen naar het oosten, of met zijn reisstaf naar het westen te wijzen, of zijn wenkbrauwen op te heffen, of met felle ogen te kijken - en dit alles te doen op een manier van iemand die ziek van woede is? Niet alleen maakt dergelijk gedrag die beoefening in de Meditatiehhal klein, maar erger nog, het behandelt met minachting iemands schuld tegenover de heiligen van weleer.

Heb je je niet gerealiseerd dat Bodhidharma uit het Westen kwam en, aan de voet van een afgelegen berg aangekomen, negen jaar lang tegenover een muur zat? En de Tweede Patriarch die in de sneeuw staat en zijn onderarm afsnijdt, kan alleen maar worden omschreven als zijn lijdende ontberingen. Maar toch bracht Bodhidharma nooit een enkel woord uit van Geschrift en de Tweede Patriarch vroeg hem nooit om een zinssnede op papier. Verder, denken we dat Bodhidharma niet in staat was om iets te onderwijzen in het belang van mensen? Wanneer we het hebben over de Tweede Patriarch, denken we dan dat hij geen Meester zocht?

Telkens wanneer deze bergmonnik op het punt komt uiteen te zetten wat de geheiligde ouderen deden, heb ik onmiddellijk het gevoel dat er geen plaats op aarde is waar ik me kan verbergen, want ik ben overweldigd door schaamte over de zwakheid van ons, mensen van deze latere tijden. Bovendien zijn we al voorzien van de vier benodigdheden - voeding, kleding, beddengoed en medicijnen - en trakteren we ons op lekkernijen die op honderd verschillende manieren worden geserveerd, en dan moet je zeggen dat iemand zich met alle mogelijke middelen moet geven op weg naar de Boeddhageest. Ik ben gewoon bang dat ons fysieke gedrag zo

Shobogenzo

as a result. Our days fly by like arrows, and we should deeply regret wasting them.

Even though we are like this, there may still be people who have reached the Other Shore by relying on their strengths. And this mountain monk cannot compel you to learn. And, my virtuous ones, have you encountered the following poem by one of old?

*From our mountain fields, millet harvested for our meal,
From our garden, plain yellow leeks;
Whether you eat from what there is to eat is up to you,
And if you choose not to eat thereof, feel free to go
where you will.*

I pray that, on reflection, each of you, my companions on the Path, will practice diligently. Take good care of yourselves!

This is the very Bones and Marrow of the direct, Face-to-Face Transmission of our Ancestral lineage. Even though the ways of ceaseless practice by our founding Ancestors are many, I have given you this one for the present. We trainees today should want to do the ceaseless practice that was cultivated on Mount Fuyō, and we should explore that practice in our training, for it is the correct standard established at Jetavana Monastery.

Baso Dōitsu of Kagen-ji Temple in the Hungchou District of Kiangsi Province was a native of Shihfang Prefecture in the district of Hanchou. He trained and served under Nangaku for over ten years. One day, with the intent of revisiting his home, Baso reached the halfway point on his journey. From this halfway point, he came back to the temple, making an incense offering and bowing in respect to Nangaku, whereupon Nangaku composed the following poem for Baso:

dwangmatig is dat we door zullen gaan en daardoor talloze levens in de zes werelden zullen doormaken. Onze dagen vliegen voorbij als pijlen, en we zouden diep moeten betreuren dat ze worden verspild.

Ook al zijn we zo, er kunnen nog steeds mensen zijn die de Andere Oever hebben bereikt door te vertrouwen op hun sterke punten. En deze bergmonnik kan je niet dwingen om te leren. En, mijn deugdzamen, bent u het volgende gedicht van een oude van weleer tegengekomen?

*Van onze bergvelden, gierst geoogst voor onze maaltijd,
Vanuit onze tuin, veel gele prei;
Of je eet van wat er te eten is, is aan jou,
En als je ervoor kiest om er niet van te eten, ga dan
gerust verder waarheen je wilt.*

Ik bid dat, na beraad, ieder van jullie, mijn metgezellen op het pad, ijverig zal oefenen. Zorg goed voor jezelf!

Dit zijn de Beenderen en Merg van de rechtstreekse, Man-tot-Man Transmissie van onze Patriarchale afkomst. Hoewel er vele manieren van onophoudelijke beoefening door onze stichtende Patriarchen bestaan, heb ik je deze manier voor nu gegeven. Wij, beoefenaars van vandaag, zouden de onophoudelijke oefening die werd gecultiveerd op de berg Fuyō willen doen, en we zouden die praktijk in onze training moeten onderzoeken, want het is de juiste standaard die is vastgelegd in het Jetavana Klooster.

Baso Dōitsu van de Kagen-ji-tempel in het district Hungchou in de provincie Kiangsi was afkomstig uit de prefectuur Shihfang in het district Hanchou. Hij oefende en diende meer dan tien jaar onder Nangaku. Op een dag bereikte Baso de helft van zijn reis, met de bedoeling om zijn huis opnieuw te bezoeken. Vanaf de helft ging hij terug naar de tempel, maakte een wierookoffer en boog ten opzichte van Nangaku, waarna Nangaku het volgende gedicht voor Baso componeerde:

Shobogenzo

*I recommend that you do not return to your former home;
Should you return to that home, your practice of the Way will wane,
And the old women of your neighborhood
Will call you by your former name.*

When he gave Baso these words of Dharma, Baso reverently accepted them and made a vow, saying, "I will never return again to Hanchou, not even in future lives." Having made this vow, he never again took even one step towards Hanchou. He lived in Hungchou for the rest of his life, leaving others to come and go from all directions. Apart from expressing the Way simply as "Your very mind is Buddha," he had not a single word of Teaching for the sake of others. Be that as it may, he was Nangaku's Dharma heir and a lifeline for both ordinary people and those in lofty positions.

Just what is this "Do not return to your former home?" What are we to make of it? Traveling to and from the east, west, south, or north is simply the continual arising of our false self. Truly, this is to return to our home and have our practice wane. Is one doing a ceaseless practice which recognizes that 'returning home' is the same as not practicing the Way, or is one doing a ceaseless practice that is beyond 'returning home'? Why is returning home not practicing the Way? Is one hindered by not practicing or is one hindered by self? It is Nangaku's assertion that the old women in the neighborhood will call Baso by his former name. Why did Nangaku put this expression in his poem, and why did Baso accept these words of Dharma? Because when we go towards the south, the whole world likewise goes towards the south. It will also be the same with the rest of the directions. To doubt that this is so by using Mount Sumeru and the Great Ocean surrounding it as one's measure, or to gauge it by using the sun, moon, and stars as one's standard is, in either case, a small-minded view.

*Ik raad aan dat je niet terugkeert naar je vorige huis;
Als je naar je huis terugkeert, zal je beoefening van de Weg afnemen,
En de oude vrouwen van jouw buurt
Zullen je bij je vroegere naam noemen.*

Toen hij Baso deze woorden van Dharma gaf, aanvaardde Baso hen eerbiedig en deed een gelofte, zeggende: "Ik zal nooit meer terugkeren naar Hanchou, zelfs niet in toekomstige levens." Nadat hij deze gelofte had gedaan, nam hij nooit meer één stap in de richting van Hanchou. Hij woonde de rest van zijn leven in Hungchou en liet het aan anderen over om alle kanten op te komen en te gaan. Afgezien van het uitdrukken van de Weg eenvoudigweg als: "Je eigen geest is Boeddha", had hij geen enkel woord van onderricht voor het belang van anderen. Hoe het ook zij, hij was de Dharmarfgenaam van Nangaku en een levenslijn voor zowel gewone mensen als mensen met een verheven positie.

Wat betekent dit: "Keer niet terug naar je vorige huis?" Wat moeten we daarvan denken? Reizen naar en vanuit het oosten, westen, zuiden of noorden is eenvoudig het voortdurende ontstaan van ons valse zelf. Echt, dit is om terug te keren naar ons huis en onze praktijk te laten afnemen. Doet iemand een onophoudelijke oefening die erkent dat 'naar huis terugkeren' hetzelfde is als het niet beoefenen van de Weg, of volgt iemand een onophoudelijke oefening die verder gaat dan 'naar huis terugkeren'? Waarom is naar huis terugkeren niet de Weg beoefenen? Wordt iemand gehinderd door niet te beoefenen of wordt iemand gehinderd door het zelf? Het is Nangaku's bewering dat de oude vrouwen in de buurt, Baso bij zijn oude naam zullen noemen. Waarom zette Nangaku deze uitdrukking in zijn gedicht, en waarom accepteerde Baso deze woorden van Dharma? Want als we naar het zuiden gaan, gaat de hele wereld ook naar het zuiden. Het is ook hetzelfde met de andere richtingen. Betwijfelen dat dit zo is door Mount Sumeru en de Grote Oceaan te gebruiken als maatstaf, of om te peilen door de zon, maan en sterren te gebruiken als standaard, is in beide gevallen een enggeestige mening.

Shobogenzo

The Thirty-second Ancestor, Meditation Master Daiman, was a native of Ōbai. Because he was born illegitimately, just like Lao-tzu was, he received his mother's surname of Shū. From the time that the Dharma was Transmitted to him at the age of seven until he was seventy-four years old, he preserved and kept to the Treasure House of the Eye of the True Teaching. He secretly bestowed Bodhidharma's kesa and Dharma on the monastery laborer Enō, which was an example of his extraordinary ceaseless practice. He did not let his chief disciple Jinshū know about the kesa and the Dharma, but bestowed them instead upon Enō, and, because of this, the life of the True Teaching has continued on without interruption.

De tweeëndertigste Patriarch, Meditatiemeester Daiman, was geboren in Ōbai. Omdat hij onwettig werd geboren, net zoals Lao-tzu, ontving hij de achternaam van zijn moeder Shū. Vanaf het moment dat het Dharma aan hem werd Doorgegeven, toen hij zeven jaar was tot hij vierenzeventig jaar oud was, bewaarde hij Het en hield hij vast aan het Schathuis van het Oog van de Ware Leer. Hij schonk in het geheim Bodhidharma's kesa en het Dharma aan de kloosterarbeider Enō, wat een voorbeeld was van zijn buitengewone onophoudelijke beoefening. Hij liet zijn belangrijkste discipel Jinshū niets weten van de Kesa en het Dharma, maar schonk hen in plaats daarvan aan Enō, en daarom is het leven van de Ware Leer zonder onderbreking voortgezet.

My former Master, the Reverend Monk Tendō, was a person from Yüeh or thereabouts. At nineteen, he gave up academic religious study to explore the Matter through training with his Master. He did not regress from that training even upon reaching his seventies. During the Chinese Chia-ting era, the emperor offered him a purple robe and the title of Meditation Master, but ultimately he turned them down, writing letters to the throne in which he declined the honors with thanks. Monks far and wide all greatly revered him, and the wise from near and far alike all treasured him. The emperor also took delight in him, sending him a gift of ceremonial tea. Those who found out about this spoke highly of it, as being something rare in any age. Indeed, this was due to true ceaseless practice on my Master's part, since craving fame is even worse than acting contrary to some Precept. Acting contrary to a Precept is a onetime wrong, whereas craving fame is a whole lifetime of trouble. Do not foolishly fail to forsake fame and do not blindly welcome it. Not welcoming it is ceaseless practice and forsaking it is ceaseless practice. Each of the first six generations of our Ancestral Masters had the title of Meditation Master bestowed upon them posthumously by an emperor, and this was because they did not crave fame while they

Mijn vroegere Meester, de eerwaarde Monnik Tendō, was een persoon uit Yüeh of daaromtrent. Op negentienjarige leeftijd gaf hij zijn academische religieuze studie op om de Zaak te verkennen door middel van training met zijn meester. Hij heeft die beoefening voor niets laten wijken, zelfs niet toen hij in zijn zeventiger jaren kwam. Tijdens het Chinese Chia-ting-tijdperk, bood de keizer hem een paars gewaad en de titel van Meditatiemeester aan, maar uiteindelijk wees hij het af en schreef hij brieven naar de troon waarin hij de eerbetuigingen afwees met dank. Monniken van wijd en zijd bewonderden hem enorm, en de wijzen van dichtbij en ver koesterden hem allemaal. De keizer nam ook genoegen in hem en stuurde hem een geschenk van ceremoniële thee. Degenen die dit te weten kwamen, spraken er met respect over, omdat het in elk tijdperk iets zeldzaams is. Inderdaad, dit was het gevolg van de echte onophoudelijke beoefening van mijn Meester, aangezien het verlangen naar roem nog erger is dan in strijd zijn met één of andere Voorschrift. Handelen in strijd met een Voorschrift is een éénmalig fout, terwijl het verlangen naar roem een heel leven lang problemen geeft. Vergis je niet door dommelings aan faam toe te geven en verwelkom het niet blindelings. Het niet verwelkomen is onophoudelijk beoefening en het nalaten

Shobogenzo

were in the world. Thus, we too should quickly forsake any craving for fame within life and death, and aspire instead to the ceaseless practice of the Buddhas and Ancestors.

Do not be the equal of birds and beasts through indulging your greeds. To greedily look after the trivial self is what birds have in their thoughts, what animals have in their hearts. The forsaking of fame and gain is considered rare among both ordinary people and those in lofty positions, and no Ancestor of the Buddha has ever yet failed to forsake them. There are some people who say that it is for the benefit of sentient beings that they desire fame and crave gain, but this is a monstrously false assertion. These people are non-Buddhists who have connected themselves with the Buddha Dharma; they are a bunch of demons who malign the True Teaching. If you were to claim something like this, would it mean that the Buddhas and Ancestors, who do not crave fame and gain, are therefore unable to benefit sentient beings? How laughable, how truly laughable that would be! And truly, there are others as well who are of benefit to living beings without being greedy. Further, those who have not yet learned that, although there are many ways to benefit beings, one should not label as benefiting beings that which is not of benefit to them, must surely be some species of demon. Living beings who would try to gain spiritual benefit from the likes of such demons will fall into all manner of hellish states. How pitiful to spend one's whole life like this! Do not call such silliness 'spiritually benefiting sentient beings'. So, even though the emperor's gift of the title of Meditation Master was graciously offered, letters were written to decline it with thanks, which is an excellent example from the past, and today's trainees would do well to explore this example with their Master.

To meet my former Master face-to-face was to encounter an ordinary human being. From the time my former Master left his hometown at the age of nineteen to seek out a spiritual teacher, he did his utmost to practice the Way, and when he had reached the age of sixty-five, he still had not regressed or turned aside from this practice. He was not on intimate terms with any emperor nor was he ever the guest of any emperor, and he was not on close terms with any minister of state or government official. Not only

ervan is onophoudelijke beoefening. Elk van de eerste zes generaties van onze Patriarchale Meesters had de titel van Meditatiemeester die postuum door een keizer aan hen was geschonken, en dit was omdat zij geen roem begeerden terwijl zij in de wereld waren. Zo moeten ook wij al snel het verlangen naar roem in leven en dood opgeven en in plaats daarvan streven naar de onophoudelijke beoefening van de Boeddha's en Patriarchen.

Gedraag je niet als vogels of beesten om je hebzucht te bevredigen. Om pathologisch te zorgen voor het triviale zelf, is wat vogels in hun gedachten hebben en wat beesten in hun hart hebben. Het verzaken aan roem en winst wordt als zeldzaam beschouwd bij zowel gewone mensen als mensen in verheven posities, en geen enkele Patriarch van de Boeddha heeft er ooit aan verzaakt. Er zijn sommige mensen die zeggen dat het voor het welzijn van bewuste wezens is, dat ze naar roem en hunkering naar winst verlangen, maar dat is een monsterlijke valse bewering. Deze mensen zijn niet-Boeddhisten die zich verbonden hebben met het Boeddhadharma; ze zijn een stel demonen die de Ware Leer beschadigen. Als je zoiets beweert, zou het dan betekenen dat de Boeddha's en Patriarchen, die niet hunkerden naar roem en winst, daarom niet in staat zouden zijn om te profiteren van bewuste wezens? Hoe lachwekkend, hoe echt lachwekkend zou dat zijn! En waarlijk, er zijn ook anderen die van nut zijn voor levende wezens, zonder hebzuchtig te zijn. Verder, degenen die dat nog niet hebben geleerd, hoewel er veel manieren zijn om wezens te helpen, moet het zij die niet begunstigd zijn, bestempelen als begunstigende wezens, zeker als een soort van demon zijn. Levende wezens die zouden proberen spiritueel voordeel te halen uit dergelijke demonen, zullen in allerlei helse toestanden terecht komen. Hoe zielig om je hele leven zo door te brengen! Noem die dwaasheid niet 'spiritueel ten goede komen aan levende wezens'. Dus hoewel het geschenk van de keizer van de titel Meditatiemeester genadig werd aangeboden, werden brieven geschreven om het te weigeren met dank, wat een uitstekend voorbeeld uit het verleden is, en de discipelen van vandaag zouden er goed aan doen dit voorbeeld met hun Meester te verkennen.

Mijn vorige Meester man-tot-man ontmoeten, was een gewoon mens ontmoeten. Vanaf het moment dat mijn voormalige Meester op negentienjarige leeftijd zijn geboortestad verliet om een spirituele leraar te zoeken, deed hij zijn uiterste best om de Weg te bewandelen, en toen hij de leeftijd van vijftenzestig jaar had bereikt, was hij nog steeds niet achteruitgegaan of had hij zich afgewend van deze praktijk. Hij leefde niet op intieme voet met welke keizer dan ook en was ook nooit de gast van een

Shobogenzo

did he decline the purple kesa and the title of Meditation Master, but throughout his life he also did not wear a varicolored kesa, but customarily used a black kesa with a black formal robe, whether he was giving a talk in the Dharma Hall or letting trainees enter his private chambers for spiritual counseling.

Once when he was giving spiritual instruction to his monks, he said the following:

In practicing your meditation and studying what the Way is, having a heart for the Way is foremost, for this is the beginning of learning the Way. For about two hundred years now, the Way of the Buddhas and Ancestors has been dying out, sad to say. What is more, skin bags who have been able to give expression to even a single line of Scripture have been few indeed. Formerly, when I had hung up my traveling staff at Mount Kinzan, Busshō Tokkō was the head of the temple at the time. Once while we were in the Meditation Hall for our meal, he gave Teaching, saying, "In meditating on the Way of the Buddha Dharma, there is no need to seek out how others have put it into words: simply let each of you come to your own understanding of the Principle!" After having spoken like this, he made no effort at all to supervise what went on in the Monks' Hall. Both the junior and senior monks similarly did not supervise themselves and just busied themselves in meeting with official guests. Busshō did not particularly understand what the Buddha Dharma is getting at, and so he simply chased fame and craved gain. If each person is to come to his own understanding of what the Buddha Dharma is about, why, pray, did those in the past who probed into the Matter seek out a Master so that they might ask the way to go? The truth is that Busshō Tokkō never practiced meditation. Today, there are senior monks all over the place have no heart for the Way, for they are simply the offspring of those like Busshō Tokkō. How can the Buddha Dharma possibly flourish in their care? What a pity, what a pity!

keizer, en was hij niet in nauw overleg met een staatsminister of regeringsfunctionaris. Hij weigerde niet alleen de paarse kesa en de titel van Meditatiemeester, maar hij droeg ook zijn hele leven lang geen bontgekleurde kesa, maar gebruikte gewoonlijk een zwarte kesa met een zwarte formele mantel, ongeacht of hij een toespraak gaf in de Dharmazaal of leerlingen zijn privékamers liet binnengaan voor spirituele raadgeving.

Eens, toen hij zijn monniken spirituele instructies gaf, zei hij het volgende:

In het beoefenen van je meditatie en het bestuderen van wat de Weg is, is het hebben van een hart voor de Weg het belangrijkste, want dit is het begin van het leren van de Weg. Het is verdrietig om te zeggen, maar sinds ongeveer tweehonderd jaar is de Weg van de Boeddha's en Patriarchen aan het vervallen. Sterker nog, huidzakken die zelfs maar één enkele zin van Geschrift hebben geuit, zijn inderdaad zeldzaam geweest. Vroeger, toen ik mijn reisstaff op de Berg Kinzan had opgehangen, was Busshō Tokkō op dat moment het hoofd van de tempel. Toen we een tijdje in de Meditatiehal waren voor onze maaltijd, gaf hij Onderricht, zeggende: "Bij het mediteren op de Weg van het Boeddhadharma, is het niet nodig om uit te zoeken hoe anderen het onder woorden hebben gebracht: laat gewoon eenieder van jullie komen naar je eigen begrip van het Principe!" Nadat hij zo had gesproken, deed hij geen enkele poging meer om toezicht te houden op wat er in de Monnikenhal gebeurde. Zowel de jonge als oudere monniken hielden op vergelijkbare wijze geen toezicht op zichzelf en hielden zich gewoon bezig met het ontmoeten van officiële gasten. Busshō begreep niet echt waar het Boeddhadharma zich mee bezighoudt, en daarom jaagde hij eenvoudig roem en verlangens na. Als elke persoon tot zijn eigen begrip wil komen van waar het Boeddhadharma over gaat, waarom, bij God, hebben dan degenen in het verleden die de Zaak beproefd hebben, een meester gezocht zodat ze hem konden vragen hoe de weg op te gaan? De waarheid is dat Busshō Tokkō nooit meditatie heeft beoefend. Tegenwoordig zijn er overal hooggeplaatste monniken die geen hart hebben voor de Weg, want zij zijn gewoon de afstammelingen van mensen zoals Busshō Tokkō. Hoe kan het

Shobogenzo

When my Master talked in this way, even though many among those who were listening were direct descendants of Busshō, they did not resent what he said.

My Master also said once, "Practicing meditation is to let body and mind drop off. Without engaging in burning incense, making bows, reciting the name of Buddha, doing repentance, or doing walking meditation, we can realize It from the start just by sitting."

Truly, throughout Great Sung China today, there are not merely one or two hundred skin bags who call themselves both meditators and descendants of our tradition, these folks are as prevalent as rice and flax, bamboo and reeds. But I never got wind of anyone else who encouraged sitting simply for the sake of sitting. Between the four oceans of the world and the five lakes in China, only my late Master Tendō did this. Monks far and wide were alike in praising Tendō, yet Tendō did not praise all monks far and wide. Also, there were heads of large temples who did not know of Tendō at all. Even though they had been born in Great Sung China, perhaps they were some species of bird or beast. They did not explore what they should have explored, and, because of that, they were wasting their time to no avail. How sad that those folks who did not know Tendō have vociferously given forth barbarous teaching and confused talk, mistaking this for the family tradition of the Buddhas and Ancestors.

In giving informal talks, my former Master would customarily say, in effect:

From the age of nineteen, I began to visit monasteries all over the place, yet I did not find anyone who taught for the sake of until it split, for this was the outcome I was seeking. There were times

Boeddhadharma mogelijks floreren onder hun hoede? Hoe jammer, hoe jammer!

Toen mijn meester op deze manier sprak, hoewel velen van degenen die luisterden directe afstammelingen waren van Busshō, reageerden ze niet op wat hij zei.

Mijn Meester zei ook eens: "Het beoefenen van meditatie is lichaam en geest laten vallen. Zonder zich bezig te houden met het verbranden van wierook, het maken van bogen, het reciteren van de naam van Boeddha, het doen van boetedoeningen of het doen van wandelmeditatie, kunnen we Het vanaf het begin realiseren door gewoon te zitten."

Echt waar, in het ganse Grote Sung China van vandaag zijn er niet slechts één of tweehonderd huidzakken die zichzelf zowel mediteerders als afstammelingen van onze traditie noemen, deze mensen zijn net zo alomtegenwoordig als rijst en vlas, bamboe en riet. Maar ik ontving nooit de wind van iemand anders die aangemoedigd had om alleen maar te zitten om te zitten. Tussen de vier oceanen van de wereld en de vijf meren in China deed alleen mijn overleden meester Tendō dit. Monniken van wijd en zijd prezen Tendō op gelijkaardige wijze, maar Tendō prees niet alle monniken van wijd en zijd. Er waren ook abten van grote tempels die Tendō helemaal niet kenden. Ook al waren ze in Grote Sung China geboren, misschien waren het wel een of andere soort vogel of beest. Ze hebben niet onderzocht wat ze hadden moeten onderzoeken, en daarom verspilden ze hun tijd zonder resultaat. Hoe droevig dat die mensen die Tendō niet kenden luidruchtig barbaarse leringen en verwarde woorden verkondigden, dit verwarrend met de familietraditie van de Boeddha's en Patriarchen.

Bij informele gesprekken, zou mijn vorige meester in feite gewoonlijk zeggen:

Vanaf mijn negentiende begon ik overal kloosters te bezoeken, maar ik heb niemand gevonden die les gaf omwille van het te splijten, want dit was de uitkomst die ik zocht. Er waren tijden dat het vlees

Shobogenzo

when the flesh on my buttocks would blister and split open. At such times I all the more took delight in sitting in meditation. This year I am sixty-five, old in my bones and weak in the head. Though I no longer do my seated meditation along with the community, I have sympathy for my fellow monks, senior and junior, wherever they are. Accordingly, I am Abbot of this mountain monastery so that I may counsel those who come here and Transmit the Way to them for the sake of all beings. Otherwise, my old friends, where could the Buddha Dharma be found and what would It be like?

And this is how he would speak, both formally in the Dharma Hall as well as in his informal talks. Further, he would not accept any personal gifts that were offered to him by any of the monks who came from all directions to hear him speak.

Government Minister Chao was a descendant of the saintly sovereign of the Chia-ting era. As a senior official in the Mingchou district, he was in charge of both military and agricultural affairs. One day, he invited my late Master to come to his district office and give a Dharma talk, donating ten thousand silver pieces as an alms offering.

After my Master had given the Dharma talk, he turned to the minister and said the following by way of thanks, "In accordance with established tradition, I have left my mountain monastery in order to ascend the Dharma Seat and give voice to the Treasure House of the Eye of the True Teaching, which is the Wondrous Heart of Nirvana. I am respectfully doing this in memory of your relative, the late emperor, who is now in the realm of the departed. However, I dare not accept this silver. Monks in our family have no need of such things. So, with a thousand myriad thanks, I am humbly returning it to you exactly as I received it today, which is what we customarily do."

The minister said, "Venerable Monk, because this lowly official has been favored by being a relative of His Imperial Highness, wherever

op mijn billen zou blaren en open zou gaan. Op zulke momenten vond ik het des te leuker om in meditatie te zitten. Dit jaar ben ik vijftenzestig, oud in mijn botten en zwak in het hoofd. Hoewel ik niet langer mijn zittende meditatie samen met de gemeenschap doe, heb ik medeleven met mijn medemonniken, jong en oud, waar ze ook zijn. Dienovereenkomstig ben ik Abt van dit bergklooster, zodat ik degenen die hier komen, kan adviseren en de Weg aan hen kan Overdragen in het belang van alle wezens. Anders, mijn oude vrienden, waar zou het Boeddhadharma te vinden zijn en hoe zou Het eruit zien?

En dit is hoe hij zou spreken, zowel formeel in de Dharmahal als tijdens zijn informele gesprekken. Verder zou hij geen persoonlijke geschenken accepteren die hem werden aangeboden door een van de monniken die uit alle richtingen kwamen om hem te horen spreken.

Regeringsminister Chao was een afstammeling van de heilige soeverein uit het Chia-ting tijdperk. Als een hoge functionaris in het district Mingchou was hij verantwoordelijk voor zowel militaire als agrarische aangelegenheden. Op een dag nodigde hij mijn latere meester uit om naar zijn districtskantoor te komen en een Dharma-toespraak te houden, waarbij hij tienduizend zilverstukken schonk als aalmoesoffer.

Nadat mijn Meester de Dharma-toespraak had gegeven, wendde hij zich tot de prediker en zei het volgende als dank: "In overeenstemming met de gevestigde traditie heb ik mijn bergklooster verlaten om de Zetel van de Dharma te beklimmen en stem te geven aan het Schathuis van het Oog van de Ware Leer, het Wonderlijke Hart van Nirvana. Ik doe dit met respect ter nagedachtenis aan uw familielid, de overleden keizer, die nu in het rijk van de overledene is. Ik durf dit zilver echter niet te accepteren. Monniken in onze familie hebben dergelijke dingen niet nodig. Dus, met duizend ontelbare dank, ik breng het nederig naar je terug precies zoals ik het vandaag heb ontvangen, zoals we gewoonlijk doen. "

De minister zei: "Eerwaarde monnik, omdat deze nederige ambtenaar begunstigd is door een verwant te zijn van zijn keizerlijke

Shobogenzo

I go people honor me, and thus my treasures have grown in abundance. Today is the day for commemorating my former parent's happiness in the realm of the departed, so I wish to contribute something for his sake. Venerable Monk, why will you not accept it? Today has been one of great joy for me, so out of your great kindness and compassion, please retain this small alms offering."

My Master replied, "My dear minister, yours is a very sincere request, which I would usually not dare decline. But, simply, there is a reason why I am doing so. When I ascended the Dharma Seat and gave voice to the Teaching, were you able to hear It clearly?"

The minister said, "Just hearing it has filled me with immeasurable joy."

My Master then said, "My dear minister, you are very astute and have seen clearly what this monk's words were about. My awe is unceasing. Further, as to what you have hoped for, your late relative has been blessed ten thousandfold. Now, when this mountain monk ascended the Dharma Seat, what Dharma did he give expression to? Try and see if you can express It. If you can, I shall respectfully accept your ten thousand pieces of silver. If you are unable to express It, then let one of your emissaries retain the silver."

The minister arose and, facing my Master, said, "With due respect and careful consideration, I found your Dharma talk and your deportment, Venerable Monk, to be a ten thousandfold blessing."

My Master replied, "That is just the way I talk. What did you learn from listening to it?"

The minister was left speechless at this.

After a while, my Master said, "The blessings for your departed one have been fully done. Let's wait a bit on the matter of deciding on an alms offering on his behalf."

hoogheid, waarheen ik ook ga, mensen eren me, en daardoor zijn mijn schatten tot overvloed gegroeid. Vandaag is de dag om het geluk van mijn vroegere ouder in het rijk van de overledene te herdenken, dus ik wil iets bijdragen omwille van hem. Eerwaarde monnik, waarom accepteert je het niet? Vandaag heb ik heel veel plezier gehad, dus behoud alsjeblieft dit kleine aalmoesoffer uit je grote vriendelijkheid en mededogen."

Mijn Meester antwoordde: "Mijn beste minister, het uwe is een zeer oprecht verzoek, dat ik gewoonlijk niet zou durven afwijzen. Maar er is gewoon een reden waarom ik dit doe. Toen ik de zetel van het Dharma beklom en stem gaf aan het Onderricht, was je in staat Het duidelijk te horen? "

De minister zei: "Alleen al het horen heeft me vervuld met onmetelijke vreugde."

Mijn Meester zei toen: "Mijn beste minister, je bent erg scherpzinnig en hebt duidelijk gezien waar de woorden van deze monnik over gingen. Mijn ontzag is onophoudelijk. Verder, met betrekking tot waar je op hoopte, is je overleden familielid tienduizendvoudig gezegend. Nu, toen deze bergmonnik de Zetel van het Dharma besteeg, aan wat voor Dharma gaf hij uitdrukking? Probeer uit te zoeken of je dat kunt uiten. Als je dat kunt, zal ik respectvol je tienduizend zilverstukken accepteren."

De minister stond op en tegenover mijn meester zei hij: "Met het nodige respect en zorgvuldige overweging, vond ik dat uw Dharmalezing en uw houding, Eerwaarde Monnik, een tienduizendvoudige zegen was."

Mijn Meester antwoordde: "Dat is precies hoe ik praat. Wat heb je geleerd door ernaar te luisteren? "

De minister was hierover sprakeloos.

Na een tijdje zei mijn Meester: "De zegeningen voor uw overledene zijn volledig voldaan. Laten we een beetje wachten op de kwestie om namens hem een aalmoesoffer te regelen."

Shobogenzo

Having spoken thus, my Master was taking his leave when the minister said, "I bear no resentment that you have still not accepted the offering, and my delight is to have had the pleasure of meeting you." Having said this, he saw my Master off.

Many monks and laity, who had come from both east and west of the River Che, spoke highly of the event, and an attendant monk named Hei recorded of it in his diary, "This venerable old monk is a person not easily encountered. Where else could one possibly meet with such a person?"

Is there anyone who would not have accepted the ten thousand pieces of silver? A person of long ago said, "Look upon gold, silver, jewels, and jade as if they were dirt." Even if they do look like gold or silver to us, it is the custom for tatter-robbed monks not to accept them. This was the way my Master would have it: it is not this way with others.

And my Master used to say, "For three hundred years, people have not had a spiritual friend like me, so you must all strive to do your utmost in pursuing the Way."

In my Master's assembly, there was a man from the Mienchou district in the western province of Szechwan, Dōshō by name, who was of the Taoist tradition. Together with five companions, he made a vow, saying, "In this lifetime, we shall master the Great Tao of the Buddhas and Ancestors or else we shall not return to our homeland." My Master was especially delighted by this and let them do walking meditation and train in the Way alongside his trainee monks. When arranging them by seniority, he placed them in a position behind his female monks; this was an excellent example that is rare in any generation. Also, there was a monk from the Fuchou district by the name of Zennyō, who made a vow, saying, "In this lifetime, I shall not take one step towards the South from whence I came, but shall train in the Great Way of the Buddhas and Ancestors." There were so many within my Master's community who were like this; it is something that I saw with my very own eyes. Although behavior like this was not to be found in the communities of other Masters, it is, nevertheless, the ceaseless practice of monks in our tradition in Great Sung China. It is sad that this kind of constancy of heart has been absent among us Japanese. It is still absent, even at this time when we can encounter the Buddha Dharma; in former times when we could not have encountered It, the state of our bodies and minds would have been worse than

Nadat hij aldus gesproken had, nam mijn Meester afscheid, toen de minister zei: "Ik ben niet boos dat u het offer nog steeds niet hebt aanvaard en het is mij een genoegen u te mogen ontmoeten." Dit gezegd hebbende, wandelde hij voort.

Veel monniken en leken, die zowel uit het oosten als het westen van de rivier Che waren gekomen, spraken veel over de gebeurtenis, en een bijbehorende monnik genaamd Hei schreef erover in zijn dagboek: "Deze eerbiedwaardige oude monnik is een persoon die zich niet gemakkelijk laat ontmoeten. Waar anders kan men zulk een persoon ontmoeten."

Is er iemand die de tienduizend zilverstukken niet zou hebben aanvaard? Een langgeleden persoon zei: "Kijk naar goud, zilver, juwelen en jade alsof het vuil is." Zelfs als ze er voor ons als goud of zilver uitzien, is het de gewoonte dat monniken in lappengewaden ze niet accepteren. Dit was de manier waarop mijn meester het zou hebben: het is niet zo met anderen.

En mijn meester zei altijd: "Driehonderd jaar lang hebben mensen geen spirituele vriend zoals ik gehad, dus je moet er allemaal naar streven om je uiterste best te doen de Weg te volgen."

In het assemblé van mijn Meester was er een man uit het Mienchou-district in de westelijke provincie Szechwan, Dōshō bij naam, die van de Taoïstische traditie was. Samen met vijf metgezellen, deed hij een gelofte, zeggende: "In dit leven zullen we de Grote Tao van de Boeddha's en Patriarchen beheersen, anders zullen we niet terugkeren naar ons vaderland." Mijn Meester was hier vooral erg blij mee en liet hen naast zijn leerling monniken ook wandelen en mediteren en de Weg te beoefenen. Bij het rangschikken op ancienniteit plaatste hij ze in een positie achter zijn vrouwelijke monniken; dit was een uitstekend voorbeeld dat in elke generatie zeldzaam is. Ook was er een monnik uit het district Fuchou, genaamd Zennyō, die een gelofte aflegde, zeggende: "In dit leven zal ik geen stap naar het zuiden zetten vanwaar ik ben gekomen, maar zal ik trainen op de grote Weg van de Boeddha's en Patriarchen." Er waren er zoveel in de gemeenschap van mijn Meester die zo waren; het is iets dat ik met mijn eigen ogen zag. Hoewel gedrag zoals dit niet te vinden was in de gemeenschappen van andere Meesters, is het niettemin de onophoudelijke praktijk van monniken in onze traditie in Groot Sung China. Het is droevig dat dit soort constantheid van hart onder ons, Japanners, afwezig was. Het is nog steeds afwezig, zelfs in deze tijd dat we het Boeddhadharma kunnen tegenkomen; in vroegere tijden,

Shobogenzo

disgraceful.

Calmly consider: a lifetime is not all that long. Even when the sayings of the Buddhas and Ancestors consisted of merely three words, or even just two words, what They gave expression to would have expressed what all the Buddhas and Ancestors truly are. And why so? Because the Bodies and Minds of Buddhas and Ancestors are one and the same, so Their one or two phrases all express the genial Body and Heart of a Buddha and Ancestor. This Body and Heart of Their's also comes to us, and It expresses our body and heart. At the very moment when They express It, Their expression comes to us and expresses our own body and heart. And this life of ours also expresses the embodiment of past lives. As a result, when we awaken and become a Buddha, and when we become an Ancestor by having a Dharma heir, we go beyond 'Buddha' and we go beyond 'Ancestor'. The ability of two or three words to embody our ceaseless practice is in no way different. Do not vainly chase after the sounds and forms of fame and gain. When you do not chase after them, then this is the very ceaseless practice that the Buddhas and Ancestors Transmit directly, one-to-one. Whether you seclude yourself within the world or seclude yourself apart from the world, whether you are wholly enlightened or half enlightened, what I recommend is that you cast aside the myriad things of the world and your myriad entanglements with them, for this is the ceaseless practice that Buddhas and Ancestors practice ceaselessly.

Written at Kannondōri in Kōshōhōrin-ji Temple on the fifth day of the fourth lunar month in the third year of the Ninji era (May 6, 1242).

Copied by me on the eighteenth day of the first lunar month in the fourth year of the same era (February 8, 1243). Proofreading was completed on the eighth day of the third month of the same year (March 29, 1243).

Ejō

toen we het niet konden tegenkomen, zou de toestand van ons lichaam en denken erger zijn geweest dan schandelijk.

Overweeg rustig: een leven duurt niet zo lang. Zelfs als de uitspraken van de Boeddha's en Patriarchen slechts uit drie woorden of zelfs uit slechts twee woorden bestonden, zou wat ze uitdrukking gaven, tot uitdrukking hebben gebracht wat al de Boeddha's en Patriarchen werkelijk zijn. En waarom zo? Omdat de Lichamen en Geesten van Boeddha's en Patriarchen één en dezelfde zijn, dus drukken hun één of twee uitdrukkingen allemaal het geniale Lichaam en Hart van een Boeddha en Patriarch uit. Dit Lichaam en Hart van Hen komt ook naar ons toe, en het drukt ons lichaam en hart uit. Op het moment dat Zij het uiten, komt Hun uitdrukking tot ons en drukt ons eigen lichaam en hart uit. En dit leven van ons drukt ook de belichaming van vorige levens uit. Als gevolg hiervan, wanneer we ontwaken en een Boeddha worden, en wanneer we een Patriarch worden door een erfgenaam van Dharma te hebben, gaan we verder dan 'Boeddha' en gaan we verder dan 'Patriarch'. Het vermogen van twee of drie woorden om onze onophoudelijke oefening te belichamen, is op geen enkele manier anders. Ren niet tevergeefs achter de geluiden en vormen van roem en winst. Wanneer je hen niet achtervolgt, dan is dit de onophoudelijke oefening die de Boeddha's en de Patriarchen direct, mens-tot-mens, uitzenden. Of je nu in de wereld afzondert of je afzondert van de wereld, of je nu volledig verlicht bent of half verlicht, wat ik aanbeveel is dat je de ontelbare dingen van de wereld en je ontelbare verwickelingen met hen wegwerpt, want dit is het onophoudelijke oefenen dat Boeddha's en Patriarchen onophoudelijk beoefenen.

Geschreven in Kannondōri in de tempel Kōshōhōrin-ji op de vijfde dag van de vierde maanmaand in het derde jaar van het Ninji-tijdperk (6 mei 1242).

Overgeschreven door mij op de achttiende dag van de eerste maanmaand in het vierde jaar van hetzelfde tijdperk (8 februari 1243). De proeflezing werd voltooid op de achtste dag van de derde maand van hetzelfde jaar (29 maart 1243).

Ejō